

# Vores organisering for et nyt paradigme for menneskeheden udgør det eneste alternativ til Tredje Verdenskrig

Ikke korrekturlæst

6. april 2024 (EIRNS)-Schiller Instituttets grundlægger og formand, Helga Zepp-LaRouche, holdt følgende åbningstale til Youth Cadre School i dag, hvorefter hun deltog i over en times diskussion med ungdomsbevægelsens publikum:

DANIEL BURKE: Velkommen til alle, der er mødt op. Mit navn er Daniel Burke, og jeg sidder i et lokale i Pennsylvania med omkring 25 mennesker, der er samlet til en kadre-skole i løbet af denne weekend. Folk, der er begyndt at arbejde med os, folk, der er interesserede i at lære mere om vores mission i Schiller Instituttet og den internationale LaRouche-bevægelse. Jeg kommer til at være ordstyrer i dag i en begrænset kapacitet.

Jeg tror, at vi alle er samlet og klar til at gå i gang. Derfor vil jeg gerne give ordet til grundlæggeren af Schiller Instituttet, Helga Zepp-LaRouche.

HELGA ZEPP-LAROUCHE: Goddag til jer i Pennsylvania, i Latinamerika, i Europa, hvor I end måtte være.

Jeg vil dele et par af mine tanker om, hvad jeg mener, en international ungdomsbevægelses mission bør være. Derefter vil vi have en fri diskussion, og jeg vil opfordre jer til at komme med alle jeres spørgsmål, uanset hvilket emne de måtte vedrøre.

Hvis jeg var et ungt menneske på dette tidspunkt, ville jeg

nok rive mig i håret over den strategiske situation, for i en vis forstand er den ikke retfærdig. Du er måske 20, eller 30, eller 35, eller hvor gammel du nu er: Normalt ville man sige, at man endnu har 60-70 år foran sig i sit liv. Hvis du vokser op og gør, hvad livet byder dig, kan du blive en helt almindelig person helt frem til 2090, ja selv det 22. århundrede kan du nå. I en vis forstand er det ikke fair, at de nuværende magthavere, hvis de ikke bliver forhindret i deres hensigter og dumhed, efter al sandsynlighed kan bringe verden til ophør og berøve dig dit liv, og ikke kun dit liv, men hele den menneskelige arts liv.

Jeg synes, det er meget vigtigt, at vi diskuterer dette, for hvis du sidder i USA, har du en anden oplevelse. For USA er tanken om en verdenskrig eller en krig på eget territorium meget usandsynlig. I modsætning til i Europa, hvor der var to verdenskrige på europæisk jord, og selv de mennesker, der er født efter krigen, som jeg selv, havde tilstrækkelig erfaring i min tidlige barndom fra bedsteforældre og endda forældre og bekendte, der fortalte helt forfærdelige historier om bombningerne, mændene, der gik i krig og aldrig kom tilbage, eller de kom tilbage med amputerede ben og andre dele af deres krop. Så selvom vi ikke oplevede krigens rædsler direkte, da jeg voksede op, var Tyskland stort set ved at komme sig over en ruinmark. I har alle set billederne af bombningerne af Dresden og andre byer, der blev fuldstændig jævnet med jorden.

Så selv om den yngre generation, som nu er vant til mobiltelefoner, spillekonsoller og lignende skærme, bestemt ikke har den samme oplevelse, tror jeg alligevel, at det gør en enorm forskel, hvis man er født og opvokset på et kontinent, hvor krig er en meget følelsesladet oplevelse. Det er klart, at hvis du er i udviklingslandene, ser det anderledes ud, fordi der måske har været krig på dit kontinent, men jeg tror, at verdenskrig stadig er en lidt anden sag. Men for amerikanerne var der krige i udlandet. Jeg ved ikke præcis, hvor mange krige USA har været involveret i

efter Anden Verdenskrig, men jeg tror, det er omkring 30 krige i hvert fald. Der har været Afghanistan, Irak, der har været udstationeringer i andre dele af verden. Og nu er vi i en situation, hvor hvis vi ikke ændrer dynamikken, hvis vi fortsætter den optrapning, vi er i gang med, så er jeg helt sikker på, at optrapningslogikken vil føre os hele vejen til Tredje Verdenskrig.

Jeg vil bare ganske kort berøre situationen med Ukraine, krigen mellem USA og Rusland, for det er, hvad det faktisk er. Hvordan kom vi dertil? Vi havde en situation, hvor Sovjetunionen kollapsede for kun 33 år siden. I var ikke til stede, da den tyske genforening fandt sted: For os var det en meget håndgribelig oplevelse, fordi vi havde et program for, hvad vi skulle gøre. Den produktive trekant, som var ideen om at styrke området fra Berlin, Paris og Wien gennem moderne investeringer i højteknologi og gøre det til motoren i verdensøkonomien. Det blev så til Verdenslandbroen. Men det var et øjeblik, hvor Sovjetunionen, som havde eksisteret i 70 år, pludselig kollapsede. Det var noget, som kun Lyndon LaRouche virkelig havde forudsagt med stor klarhed i 1984. Men fordi vi lyttede til Lyn, blev vi ikke overraskede – vi var de eneste, der ikke blev overraskede. Vi gik ind i situationen udstyret med et program for, hvad vi skulle gøre. Det fungerede ikke helt på det tidspunkt, fordi USA, briterne og franskmændene var fast besluttet på, at den tyske genforening ikke skulle føre til en begyndende renæssance: Og når man ser tilbage på det, er det meget, meget tydeligere, at det var den samme dødbringende beslutsomhed om at få genforeningen til at mislykkes, der allerede eksisterede dengang, som lå bag den faktiske sabotage af Nord Stream-rørledningerne. For Nord Stream-rørledningerne, det faktum, at de blev saboteret, var sandsynligvis, som Seymour Hersh udviklede i sin hypotese, designet til at forhindre Tyskland og Rusland i nogensinde at få et forhold til hinanden. George Friedman sagde faktisk, at det var amerikansk politik i et århundrede eller mere, at forhindre, at den tyske knowhow, videnskaben og teknologien i

Tyskland blev forenet med de enorme ressourcer i det største land på planeten – nemlig Sovjetunionen og derefter Rusland – fordi det så ville være en absolut konkurrent til anglo-amerikanernes unipolære verdensopfattelse.

Så når jeg ser tilbage på det – og jeg er nødt til at genoverveje alt dette fra det synspunkt – er det meget klart, at bestræbelserne på at sabotere det eksisterende forslag til, hvad man skulle gøre, som var designet af Lyn, og vi arbejdede på det sammen med alle de mennesker, der var omkring os på det tidspunkt, for hvordan man kunne vende denne historiske chance for Sovjetunionens sammenbrud, som ingen havde forventet, ideen om, at kommunismen ville forsvinde, det var stort! Sovjetunionen havde alle de forskellige sovjetrepublikker. Det var ikke bare Rusland, det var alle landene i det nære udland. Det var enormt. Ingen havde forventet det. Men så skete det præcis, som Lyn havde forudsagt det. Vi havde en plan for, hvordan vi kunne bruge det til at skabe en ny fredsorden i det 21. århundrede. Det var i høj grad gennemførligt.

Hvorfor skete det ikke? Fordi Margaret Thatcher, som er inkarnationen af det britiske imperium, sagde, at dette er Det Fjerde Rige. Hun fik sin minister Nicholas Ridley til at bagtale Helmut Kohl, den daværende kansler, for at være tilhænger af Det Fjerde Rige, hvilket i den grad forsurede hele atmosfæren. Så havde vi Mitterrand, som ifølge Attali – en fransk éminence grise – truede Kohl med krig mellem Tyskland og Frankrig, hvis Tyskland ikke ville opgive sin valuta, D-marken, og gå med til euroen. Det kan jeg tale meget om, for det var levende historie for os. Fordi vi intervenerede: Vi var ved Berlinmuren, da den faldt. En uge efter murens fald havde vi den første folder ude, hvor vi foreslog det, der blev til Den Produktive Trekant. Så det var en utrolig nærværende oplevelse for os.

Naturligvis var George Bush Sr. på det tidspunkt fuldstændig imod den tyske genforening. Først efter at rådgivere som Kissinger og, tror jeg, Brzezinski og andre gamle kendinge

havde fortalt ham, at hvis USA modsatte sig tysk genforening på dette tidspunkt, ville de miste al indflydelse i Europa. Så skiftede USA holdning og indstillede sig på grundlæggende at inddæmme Tyskland, ved selvinddæmning, ved at tvinge Tyskland ind i euroen, ind i Maastricht-aftalen, og på den måde få kontrol over Tyskland, som på grund af de fredelige demonstrationer [i Østtyskland] for første gang havde fået ret til suverænitet i efterkrigstiden.

Så var stemningen helt åben. Vores forslag om den Eurasiske Landbro, at forene Europa og Asien gennem udviklingskorridorer, som var den næste fase efter Sovjetunionens opløsning i 1991, ville have været yderst gennemførligt. Det ville have været begyndelsen på et helt nyt paradigme i verden, hvor man forener mennesker gennem økonomisk udvikling. Ud af det voksede, som bekendt, senere Verdenslandbroen. Men det var absolut en mulighed. Og folk, der var vidner på det tidspunkt, fortæller os i dag, at ingen troede, at Rusland var en trussel på det tidspunkt. Allerede i Sovjetunionens sidste år var der ingen, der troede, at Sovjet ville være en trussel. Gorbatsjov talte om et fælles europæisk hus; andre talte om et forenet eurasisk kontinent fra Vladivostok til Lissabon. Så det ville have været muligt at skabe en ny fredsorden for altid.

Nu ved vi, hvad der skete, for mens James Baker III, som var udenrigsminister på det tidspunkt, lovede Gorbatsjov, at NATO ikke ville bevæge sig en tomme mod øst – og de troede sandsynligvis på det – i baggrunden havde man allerede de neokonservative i USA og de relevante folk i Storbritannien, som planlagde, hvordan de kunne blive den sejrrie vinder af den kolde krig.

Pave Johannes Paul II advarede på det tidspunkt om, at man ikke skulle blive overstadige, for man vandt ikke den kolde krig, for hvis man ser på udviklingslandenes tilstand, så ser man, at syndens strukturer ikke kun eksisterede i øst i kommunismen, men de eksisterede også i vest, for

underudviklingen i udviklingslandene taler et stærkt sprog i den henseende.

Men ikke desto mindre blev folkene i Anglosfæren helt overstadige og fejrede sig selv som sejrherre i den kolde krig og gik skridt for skridt frem for at skabe en unipolær verden baseret på det angloamerikanske imperium og på den måde regere verden for evigt. På det tidspunkt havde vi Francis Fukuyama, som sagde "dette er historiens afslutning". Det var alles holdning, hvilket betød, at hele verden ville adoptere den liberale statsmodel og den neoliberale økonomiske model. Alle ville i bund og grund tilpasse sig denne unipolære verden efter disse linjer. De fortsatte trin for trin med at bevæge sig i denne retning. De havde indsat Jeltsin i Rusland, som var en fuldstændig frimarkedsøkonomi-freak. Med hjælp fra nogle vestlige økonomer lykkedes det ham at reducere Ruslands økonomiske potentiale på tre år, fra 1991-94, til kun 30% af landets industrielle kapacitet. Rusland blev helt klart forvandlet til et råstofeksporterende land og ikke længere en supermagt, hvilket senere fik Obama til at sige, at Rusland bare er en regional magt eller en tankstation, men ikke længere en seriøs rival.

Og som tiden gik, kom Putin til magten, og han begyndte at forsøge at gøre op med det, Jeltsin havde gjort – uden den store succes, for oligarkerne havde en del magt på det tidspunkt. Men det var så den periode, hvor "farverevolutionerne" startede: Ideen om, at den vestligt dominerede verden ville eliminere enhver regering, som ikke ville underkaste sig denne neoliberale verdensorden. I en vis forstand lykkedes det. Der var farverevolutioner senere, i 2004 i Ukraine, den orange revolution; der var rosenrevolutionen i Georgien; der var et forsøg på en hvid revolution i Rusland, som ikke fungerede. Senere havde vi det arabiske forår. Man havde den gule revolution i Hong Kong mod Kina, som heller ikke fungerede. Men der var helt klart en bestræbelse på at slippe af med enhver regering, som ikke

ville underkaste sig denne unipolære verden.

Som om det ikke var nok, skete der efter 1999 en alvorlig transformation af NATO. Den første ikke-legitime krig fra NATO's side, dvs. uden godkendelse fra FN's Sikkerhedsråd, med NATO's bombning af Jugoslavien. Det var den virkelige dramatiske ændring, for det var begyndelsen på den lovløshed, vi ser i dag. Det var også begyndelsen på "retten til at beskytte", ideen om interventionskrige mod Afghanistan og Irak. Vi havde Bush Jr. og hans "ondskabens akse", som jeg husker var Iran, Irak og Syrien. Den underforståede idé om, at man kan bombe ethvert regime, som ikke er i overensstemmelse med denne unipolære verden, sønder og sammen. Det var en oplevelse, som der heldigvis var nogle, der afviste, f.eks. den tyske kansler Gerhard Schröder. Han afviste Tysklands deltagelse i Irak-krigen i 2003, men det var allerede en NATO-krig: Fordi Tyskland ikke nægtede NATO-fly luftrum og overflyvning. Så Ramstein og andre baser i Tyskland blev brugt; så de facto var det en NATO-krig, selv om det ikke var med alle NATO-medlemmers fulde accept.

Jeg er nødt til at udelade en hel masse ting, men jeg vil gerne give dig et overblik, men det førte alt sammen til en situation, hvor NATO-udvidelserne begyndte, først med Clinton-administrationen, derefter med Bush Jr. Så kom det næste store skridt, som var Maidan-kuppet i Ukraine i 2014 – det var forsøget på med vestlige midler at lave en farverevolution, NGO'er, dybest set et middel til at undergrave et land med det formål at ændre regeringen. Og det var, hvad Maidan-kuppet var. Der er nu utrolige bestræbelser på at hævde, at det ikke var et kup. Hvem kan sige, at det var et kup? Det var en demokratisk regeringsændring. Men det er ikke sandt! Vi var midt i situationen igen, og det var så det, der virkelig begyndte NATO's krig mod Rusland.

I mellemtiden har NATO's generalsekretær Jens Stoltenberg indrømmet, at Ukraine ikke var en uprovokeret krig fra Putins side i 2022, men at den startede i 2014. Så var der forbuddet

mod det russiske sprog, som førte til Krims beslutning om at erklære, at de ønskede at være en del af Rusland. Der var de ukrainske angreb på Donbass, som varede i otte år, og alle Ruslands forsøg på få det gjort til et anliggende i OSCE [Organisationen for Sikkerhed og Samarbejde i Europa] blev fuldstændig ignoreret.

Under alle omstændigheder udvides NATO mere og mere mod øst, der opstilles offensive amerikanske militærinstallationer tæt på Ruslands grænse, en omvendt Cubakrise: Da cubanerne havde placeret sovjetiske atommissiler på Cuba, var det USA's legitime protest at påpege, at dette krænkede USA's grundlæggende sikkerhedsinteresser. Det blev heldigvis afværget, fordi Khrusjtjov og Kennedy talte sammen i den røde telefon. Men de facto, med NATO's udvidelse mod øst, havde man i stigende grad en omvendt Cubakrise. Det var langsomt, i sneglefart, men ikke desto mindre en Cubakrise.

Så da Putins særlige militæroperation endelig startede den 24. februar 2022, var det meningen, at det skulle være en begrænset operation. General Harald Kujat, den tidligere generalinspektør for den tyske hær [2000-2002], havde fremført det argument helt overbevisende, at størrelsen af russernes mobilisering indikerede, at de ikke havde til hensigt at overtage hele Ukraine. Men at de i virkeligheden kun ønskede at give støtte til befolkningen i Donbass og på Krim, og at det var operationens omfang.

Men så var der naturligvis forræderiet fra Vestens side: Husk på, at Merkel og Hollande indrømmede, at de kun forfulgte Minsk II-aftalen for at vinde tid til at træne ukrainerne, så de kunne komme på niveau med NATO. Hele tiden var de bare ved at vinde tid, vinde tid, træne ukrainerne til den kommende krig. Og til sidst var hele det samlede Vesten involveret på den ene eller anden måde: enten ved våbensalg, ved våbenleverancer, ved at træne ukrainske tropper, ved at forsyne dem med efterretninger. I løbet af årene fik vi en regulær krig fra det samlede Vesten, fra NATO mod Rusland.

Og nu oplever vi den allersidste fase, at dette ikke fungerede, på trods af alle de våben, der blev sendt, på trods af alle de mange milliarder dollars, der blev brugt på det, lykkedes den ukrainske modoffensiv ikke. Nu er NATO netop nået til det punkt, hvor de afviser en diplomatisk løsning og kræver, at den militære optrapning skal fortsætte.

Efter alle disse bestræbelser på at inddæmme Rusland og endda splitte det op i mange dele, er vi nu nået til et punkt, hvor der skal træffes en beslutning: Hvis det nu sker, hvad Macron har truet med, og der er folk, der tror, at det bare er en prøveballon for hele NATO, og at hele NATO i virkeligheden ønsker at deltage i det – det er ikke dokumenteret, men det er muligt – så er den røde linje helt sikkert overskredet. Og det, Blinken siger, er, at Ukraine bør være en del af NATO, den røde linje er helt sikkert krydset, og så er spørgsmålet, hvornår?

Hvis franske tropper bliver udstationeret i Ukraine, så er det et spørgsmål om hvornår – ikke om, men hvornår der vil komme en massiv modreaktion fra Rusland? Forskellige russiske ledere har allerede sagt, at i så fald er disse tropper et helt legitimt mål. Forestil dig, at de første ligposer kommer tilbage med døde franske soldater, måske nogle andre nationaliteter, som allerede er de facto i Ukraine i forskellige kapaciteter. Så har du høgene i Vesten, der hyler op, som Lindsey Graham, som Kiesewetter, som Strack-Zimmermann, som alle disse agenter for det militær-industrielle kompleks, de vil bede om optrapning, Taurus-missiler. Scholz, som ikke ligefrem har den stærkeste ryggrad i universet, vil kollapse. Taurus-missiler vil blive opstillet; Taurus-missiler kan ramme Sankt Petersborg, de kan ramme Moskva. Det er naturligvis det punkt, hvor Rusland vil slå igen – måske endnu ikke med atomvåben, måske kun med konventionelle våben mod Paris, Berlin og Warszawa. Så er det et spørgsmål, om man stadig kan stoppe denne optrapning?

Og jeg tror ikke, den kan stoppes. Jeg tror, at hvis vi når

til dette punkt, hvis du ser på alle disse mennesker, som er fuldstændig bevæbnet til tænderne i metaforisk forstand, så tror jeg ikke, at de vil stoppe på dette punkt.

Jeg kunne forestille mig en lignende optrapning i Sydvestasien: Hvor Israel nu siger, at hvis Iran gengælder angrebet på konsulatet i Damaskus, bliver det et helvede for Iran. Iran vil helt sikkert reagere – der er ingen mulighed for, at de ikke vil reagere – de vil sandsynligvis ikke involvere Hizbollah, fordi det vil være for meget for Libanon, og jeg tror ikke, Iran vil gå den vej. Men de kan meget vel reagere på et militært mål i Israel. Og hvis IDF så bevæger sig mod Iran, måske med et forsøg på at trække USA ind i denne konflikt, vil det udvikle sig til en regulær konflikt mellem Israel og Iran. Jeg tror, at man på det tidspunkt ikke kun har at gøre med Iran, men også med Rusland og Kina, fordi de ikke har råd til, at BRIKS-medlemmet Iran bliver udsat for et militært angreb fra Israel uden at reagere, og så er man igen i et optrapningsscenario.

Så jeg vil ikke dvæle ved det, men jeg ville bare aktualisere disse to situationer for at diskutere, hvad der kan gøres på dette sene tidspunkt i processen for at finde en løsning. Tro mig, jeg har tænkt en del over det, for I kender det fra USA og måske andre lande, at folk er så uvidende og så forvirrede af mainstream-propagandaen, dæmoniseringen af Rusland, dæmoniseringen af Kina, at det er meget svært at få den gennemsnitlige person til at reagere på situationens alvor, eller endda på den løsning, der ville være tilgængelig.

Så jeg har tænkt meget over det. Og situationen mellem USA og Rusland er så fuldstændig nedbrudt. Som et resultat af alle de seneste års udviklinger er forholdet mellem Tyskland og Rusland fuldstændig ødelagt. Forholdet mellem USA og Kina er virkelig forgiftet, selv om Biden og Xi Jinping lige har talt sammen i telefonen. Det er blevet ødelagt i meget høj grad.

Så spørgsmålet er, hvor forandringen skal komme fra? Det

eneste, jeg kan komme på, er, at vi er nødt til at inddrage den kraft, som virkelig repræsenterer størstedelen af menneskeheden, og det er det Globale Syd. Der har vi en situation, hvor den Globale Majoritet, for det er det, der er nu: Det er 150 lande, der samarbejder med Kina om Bælte & Vej Initiativet; det er BRIKS og BRIKS-Plus; yderligere 40 lande har ansøgt.

Der er en helt anden ånd i de lande, der tidligere blev kaldt den Alliancefri Bevægelse, i Afrika, i mange lande i Asien, Latinamerika, som ikke længere ønsker at være underlagt kolonialismen. Der er en ny ånd, hvor de ønsker at tage deres egen skæbne i egne hænder; de ønsker at være begunstiget af de råstoffer, de besidder, de ønsker ikke at eksportere råstoffer. De ønsker at have produktionskæden i deres eget land, produktion med merværdi.

Så derfor er der ved at opstå et nyt økonomisk system, baseret på de fem principper for fredelig sameksistens, FN's charter. De arbejder hovedsageligt sammen med Kina, men de fleste af dem er også absolut pro-russiske. De nægter at lade sig trække ind i de såkaldte "demokratiers" lejr.

Så hvad skal vi gøre? Jeg tror, vi er nødt til at inddrage det Globale Syd meget mere som en stemme. Det er noget, der skal have taktiske anvendelsesmuligheder. Tag for eksempel FN's Sikkerhedsråd: FN's Sikkerhedsråd er den højeste myndighed i verden. Vi har ikke andre. Vi har Den Internationale Domstol. De afsagde for nylig en virkelig fremragende revolutionerende dom, hvor de krævede, at Israel skulle stoppe folkemordet, hvilket de tydeligvis ikke gjorde. Og Den Internationale Domstol besidder ikke udøvende magt: De giver det til FN's Sikkerhedsråd til gennemførelse. Men problemet i den seneste periode har været, at FN's Sikkerhedsråd altid blev blokeret, fordi enten et eller to af de permanente medlemmer – USA og Storbritannien – ville nedlægge veto, så ingen resolution ville blive vedtaget, ingen handling ville blive foretaget, og rædselsshowet ville fortsætte.

Så hvad kan der gøres nu? I det seneste tilfælde undlod USA at stemme, og derfor blev resolutionen vedtaget. Men det er stadig gennemførelsen, der mangler. Og derfor mener jeg, at Uniting for Peace-resolutionen, som blev vedtaget den 3. november 1950, var ironisk, fordi den faktisk blev skabt af USA i et forsøg på at blokere Sovjetunionen, som ønskede at forhindre Koreakonflikten, at blokere beskyttelsen af Sydkorea mod nordkoreansk aggression. I mellemtiden er denne Uniting for Peace-resolution blevet anvendt ti gange. Første gang blev den anvendt i forbindelse med krigen mellem Israel og Egypten i 1956 og det britisk-franske angreb på Suezkanalzonen. Derefter igen et par andre kriser, som Ungarn og lignende konflikter. Og så i 1997 omkring den israelske besættelse af det palæstinensiske område. Den har været åben siden; den har aldrig været lukket. Så med en relativt simpel beslutning – det kunne være en anmodning fra nogle af FN's medlemmer, det kunne være et initiativ fra FN's generalsekretær – kunne man aktivere FN's Generalforsamling til at afholde et møde for at gøre det, som FN's Sikkerhedsråd, hvis primære opgave det er at tage sig af international fred og stabilitet, når de ikke fungerer, den funktion kan gå til FN's Generalforsamling. Det er det, vi bør støtte og organisere os for. I New York har vi naturligvis direkte adgang til FN. Vi bør tale med så mange af udviklingslandene som muligt. Vi er også repræsenteret i Latinamerika, vi har meget gode venner og kontakter i Afrika, i Asien. Jeg tror, vi er nødt til virkelig at arbejde sammen med disse lande, ikke kun for at gøre noget for Gaza og Oaseplanen, som I har drøftet, og som I kender til, og vi vil have et stort arrangement om det, forhåbentlig i næste uge. Men vi er nødt til at komme til det punkt, hvor vi får FN's Generalforsamling til at vedtage ideen om en ny international sikkerheds- og udviklingsarkitektur sammen med de ti principper som udgangspunkt for diskussion, for jeg tror ikke, at vi kan løse verdens problemer uden at ændre paradigmet fuldstændigt.

Med andre ord, kun hvis vi flytter flertallet af nationer, og

FN's Generalforsamling er det åbenlyst nemmeste sted at gøre det, hvor de dybest set ville stemme for, at et nyt system er nødvendigt for at garantere den langsigtede overlevelsessevne for menneskeheden som helhed, og for at sætte den ene menneskehed først, tror jeg, at det er den eneste måde, hvorpå vi kan komme ud af denne krise uden en katastrofe. For der er mange lande i det Globale Syd lige nu, der er så træt af de handlinger, der kommer fra NATO, fra Vesten, bevæbningen af dollaren, interventionskrigene, sanktionerne, at mange lande i det Globale Syd tror, at de stort set er forsvarsløse over for et aggressivt Nord, som frarøver dem deres grundlæggende rettigheder, alt sammen under påskud af den regelbaserede orden, demokrati og menneskerettigheder. Men de er træt af dette mantra, fordi de ved, at det ikke er sandt.

Så nogle mennesker tænker: "Okay, vi har BRIKS, vi har det Globale Syd. Vi skal bare af med dollaren og skabe vores egen valuta, så bliver alt godt." Men jeg er helt overbevist om, at det ikke er tilfældet. For i modsætning til Sovjetunionen, som gik i opløsning relativt fredeligt i 1991 ved dybest set at falde sammen, ved ikke at bruge tanks, ved ikke at føre krig – og det er det, mange mennesker nu tænker over, at det måske var en fejltagelse – men det var det, der skete. Jeg tror ikke, at NATO, som er bevæbnet til tænderne, hvor det militærindustrielle kompleks spiller en så absolut dominerende rolle i USA, i Storbritannien og nu desværre også i stigende grad i EU, jeg tror ikke, at Vesten vil give op og trække sig tilbage, så fredeligt som Sovjet gjorde i 1991. Jeg er bange for, at de vil forsøge at gennemtvinge deres opfattelse af verdensordenen, og det vil føre til Tredje Verdenskrig.

Og den eneste måde, jeg kan komme i tanke om – måske kan nogle andre komme med bedre ideer: Jeg hører dem gerne, men indtil videre er der ingen, der er kommet med sådan et forslag – jeg tror, at den eneste måde, vi kan komme ud af det her på, er, at vi på den ene side opmuntrer og styrker landene i det Globale Syd, at de skal handle på historiens verdensscene, for

det er nu deres rolle. Og på samme tid organisere befolkningerne i Vesten – i USA og i Europa – til at opgive denne helt forfærdelige idé om, at de er de eneste, der kan udstikke reglerne. De er nødt til at acceptere, at en multipolær verden ikke bare allerede eksisterer, men at det ikke er godt nok, fordi multipolaritet stadig indebærer muligheden for geopolitisk konflikt, men at vi absolut ud fra den menneskelige arts langsigtede udvikling er nødt til at tage skridtet og tænke på den ene menneskehed først, og at vi er nødt til at have en arbejdsdeling, hvor de forskellige nationer deltager i en arbejdsdeling af, hvad deres evner og muligheder er, for at konstruere og opbygge verden som en helhed.

Og det betyder, at vi er nødt til at overvinde ideen om, at andre nationer er fjender: For hvis du ser på det fra de respektive nationers synspunkt, definerer de sig selv som fjender! Hvis du rakte armen og hånden ud fra Vesten til Kina, til Afrika, til Rusland, til Indien, til et hvilket som helst land i det Globale Syd, og sagde: "Lad os samarbejde på en venlig måde, i gensidig interesse," så ville de alle være enige! Jeg kan kun komme i tanke om et eller to lande af mindre betydning, som måske ikke ønsker at gøre det med deres nuværende ledelse, men langt de fleste lande ville gå med til et sådant nyt paradigme.

Nogle mennesker mener, at det er en utopisk idé, og at det aldrig vil ske. Men jeg er helt sikker på – og den sikkerhed er baseret på et halvt århundredes politisk organisering – at det kan lade sig gøre, det skal lade sig gøre, og der er ikke noget alternativ til det, for enhver anden mulighed vil føre til en tredje verdenskrig.

Så derfor har vi en gigantisk opgave foran os med at bringe menneskeheden op på det niveau. At få befolkningerne i Vesten til at samarbejde på en ikke-dominerende måde, men på en ligeværdig måde, og at forene udviklingslandene til at tale med én stemme. Og hvis de gør det, er de det store flertal på

80-85% af alle mennesker, og jeg tror, det er den eneste måde, vi kan nå frem til en bedre tid for menneskeheden. Jeg vil gerne stoppe her.

---

## **Interview: Det palæstinensiske Selvstyres ambassadør i Danmark, H.E. Ambassadør Prof. Dr. Manuel Hassassian, der støtter Oase-planen, med dansk oversættelse**

Den 14. marts 2024 (EIRNS) København (Schiller Instituttet i Danmark) – Schiller Instituttet i Danmark gennemførte i går et timelangt videointerview med Det Palæstinensiske Selvstyres ambassadør i Danmark, H.E. Ambassadør Prof. Dr. Manuel Hassassian, hvor ambassadøren udtrykte sin smerte over død og ødelæggelse i Gaza og også på Vestbredden, de vestlige politiske lederes manglende støtte til at afslutte krigen, og udtrykte fuld støtte til LaRouches Oase-plan og ideen om fred gennem udvikling. Han blev interviewet af Tom Gillesberg, formand for Schiller Instituttet i Danmark.

Se videoen om Oase-planen og skriv under på underskriftsindsamlingen til støtte for Oase-plan-ideen

Tilmeld dig Schiller Instituttets gratis online-konference lørdag den 13. april 2024 kl. 11 EDT; 17 CET: Oase-planen:

LaRouche-løsningen for fred gennem udvikling mellem Israel og Palæstina og for hele Sydvestasien

Videoen, som vil blive cirkuleret bredt internationalt, inkluderer links i videoen og beskrivelsen til LaRouche-organisationens video "The Oasis Plan: LaRouches løsning på Mellemøsten", og et link til tilmelding til den kommende videokonference om Oasis-planen den 13. april.

H.E. Ambassadør Prof. Dr. Manuel Hassassian har haft en fremtrædende karriere inden for den akademiske og diplomatiske sfære. Hans akademiske ekspertise ligger inden for internationale relationer og konfliktløsning. Han er uddannet i Jerusalem, på American University i Beirut, og har taget en MA i internationale relationer og en Ph.d. i statskundskab på Toledo og Cincinnati universiteter i Ohio i USA. Han var professor og senere vicepræsident på Bethlehem University på Vestbredden i Palæstina. Han underviste i konfliktløsning mellem Israel og Palæstina sammen med den israelske professor Edward Kaufman på University of Maryland i 26 år.

Han var også PLO's førende rådgiver i spørgsmålet om Jerusalems status.

H.E. Ambassadør Prof. Dr. Manuel Hassassian blev derefter Det Palæstinensiske Selvstyres ambassadør i Storbritannien i 13 år, Ungarn i et år og nu Danmark i de sidste fire år.

Interviewet dækker især det påtrængende behov for at stoppe det nuværende folkemord i Gaza og volden og undertrykkelsen på Vestbredden; behovet for FN's og international anerkendelse af en uafhængig palæstinensisk stat, og hvad der skal til i Israel for at nå dertil; hans undervisning i israelsk-palæstinensisk konfliktløsning på University of Maryland; og til sidst hans varme ros af Schiller Instituttet.

Artikler af ambassadøren i Palestine-Israel Journal: <https://www.pij.org/author/326>

Mere omfattende CV: <http://passia.org/personalities/351>

Fuld udskrift:

Interview med Det Palæstinensiske Selvstyres ambassadør i Danmark H.E. Ambassadør Prof. Dr. Manuel Hassassian

Vi skal sejre: Fred, palæstinensisk uafhængighed og Oasis-planen i Sydvestasien

TOM GILLESBERG: Jeg er Tom Gillesberg, formand for Schiller Instituttet i Danmark, og jeg er meget taknemmelig for at have denne mulighed for at interviewe Hans Excellence Prof. Dr. Manuel Hassassian, Palæstinas nuværende ambassadør i Danmark gennem de sidste fire år, udnævnt af præsident Mahmoud Abbas.

Du har også en meget fornem karriere bag dig, både på det diplomatiske område og på det akademiske område, så vil du præsentere dig selv for publikum?

AMBASSADØR PROF. DR. MANUEL HASSASSIAN: Mange tak, Tom. Det har været en fornøjelse at se dig for anden gang, og jeg er virkelig overvældet over dit generøse tilbud om at interviewe mig. Som du ved, er jeg tilhænger af jeres institut. Og I har gjort så meget for sagen, for international medmenneskelighed, og dette store skridt med at interviewe en palæstinensisk ambassadør i Danmark.

Jeg er født og opvokset i Jerusalem. Jeg gik på Frères-skolen, som undervises af De La Salle-brødrene, i gymnasiet. Derefter gik jeg i to år på Birzeit University for at få min sociale eksamen; jeg læste liberal arts. Derefter blev jeg optaget på American University of Beirut, som anses for at være et af de mest prestigefyldte universiteter i Mellemøsten. I 1975 fik jeg min bachelor og tog til Ohio, til USA: Jeg tog min kandidatgrad i internationale relationer på University of Toledo, Ohio; derefter fortsatte jeg min uddannelse og tog min ph.d. på University of Cincinnati, Ohio, og jeg fik min ph.d.-grad i 1986. Jeg kom tilbage til Bethlehem University i 1981,

hvor jeg forberedte min afhandling. Jeg var instruktør i 1981, fordi jeg ikke havde færdiggjort min ph.d., men jeg blev dekan for de studerende. I 1986 blev jeg assisterende professor, og jeg forblev dekan for de studerende i ni år. Så blev jeg lektor, og jeg blev dekan for Det Humanistiske Fakultet. Og i 1996 blev jeg administrerende vicepræsident, hvilket er den højeste stilling for en palæstinenser på en katolsk skole. I 1999 blev jeg professor ved University of Bethlehem, og alt mit arbejde blev vurderet af professorer i USA, som gav mig denne fornemme titel. Jeg har undervist [på University of Maryland, USA] sammen med en kollega fra Hebrew University, fra Truman Center, professor Edy Kaufman, i de sidste 26 år. Vi stoppede under COVID.

[Ambassadør Prof. Dr. Hassassian har også været PLO's chefrådgiver i forhandlingerne om Jerusalems status].

Jeg blev udnævnt til ambassadør af præsident Mahmoud Abbas i 2005. Jeg tjente 13 år som palæstinensisk ambassadør i London, og i 2018 flyttede jeg et år og tjente i Ungarn. På grund af en uoverensstemmelse med ungarnerne, hvor vi diskuterede flytningen af deres ambassade i Israel fra Tel Aviv til Jerusalem, blev jeg bedt af min præsident om at komme tilbage. Jeg blev et år, og vi havde aldrig nogen repræsentation på mit niveau. Så da jeg blev overført til Danmark for at blive ambassadør et år senere, udnævnte de en palæstinensisk ambassadør til at udfylde tomrummet.

(En mere komplet biografi, inklusive andre akademiske stillinger og priser, kan læses her).

Ambassadør Hassassian: Jeg sætter virkelig pris på den danske offentlighed: De støtter det palæstinensiske problem i høj grad, fordi de er forkæmpere for menneskerettigheder, og det var de også under Holocaust, hvor de hjalp alle de diasporajøder, der var blevet slagtet af nazisterne og fascisterne. Så Danmark har en lang tradition for at være en forkæmper for menneskerettigheder, og vi er ikke overraskede over at se de

samme mennesker med den samme udholdenhed i at støtte palæstinenserne, i det mindste på det offentlige plan, hvor de ønsker at se et ophør af denne konflikt og åbning af grænserne for humanitær bistand. Desværre er regeringen ikke på niveau med den offentlige mening.

Tom Gillesberg: Det er ligesom under den danske besættelse: Det var ikke regeringen, der hjalp jøderne med at komme til Sverige.

Ambassadør Hassassian: Det var folket.

Gillesberg: Det er folket.

Amb. Hassassian: Absolut.

Gillesberg: Og jeg synes, det er en vigtig pointe.

Ambassadør Hassassian: Så det er derfor, jeg forsøger at drage en sammenligning, som efter min ydmyge mening og viden om Danmarks historie – jeg kom her og vidste en lille smule om Danmark, men nu kan jeg fortælle dig, at jeg kender kulturen, folket, måden de tænker på, måden de fremmer deres politik på, og jeg kan se, at der er en kile mellem den offentlige mening, ikke kun i spørgsmålet om Palæstina, men også i spørgsmål om lokalpolitik. Denne regering er konservativ, og uanset at den har visse undskyldende holdninger, når det kommer til Palæstina, så hjælper den stadig palæstinenserne med tilskud, med udvikling af infrastruktur, med støtte til UNRWA. Men på det politiske plan går de ind for en to-statsløsning, men de viser ikke deres politiske mod til at lægge pres på amerikanerne eller israelerne for at stoppe dette blodbad, dette angreb, denne nedslagtning af civile i Gaza, på Vestbredden og i Østjerusalem.

Så vi forholder os lidt, med forsigtig optimisme, jeg forholder mig som ambassadør til regeringen, jeg kan ikke sige, at de har været tilbageholdende med at modtage mig som dekan for Rådet af arabiske Ambassadører, for slet ikke at

tale om, at jeg også leder spørgsmål vedrørende Mellemøsten, Organisationen for islamisk Samarbejde (OIC). Vi har mødtes flere gange med udenrigsministeren, med viceudenrigsministeren, med direktøren for MENA [Mellemøsten, Nordafrika], og vi har haft regelmæssige diskussioner om opdateringer af, hvad der sker i Palæstina, Mellemøsten, Det Røde Hav, afbrændingen af Koranen, den slags. Så jeg kan sige, at der er en vis form for kontakt mellem vores ambassade, Rådet af arabiske Ambassadører og den danske regering. Men vi oplever ikke øjeblikkelig handling.

Vi ser ikke, i de bilaterale relationer, en stærk støtte til palæstinenserne og et stop for dette blodbad! I dag dør vores folk af sult og hungersnød, mangel på medicin og mad. Seksogtredive hospitaler er blevet ødelagt. Vi har kun seks i drift nu. Det er en skam, at 12.000 børn er blevet martyrer, for slet ikke at tale om mere end 7-8.000 kvinder og ældre. Og det er svimlende tal! Selv under Anden Verdenskrig var vi ikke vidne til et så enormt antal ofre.

Dette systematiske angreb på vores folk er ikke kun – og tillad mig at sige, at det ikke er mod Hamas. Det er indlysende, at det er mod det palæstinensiske folk. De vil fordrive os i havet, i ørkenen, og når de er færdige med Gaza, vil de begynde, og de er allerede begyndt, på Vestbredden, for slet ikke at tale om, at de lægger økonomiske hindringer i vejen, alle mulige forhindringer, selv under Ramadanen, for at vores troende kan gå hen og bede i Al Aqsa-moskeen.

Man kan se, at der er en systematisk politik for apartheid, etnisk udrensning og nedbrydning af en nation.

Alle disse tre ting praktiseres af en sådan regering, som er en meget, meget, meget ekstrem, fascistisk regering. Jeg vil sige det – undskyld, jeg er nødt til at sige – fascistisk regering, fordi den måde, den har håndteret denne konflikt på, har været hensynsløs i sin politik. Den har aldrig udvist nogen form for tolerance, men den absolutte idé bag dette er

genbesættelsen, igen officielt, af Vestbredden og Gaza. Og det er her, vi er nødt til at have det internationale samfund – med alle de FN-resolutioner, der har været til fordel for Palæstina; desværre har amerikanerne nedlagt veto mod dem, og det er derfor, amerikanerne i 30 år ikke har formået at mægle i fredsprocessen, fordi de støttede den øverste del over den nederste.

Og nu leder vi efter en kollektiv mægling, dvs. at vi starter med FN – måske kunne Danmark spille en meget vigtig rolle, for slet ikke at tale om Europa. Og vi afviser ikke USA, men de kan ikke være den eneste mægler i denne konflikt, for de har udvist modvilje mod at finde en troværdig løsning under denne konflikt. Alt, hvad amerikanerne har gjort i de sidste 30 år, er krisestyring.

Gillesberg: Nu er vi helt klart nået til et punkt, og jeg tror, at historien er, at den 7. oktober indtraf, og så startede det hele. Men hvis man ser på den proces, der var i gang på Vestbredden før den 7. oktober, var det tydeligt, at den politik, som vi nu ser blive ført, og som dybest set går ud på at annektere både Vestbredden og Gaza, så de bliver en permanent del af Israel, allerede var i gang! Det er ikke sådan, at angrebene begyndte efter den 7. oktober?

Ambassadør Hassassian: Faktisk har du ramt plet med denne kommentar. For desværre troede det internationale samfund – Europa, USA og så videre – at denne konflikt startede den 7. oktober med Hamas' angreb på uskyldige civile. Men ingen har tænkt på den grundlæggende årsag til dette problem, som startede for 75 år siden. For slet ikke at tale om i 1948, hvor vores folk blev fordrevet, og denne zionistiske enhed blev etableret og skabt med støtte fra Storbritannien og det internationale samfund, med fordrivelsen af det palæstinensiske folk og oprettelsen af noget, der kaldes staten Israel. Og folk er ikke klar over, at vi har levet under besættelse i så mange år, og Gaza har været kvalt i de sidste 16 år med den økonomiske blokade og med manglen på

enhver form for basale ydelser. Og selvfølgelig, hvis man putter nogen i en trykkoger, må den eksplodere. Og eksplosionen den 7. oktober for Gazaborgerne, fra Hamas og Islamisk Jihad og de andre, var blot en reaktion på denne blokade, på denne kvælning af 2,2 millioner mennesker, der bor i det tættest befolkede område i verden.

Og folk begyndte at se på Hamas og andre som terrorister, men de glemte, at Israel har udøvet statsterrorisme! Dette er ikke det første angreb på Gaza: Det er den fjerde krig mod befolkningen i Gaza! Og der har været løbende angreb på Vestbredden med opførelsen af bosættelser, hvor bosætterne har taget loven i egen hånd og forsøgt at rykke palæstinenserne op med rode, forsøgt at rykke appelsintræerne og oliventræerne op med rode og forsøgt at skabe kaos blandt palæstinenserne ved at skyde, dræbe, plyndre, rykke op med rode og hvad ved jeg.

Så spørgsmålet bør ikke være en adskillelse af Gaza fra Vestbredden, for slet ikke at tale om Østjerusalem, med alle bosættelserne, med de omsiggribende bosættelser, der har fundet sted af en regering, der kaldes en bosætterregering: Denne beslaglæggelse af land skabte også en vis form for kaos og forvirring, for slet ikke at tale om en streng politik over for de mennesker, der bor i Østjerusalem. Og i dag, under Ramadanen, har vi også set chikane, vi har set blokader af folk fra Vestbredden, der kommer og beder under den hellige måned, Ramadanen. Med andre ord skaber Israel flere spændinger, det skaber flere absolutte politikker, der vil gøre det meget ubehageligt for de mennesker, der bor i Jerusalem, for slet ikke at tale om dets vedvarende bombardementer, drab på Vestbredden og i Gaza, der fortsætter uden at blive stoppet af det internationale samfund.

Gillesberg: En ting er også, hvad der har foregået i lang tid, hvad man kan kalde Palæstinas "stille død". Men det, vi har set efter den 7. oktober, er, tror jeg, noget, der er uden fortilfælde siden Holocaust. Måske har der været andre holocausts i gang, men de var i baggrunden. Her har vi siden

den 7. oktober haft et fuldt tv-transmitteret folkemord i Gaza med hele verden som tilskuer, og selv Den Internationale Domstol kom ud og sagde, ja, det er meget sandsynligt, at der er et folkemord i gang. Vi vil undersøge det, og i mellemtiden kræver vi af Israel, vi kræver af IDF, de israelske forsvarsstyrker, at de gør alt for at sikre, at der ikke foregår et folkemord. Ikke kun fordi folk blev dræbt, men fordi der tydeligvis var en hensigt om at dræbe, i udtalelserne fra regeringen, fra militærpersoner og så videre.

Men det er stadig i gang.

Nu har den israelske regering sagt, at hvis vi når til Ramadanen, og vi ikke har en aftale med Hamas og de andre grupper om at frigive alle gidslerne, så vil vi begynde et angreb på Rafah; så kommer den næste fase af det, der er en udjævning af Gaza.

Og nu er vi i Ramadanen, så hvad tror du, der kommer til at ske?

Amb. Hassassian: Faktisk vil jeg gerne kommentere på Den Internationale Domstols beslutning, som blev betragtet som et rådgivende synspunkt, men som blev totalt blokeret af det amerikanske veto. Så Israel er ligeglad med FN og resolutionerne. De har aldrig overholdt dem, fordi amerikanerne altid står bag dem politisk ved at nedlægge veto, for slet ikke at tale om militært og finansielt, og de er medskyldige i folkemordet ved også at sende visse marinesoldater til at kæmpe i Gaza. Så det er ikke noget, vi ikke ved. ved...

Gillesberg: Og alle de bomber, der falder over Gaza –

Ambassadør Hassassian: – er alle amerikansk producerede.

Og det er derfor, jeg ville komme med denne korte kommentar, at Den Internationale Domstol er en rådgivende udtalelse. Den er ikke bindende, og det overser Israel simpelthen, og de er

lige glade.

Når det er sagt, så se på Gaza i dag: Vi har mere end 31.000 martyrer. Og jeg sagde, hvor mange børn, kvinder og ældre.

Halvfjerds procent af infrastrukturen og bygningerne er totalt ødelagte. Gaza er næsten jævnet med jorden. 2,2 millioner mennesker ved ikke, hvor de skal tage hen; de er fordrevet fra deres hjem, 1,9 millioner.

De var engang i nord, tog til syd, tilbage til nord. Og nu, med de trusler, der kommer fra Israel om at invadere Rafah, er det igen noget, der viser Israels intentioner, at Israel er interesseret i at besætte Gaza og jævne Gaza med jorden og slippe af med de 2 millioner palæstinensere i Gaza, så det er en krig mod palæstinenserne, ikke en krig mod Hamas. For hvis krigen var mod Hamas, fortæl mig så, hvad israelerne har opnået indtil videre? De er ikke sluppet af med Hamas, og de vil aldrig slippe af med Hamas. Det siger jeg som medlem af PLO.

Gillesberg: Men det er en ideologi – man kan ikke dræbe en ideologi.

Amb. Hassassian: Det er en ideologi – absolut! Absolut! Du har lige ramt hovedet på sømmet.

For det andet lykkedes det dem ikke at udvise palæstinenserne i Gaza, fordi palæstinenserne i Gaza er modstandsdygtige og fast besluttet på at blive på deres jord. De ønsker ikke at genopleve Nakba i 1948. Det er nummer to.

Nummer tre er, at de udtømmer alle deres ressourcer uden noget slutresultat. Derfor har de mistet verdensopinionen, selvom regeringerne stadig støtter dem. Og de har nu en skamplet på denne regering i Israel, som er en bosætterregering, en apartheidregering, som ikke ønsker fred med palæstinenserne, men vil dræbe dem og smide dem ud af landet.

Alt dette har haft negative konsekvenser for Israel. Så hvad er det for et antal ofre, Israel ønsker, for at sige, at vores mission er fuldført? Det er ligesom ikke defineret!

Under dække af sikkerhed har Israel retfærdiggjort alle sine grusomme forbrydelser i løbet af de sidste 75 års besættelse. Israel er nu kendt, ikke som et demokrati, men som en slyngelstat med den herskesyge ideologi om jødernes overherredømme over de kristne og muslimerne i verden, ikke kun i Palæstina. Og deres konsekvente, systematiske politik med at konfiskere jord i Jerusalem, overtage religiøse steder, spytte på præster og sheiker, alt dette er en afspejling af, hvor hadefulde disse bosættere er over for ikke-jødiske eller ikke-israelske borgere som jeg selv.

Og se, 22% af befolkningen i Israel er palæstinensere, som har israelsk statsborgerskab. De bliver diskrimineret. Og de bliver gjort opmærksomme på, at de ikke er engagerede israelske borgere. Selvom vi er repræsenteret i Knesset, i parlamentet. Men der er ingen respekt, og de bliver behandlet som tredjeklasses borgere i det, som de hævder er den demokratiske stat Israel.

Fra dette perspektiv konkluderer vi, at denne regering aldrig vil få fred med palæstinenserne! Og denne regering bør ikke støttes af det internationale samfund. Den har vist besættelsens grimme ansigt, og den har vist, at den ikke er for en to-statsløsning! De går ind for én stat, en apartheidstat, der har alle de etniske minoriteter, araberne, og hvad de ellers hedder, under deres kontrol, under det israelske flag.

Og det er, som du kan se, umuligt med det palæstinensiske folks urokkelige kamp for deres umistelige rettigheder og deres ret til selvbestemmelse og til at have deres egen uafhængige stat. Det internationale samfund har accepteret, at der i løbet af Oslo-processen – 30 år – ikke er blevet gjort noget for at rette op på situationen og afslutte besættelsen.

Jeg siger jer, at vold, usikkerhed og ustabilitet i Mellemøsten vil slutte med oprettelsen af en uafhængig, demokratisk palæstinensisk stat med grænserne fra 1967. Vi, PLO, gav allerede i 1988 staten Israel anerkendelse af 78% af det historiske Palæstina på et gyldent fad. Hvad kan vi ellers gøre for at indfri vores løfter til det internationale samfund?

Gillesberg: Du nævnte Oslo-fredsprocessen, og Schiller Instituttet på det tidspunkt, og lederen af vores organisation på det tidspunkt, Lyndon LaRouche, var en meget fremtrædende stemme, der støttede denne proces, men også udtalte, at den ikke ville blive en succes, medmindre der var en økonomisk udviklingspolitik, der drev den. Det vil sige, at både for at den palæstinensiske stat kan fungere, men også for at Israel kan fungere, og for at de kan leve i fred og harmoni, er der nødt til at være et samarbejde om et større mål, en oase-plan for hele regionen, som vil gavne alle.

Så i stedet for at se din nabo som din fjende, vil du se din nabo som en samarbejdspartner i denne udviklingsproces. Og i lyset af dette forfærdelige angreb, der har fundet sted i Gaza, har vi fra Schiller Instituttet udgivet en ny video om denne idé, kaldet "Oase-planen: LaRouches løsning på Mellemøsten", der beskriver den afdøde amerikanske økonom og statsmand Lyndon LaRouches forslag – udviklet siden 1975 – om fred gennem udvikling mellem Israel og et uafhængigt Palæstina, ved at udvikle vandressourcer, herunder afsaltningsanlæg, drevet af atomkraft, langs to nye kanaler mellem Det Døde Hav og Det Røde Hav; og Det Døde Hav og Middelhavet; transport og anden infrastruktur, for at skabe en fremtidsvision, hvor israelere og palæstinensere ville udvikle regionen økonomisk, som en måde at bane vejen for fred på.

Vi vender måske tilbage til, hvordan en løsning kunne se ud med hensyn til stater, men inden da, hvad synes du om den foreslåede Oase-plan og om at have en større vision for at gøre det umulige muligt i regionen?

Ambassadør Hassassian: Jeg vil gøre det meget kort med hensyn til den kommentar, som du er kommet med. Jeg har set jeres video, og jeg var meget imponeret over jeres vision for fremtiden. Økonomisk udvikling bør altid være forbundet med politisk stabilitet, og hvis vi ikke er uafhængige som palæstinensere, skal vi forfølge økonomisk udvikling i partnerskab med Israel og Jordan, det jeg kalder "Benelux-modellen for økonomisk udvikling", hvor I omhyggeligt har angivet i jeres erklæring, hvordan man går frem, og hvordan man opbygger den slags, hvad jeg kalder "bæredygtig udvikling", at bæredygtig udvikling vil bidrage til at forlænge freden og stabiliteten mellem de to lande. Men vi kan ikke rigtig anvende økonomisk udvikling mellem besætter og besat. Det skal være på lige fod. Man er nødt til symmetrisk at se begge som uafhængige enheder.

Men økonomisk udvikling og samarbejde mellem lande, der er i konflikt, vil helt sikkert bidrage til at opretholde freden og give freden en lang levetid i fremtiden, hvor fred og harmoni vil skabe sameksistens, og denne sameksistens kan overføres til markeder af økonomisk interesse, til samarbejde, også til at styrke den offentlige sektor sammen med den private sektor for at komme på niveau med udviklingsprocessen, der er fuldstændig forbundet med udviklingen af vores læseplaner, vores uddannelse, vores sundhed, og hvad der ellers er; og man kunne udveksle færdigheder med udviklingen i lande som Israel, der er højt udviklet teknologisk; vi har kilderne til arbejdskraft. Vi er de mest intellektuelle i Mellemøsten. Så med ressourcer, med intellektualisme, med den arbejdskraft, vi har, kunne vi skabe en vis form for fælles enhed, der vil gavne begge folk.

Økonomisk udvikling efter politisk uafhængighed er vejen til vores sikkerhed og stabilitet. Og som I ved, har Mellemøsten været omdrejningspunktet for konflikter i verden, fordi alle forsøger at finde deres nationale interesser i Mellemøsten. Når vi først har den form for stabilitet og sikkerhed, tror

jeg, vi vil være åbne for flere økonomiske transaktioner, for flere bilaterale, for flere internationale handelssystemer, for en NAFTA-lignende økonomisk relation med Israel, med Jordan, med den arabiske verden, med den islamiske verden. Og se, Israel kunne drage stor fordel af åbningen mod Asien, det islamiske Asien og mod Afrika og Mellemøsten.

Så der er fordele, meget mere end ikke-interesser, vil jeg sige, i denne del af verden.

Men Israel har valgt ødelæggelsens vej, ustabilitetens vej, overherredømmets vej, apartheidens vej, frem for de gode ting, du har nævnt, som ville skabe den slags harmoni, fredelig sameksistens, mellem religiøse samfund, der har været for længe i konflikt, hvor det er tid til konfliktløsning.

Gillesberg: Tingene er så forfærdelige, at man ville sige: "Hvordan kan det her ende?" Men alle krige ender på et tidspunkt. Om ikke andet, så simpelthen af udmattelse. Israel, selv på denne korte tid siden den 7. oktober, er den israelske økonomi skrumpet med 20%. Så det er ikke en gratis omgang. Og hvis krigen udvides, som nogle folk i den israelske regering taler om, til Libanon, mod Hizbollah, mod andre parter, vil det også efterlade Israel i ruiner.

Så på et tidspunkt, og forhåbentlig med vestlig indgriben, forhåbentlig med USA's erkendelse af, at de simpelthen mister al respekt i verden, hvis de ikke griber ind for at stoppe dette. Så er folk nødt til at sætte sig ned – sandsynligvis ikke med den nuværende regering; de vil sandsynligvis blive smidt ud, eller Netanyahu smidt i fængsel eller lignende. Men alligevel må palæstinenserne og israelerne sætte sig sammen og finde ud af, hvordan vi løser det her på en måde, så vi alle kan leve her?

Du har tidligere skrevet om et to-statsforslag; du har også skrevet om, at det måske ikke bliver en to-stat, måske skal det være én stat. Hvad er dine tanker?

Amb. Hassassian: Tak igen for et meget interessant spørgsmål. Lad mig først sige, at Israel også betaler en høj pris, men ikke i form af så mange ofre, og man kan selvfølgelig ikke sammenligne det med Gaza. Men som du sagde, er deres økonomi skrumpet med 20 %, og hvis de fortsætter, vil den skrumpes endnu mere. Og der vil komme et tidspunkt, hvor amerikanerne – fordi de nu går til valg – måske holder op med at sende våben til Israel, og det vil være negativt for israelerne.

Men lad os ikke glemme, at en halv million mennesker allerede er emigreret fra Israel siden oktober. Og det er et tegn på, at Israel ikke længere er et sikkert sted at leve, simpelthen fordi denne form for politik har haft negative konsekvenser for det israelske samfund. Og lad mig forsikre dig om, at den israelske offentlighed nu går på gaden, de vil have Netanyahu ned med nakken, og de vil have et snarligt valg. Det er en af de negative konsekvenser af dette angreb, hvor Israel fejlbedømte udfaldet. De troede, at de ville vinde med en lynkrig; at de kunne jævne Gaza med jorden og slippe af med Hamas. Men nu er det ved at blive en udmattelseskrig. De opfylder ikke deres mål, og de taber nu i form af international støtte. For slet ikke at tale om, at indbyggerne i Gaza har bevist deres modstandsdygtighed ved at blive i landet. Så generelt, når man taler om at stoppe krigen, er Israel også ved at slide alle disse redskaber op. Hver dag er der deserteringer fra den israelske hær; folk er nu ikke overbeviste om denne krig, fordi de så, at der var en katastrofe på vej i deres samfund.

Jeg siger dig, nu er de imod Netanyahu; i morgen vil de være imod krigen i Gaza. Fordi de ved, at de har – det er uundgåeligt historisk set – at de ikke vil slippe af med palæstinenserne. De er nødt til at tænke og lære, hvordan de kan overleve.

Og jeg kan fortælle dig, at hvis man går tilbage til Andalusens historie, så levede muslimer, kristne og jøder lykkeligt til deres dages ende. Det er ikke noget, vi aldrig

har opfattet. Vi opfattede det, men det er zionismen, der har været den grundlæggende årsag, og ikke jødedommen. Det er derfor, vi skelner. Det israelske folk er ikke alle zionister. Lad os sige, at ikke alle er zionister; mange går ind for to-statsløsningen, mange tror på sameksistens.

Det er derfor, vi som palæstinensere vil forsøge at mobilisere flere og flere mennesker indefra, for forandringen i Israel kommer ikke fra et politisk diktat fra en udefrakommende magt. Selv USA kan ikke gennemtvinge sit politiske diktat for at stoppe denne krig. Men det skal komme indefra. Israelerne indefra bør forstå, at en sådan regering fører til ødelæggelse. Indtil videre har vi desværre ikke nået det niveau med hensyn til den offentlige mening i Israel. De kredser alle om deres regering for at støtte den, fordi det altid har været sikkerhedstanken, der får folk til at kredse om sig selv for at støtte regeringen. Selvom denne regering er en apartheid-bosætterregering, støtter flertallet af israelerne, de højreorienterede, stadig en sådan regering. Medmindre vi ændrer den politiske diskurs i Israel, at denne regering vil medføre en total ødelæggelse af Israel i fremtiden, kan vi ikke se en forbedring på jorden, når det gælder forhandlinger om den endelige status med den palæstinensiske side.

Gillesberg: På den anden side er det også derfor, vi udgav denne Oase-plan; for at sige, at man på en eller anden måde er nødt til – der er en tendens til, at når folk er involveret i disse ting, siger de: "Først har vi brug for de politiske løsninger. Når vi har de politiske løsninger, kan vi gå videre til de økonomiske." Problemet er, på hvilket grundlag vil du få politiske løsninger, hvis der ikke er tillid? På en eller anden måde må tilliden komme fra en vision om, hvordan fremtiden skal være. I stedet for at sige: "Politikken i dag – vi fortsætter bare med at gøre det, vi har været vant til at gøre i lang tid," med de samme resultater. Man er nødt til at sige: "Vi ønsker en anden fremtid; vi har en vision for

fremtiden, men hvis vi vil nå dertil, så har vi brug for samarbejde." For uden samarbejde, uden at begrave stridsøksen, uden at ændre geometrien, kommer vi aldrig i mål.

Jeg tror, der er en erkendelse i Israel af, at man ikke bare kan gå tilbage til den 6. oktober; den er væk. Vi befinder os i en anden verden nu, så på en eller anden måde må noget ændre sig.

På baggrund af det vil jeg gerne spørge dig, for da du var professor i Maryland, arbejdede du sammen med en israelsk professor –

AMB. HASSASSIAN: Edy Kaufman.

GILLESBERG: – og underviste i israelsk-palæstinensiske konfliktløsninger på University of Maryland i mange år. Og jeg tror, det kan være relevant, for på et tidspunkt kommer palæstinenserne til at sidde sammen med israelerne; begge har gode grunde til at være meget oprørte og meget hadefulde over det, der er sket, for der er mange tab. Men på en eller anden måde er de nødt til at arbejde sammen. Så kan du fortælle os noget om dine klasser, og måske kan vi også få en idé om det? Kan du beskrive denne konfliktløsningsmodel?

AMB. HASSASSIAN: Ja.

GILLESBERG: Og hvorfor har du sagt, at der ikke er nogen militær løsning på konflikten mellem Israel og palæstinenserne?

Ambassadør Hassassian: Lad mig komme med to korte kommentarer. Den første kommentar er, at jeg er enig med dig i, at økonomisk udvikling er en nøglefaktor for stabilitet. I forbindelse med en konflikt, som vi var vidne til i 1993 med Oslo-aftalen, burde vi have styrket vores civilsamfund ved at samarbejde økonomisk, uddannelsesmæssigt og hvad ved jeg, som en del af den økonomiske udvikling, for at gøre det meget stærkere i forhandlingsprocessen og i slutresultatet. Ingen

kan opnå en maksimal position i en forhandlingsproces; den skal være optimal, hvilket vil sige, at begge parter giver efter for hinanden. Men så længe forhandlingerne ikke er symmetriske, men asymmetriske, hvor den overlegne hund er over den underlegne hund, vil det ikke lykkes.

Det er derfor, jeg er enig med dig. Det, der skete i Oslo, var, at den økonomiske udvikling ikke forløb, som den skulle. Der blev bygget flere bosættelser, Netanyahu kom til magten, Camp David mislykkedes, og se hvor vi er nu. Jeg vil stoppe her, men jeg er enig med dig i, at økonomisk udvikling er omdrejningspunktet for enhver stabilitet i verden.

Men uden politisk uafhængighed for palæstinenserne kan vi ikke tale om den økonomiske udviklingsproces i dens fulde sammenhæng med at skabe langvarig fred i fremtiden. Jeg er enig med dig i, at økonomisk udvikling er ekstremt vigtigt. Det kunne have skubbet fredsprocessen og forhandlingerne op på et meget bedre niveau. Men desværre har israelerne ødelagt det.

Studie i løsning af den israelsk-palæstinensiske konflikt

For at vende tilbage til dit spørgsmål om det kursus i konfliktløsning, som jeg underviste i sammen med Edy Kaufman, en professor fra Israel, som oprindeligt er fra Argentina og emigrerede som zionist til Israel i en alder af 16 år. Selvom han er fredsforkæmper, var han direktør for B'Tselem; han var formand for International Human Rights Watch, og han har en lang fortid med fredsinitiativer.

Vi underviste en klasse på University of Maryland, sammen, i klasseværelset. Vi havde studerende – amerikanere, arabere, muslimer – i klassen; omkring 30 studerende. Vi plejede at lave scenarier med rollespil. For at de studerende kunne forstå det, startede vi med den historiske fortælling. Hver professor fortalte sin historiske fortælling. Så besluttede vi os for at vælge et af de uløselige problemer; én gang

Jerusalem, én gang flygtninge, én gang sikkerhed, én gang økonomisk udvikling, og så videre. Og vi ville forsøge at lægge det på bordet som et forslag i FN, hvor israelere og palæstinensere skal forsvare sig selv, om de vil acceptere eller ikke acceptere forslaget.

Så vi delte klassen op i to, og vi begyndte med rollespil. Det har intet at gøre med den jødiske religiøse baggrund eller den islamiske; vi delte dem bare tilfældigt. Vi sagde: Du tager den israelske position, og du tager den palæstinensiske position og den arabiske position. Så lagde vi spørgsmålet, lad os sige, om bosættelser på bordet. Israelerne ville starte deres argumenter med at sige, at bosættelser er en del af de bibelske profetier; dette er det jødiske forjættede land fra Gud, og det ene og det andet. Og palæstinenserne sagde, at vi er den oprindelige befolkning; I kom her, I er zionistiske kolonisatorer.

Jeg giver dig bare et eksempel. Denne del, som er modsætningsfyldt – vores teori kaldes ARIA – Adversarial, Reflexive, Integrative, Action Plan – ARIA, ligesom den musikalske arie.

Den første fase, som er modsætningsfyldt, er det faktum, at vi ender med de døves dialog. Ingen af de delegerede, der forhandler, lytter til hinanden. Med kropssprog og skrig forsøger de at vinde de andre medlemmer over, at vise dem, at de har ret, og at den anden side tager fejl. Det gør begge parter. Så der kommer ikke noget ud af det i FN; et totalt sammenbrud, et totalt dødvande.

Det andet trin i denne teori er, at hver part går tilbage og forsøger at vurdere, hvad de har opnået i den modstridende position. De begynder at rationalisere: "Var det dumt af mig at gå til anti-klimaks-positionen, eller var det rigtigt at gøre det for at imponere publikum?" Begge sider vil begynde at tænke sig om. Det er her, vi påkalder den refleksive del af forhandlingerne.

Jeg er nødt til at fortælle dig, at begge sider byttede roller. Palæstinenserne ville spille israelernes rolle, israelerne ville spille palæstinenserens rolle for at nå frem til den tredje fase, som er den inkluderende fase, hvor vi søger efter et fælles grundlag. At søge efter et fælles grundlag er optakten til positive forhandlinger. Selvom vi stadig ville nå det optimale og ikke det maksimale. Og når vi har gennemgået processen med at søge efter fælles fodslag, begynder vi at indeksere og prioritere, hvad der er vigtigst for begge parter at starte med i forhandlingsprocessen. Det er det, vi kalder handlingsplanen.

Når handlingsplanen er færdig, er det alt sammen positivt, fordi de er blevet enige om gradvist at starte med de vigtigste emner, mens de overvejer de mindst prioriterede, indtil de når frem til de komplekse prioriteter, hvor de gunstige forhold i rummet gennem forhandlingerne vil være meget positive i forhold til at finde en sandsynlig løsning. Ingen vil være helt tilfredse med resultatet af sådanne forhandlinger, men i det mindste er der en fællesnævner om, at man taber noget for at vinde noget.

Det er det, vi har gjort i de sidste 26 år; ikke kun med studerende, men med journalister fra Israel og Palæstina, med politikere fra Israel og Palæstina og den arabiske verden, med militær fra Israel og Palæstina og den arabiske verden, og det, vi kalder second track diplomacy, som har været meget succesfuldt, når vi har brugt det. Det er så uheldigt, at når det kommer til forhandlinger i første spor, er tankegangen fuldstændig låst fast i nulsums-konflikten.

Som praktikere tror vi altid på, at en sådan teori kan føre fra nulsum til gensidig accept af hinanden. Og vi tror på, at vi gennem gensidighed kan opnå det uopnåelige. Og tro mig, vi bruger de seks uløselige problemer, som er spørgsmålene om vand, bosættelser, Jerusalem, sikkerhed og så videre, med alle disse samfundsgrupper, og vi har fundet fornuftige løsninger. Men når det kommer til det første spor, sidder vi fast.

Så jeg har altid forbundet det akademiske med det politiske, og det er grunden til, at jeg er velbevandret i historie, politik og internationale relationer, og selvfølgelig har den erfaring, jeg fik med politik, da jeg var i London og i Danmark, for slet ikke at tale om Ungarn, beriget min opfattelse af internationale kulturer. Jeg har pudset mine kommunikationsværktøjer af med forståelsen af det vestlige sind, og indtil videre har Gud hjulpet mig med at opnå min mission om at forsøge at øge bevidstheden, uanset hvor jeg kom hen.

Og lige en fodnote, jeg er lidt genert over at sige det, men jeg er nødt til at sige det. I 2015 fik jeg en af de mest fornemme priser fra Storbritannien som den dygtigste og mest fremragende diplomat. Så alt det kan i bund og grund koges ned til vores bidrag til at øge bevidstheden, og det er her, jeg mødes med civilsamfundene i værtslandene; jeg mødes med kirkeledere; jeg mødes med parlamentarikere. Jeg er konstant i kontakt med den udenlandske regering her, og de udenlandske regeringer i London og Ungarn. Og indtil videre forsøger vi at ændre nogle opfattelser.

Jeg kan fortælle dig, at siden jeg kom, og indtil nu, har jeg set dramatiske ændringer i den offentlige mening i Danmark, for slet ikke at tale om i den danske regering – selvom det går langsomt, men det er blevet bedre. Og det skyldes vores utrættelighed og modstandsdygtighed i forsøget på at indprente den vestlige kultur, danskerne og de danske politikere, at det er på høje tid at afslutte denne lange besættelse. Og at Danmark, som et første skridt, bør anerkende staten Palæstina i FN.

GILLESBERG: Netop det at få akademikerne, få professorerne, få filosofferne, tænkerne involveret, i stedet for blot at have en primitiv politisk proces med mudderkastning og den slags, det er det, vi gør i Schiller Instituttet.

Den 13. april afholder vi en international online-konference –

det er på en lørdag – kaldet “Oas-planen: LaRouche-løsningen for fred gennem udvikling mellem Israel og Palæstina, og for hele Sydvestasien.” Vi opfordrer alle til at deltage i den og dele invitationen; blive involveret i dialogen.

En stor forandring – nu hvor du er diplomat i Danmark, skammer jeg mig meget over at sige det, men det er ikke kun et dansk problem. Vi plejede at være stolte af at have dialog. Selv om man var uenige, kunne man stadig sætte sig ned og diskutere og lære den andens synspunkt at kende. Og netop den del af diplomatiet, kan man sige, er blevet taget ud af den politiske proces i den vestlige verden. Der er ingen dialog, der er ingen forsøg på at se den andens synspunkt. Det er bare narrativet, fortællingen, narrativet. Fortællingen kommer ned; det var ikke Moses, der kom med lertavlerne. Det er bare den, der kommer ned: “Dette er fortællingen, dette er, hvad du skal gentage. Hvis du ikke gentager det, så er du ude.” Og desværre er det i høj grad blevet tilfældet i Danmark, men jeg tror, at de fleste mennesker i Danmark og andre steder er ved at være ret trætte af det.

De vil gerne kunne tænke, de vil gerne kunne formulere deres egne tanker. For at gøre det på en god måde, har man brug for information, og det er det, vi gør, for eksempel med denne online-konference. Men også her, nu hvor vi er ved at afslutte, har du så nogle afsluttende ord til seerne? Hvad synes du, og er der noget, de bør gøre?

Amb. Hassassian: Absolut! Jeg vil gerne rose dig for det, du har gjort. Jeg roser instituttet for dets kontinuerlige kamp for at bringe retfærdighed til verden. Jeg synes, det er jeres ædle mission, og vi tror, at ved at øge bevidstheden og fremlægge de sande kendsgerninger på jorden, vil det få folk til at lytte til jer. Jeg synes, at jeres tilgang til konflikter, ikke kun palæstinensisk-israelske, men også internationale konflikter, giver jer stor troværdighed, fordi I søger fred og retfærdighed gennem økonomisk udvikling. Jeres Oase-video er en af de mest imponerende, jeg nogensinde har

set fra Schiller Instituttets side, for slet ikke at tale om at sammenligne den med andre. Og jeg synes, I skal fortsætte med det, I gør.

Jeg ved, at I ikke kan høste frugterne med det samme; det er en løbende proces at genskabe en ny generation i Danmark og rundt omkring i verden, som forstår, at krige er hurtige løsninger, men at processen med forhandlinger, tolerance, forståelse, retfærdighed og menneskerettigheder er en lang proces. Det er en pinefuld vej. Når du først har indpodet disse gode kvalifikationer i folks tankegang, især de unges, så kan vi høste fordelene af jeres bidrag i den kommende generation, hvor vi i denne generation er træt af regionale konflikter, verdenskonflikter, hvor unipolær magt har vist sig at være en sørgelig fiasko. Vi leder efter en magtbalance på det politiske niveau, i internationale relationer; men vi har også brug for institutter som jeres til at fortsætte med at arbejde med civilsamfundet, med kultur, med en progressivitet af kulturer, mellem fjendtlige kulturer, for at nå frem til en konklusion, hvor vores menneskelighed ikke bør gå tabt; vores retfærdighed bør være der; vores inklusion af hinanden er af største vigtighed; og tolerance er nøglen til en bæredygtig udvikling, hvad angår sikkerhed og stabilitet over hele verden.

Jeg vil gerne rose jer for det, I har gjort. Og jeg vil fra nu af være en støtte og en talsmand for jeres institut, som jeg synes er et af de mest strålende og imponerende institutter, jeg har mødt i Danmark. Min loyalitet og respekt til jer, og jeg håber, at vi fortsætter vores fremtidige forhold ved at bringe flere mennesker i dialog og forsøge at skabe en harmonisk fred blandt modstandere.

Må Gud også hjælpe os i denne proces, for den er virkelig fuld af forhindringer og fuld af kompleksitet. Men i sidste ende vil vi overvinde det.

Gillesberg: Jamen, tak, Deres Excellence, ambassadør Prof. Dr.

Hassassian. Det har været en stor fornøjelse.

Ambassadør Hassassian: Det var en fornøjelse.

Gillesberg: Vi håber at tale sammen igen.

Ambassadør Hassassian: Forhåbentlig, forhåbentlig. Tusind tak, fordi jeg måtte komme.

GILLESBERG: Vi håber at tale sammen igen.

HASSASSIAN: Forhåbentlig, forhåbentlig. Mange tak, fordi jeg måtte komme.

---

**Møde den 2. marts: Støt  
LaRouches Oase-plan for fred  
gennem udvikling  
mellem Israel og Palæstina og  
området.**

**Se også videoen fra 2. del om  
atomkraft for Oase-planen og  
internationale udvikling**

**Talere: Ulla Sandbæk, fhv. præst og parlamentariker; Thomas  
Grønlund Nielsen, fysiker; Tom Gillesberg, formand.**

**Program:**

## **1. LaRouches Oase-plan for fred gennem udvikling mellem Israel og Palæstina**

**Tom Gillesberg, Schiller Instituttets formand**

Tom vil vise Oase-plan videoen. Du kan også se den her, med skriftlig dansk oversættelse:

**Video: Støt LaRouches Oase-plan for fred og udvikling mellem Israel og Palæstina, og i Sydvestasien**

## **2. Danmark har pligt til at forhindre Israels folkedrab i Gaza**

**Gæstetaler: Ulla Sandbæk fra borgerforslagets initiativgruppe.**

Pastor emerita dvs. pensioneret præst

Medlem af Europa-Parlamentet for Folkebevægelsen mod EU 1989-1994 og for

JuniBevægelsen 1994-2004.

Folketingsmedlem for Alternativet 2015 – 2019.

Art of Living lærer på Vestbredden i Palæstina 2004-2011, 2 gang 3 mdr. hvert år, hvor hun underviste kvindelige politiske fangere.

## **3. Atomkraft for Oase-planen og international økonomisk udvikling**

**Gæstetaler: Thomas Grønlund Nielsen**

Cand. Scient. i fysik fra Niels Bohr Instituttet.



Forfatter til atomkraft trilogi:

– "Niels Bohr må vende sig i sin grav" (2013)

– "Den Grønne Atomkraft" (2018)

– "Den grimme atomælling" (2022)

(Billede: Linked In)

---

# **Video: Stop folkemordet i Gaza// Oase-planen for fred gennem økonomisk udvikling. Schiller Instituttets møde den 16. december 2023**

## **Program:**

Stop folkemordet i Gaza, ved Tom Gillesberg, formand.

Lyndon LaRouches og Schiller Instituttets Oase-plan for fælles økonomisk udvikling i Israel-Palæstina, ved Feride Gillesberg, næstformand.

Følgende video fra 2010 blev vist under foredraget om Oase-planen:

## **Invitation:**

Helga Zepp-LaRouche, Schiller Instituttets stifter og international leder sagde den 9. december:

“Angrebet den 7. oktober, hvor 1.200 mennesker blev dræbt, skal helt klart fordømmes. Men den israelske hær fuldstændig uforholdsmæssige angreb siden da har dræbt mere end 16.000 palæstinensere, hvoraf 70% var kvinder, børn og ældre, og et ukendt antal er begravet under murbrokkerne fra ca. 60% af alle huse i Gaza, som er blevet ødelagt eller beskadiget. Der er ingen mad, vand, medicin, elektricitet eller husly. 2,3 millioner mennesker er blevet fordrevet fra nord til syd, hvorefter de bliver bombet, uanset hvor de flygter hen. Der er

ikke noget sikkert sted i Gaza, og nu bliver et meget stort antal mennesker "koncentreret" i et lillebitte område nær grænsen til Egypten.

"Der må omgående komme en våbenhvile, og der må indkaldes til en omfattende konference for Sydvestasien, som Kina har foreslået, for at gennemføre en to-statsløsning baseret på en generel økonomisk udviklingsplan, som Oase-planen, der blev foreslået af min afdøde mand, Lyndon LaRouche, allerede i 1975. "

Det er folkemord.

Vi må gøre alt for at stoppe krigen, men også højne debatten gennem at komme med løsninger for en fælles fremtid. Her er citater fra EIR's leder den 1. december:

"Det er yderst vigtigt at forstå, at LaRouches Oase-plan er det manglende løsningskoncept og den strategiske flank, der nu er tilgængelig for at mobilisere kræfter i hele verden. Oase-planen, eller en tilnærmelse, må gennemføres samtidig med vedtagelsen af en tostatsløsning i Palæstina, en løsning, som Benjamin Netanyahu for nylig har erklæret, at han agter at modsætte sig, uanset hvad verden mener."

Under mødet sagde Helga Zepp-LaRouche, Schiller Instituttets stifter og internationale leder, "Så når vi siger, at vi nu er nødt til at placere Oase-planen midt i denne diskussion, sker det ikke i et vakuum, men det er den eneste måde, hvorpå vi kan håbe at løse denne krise ved at bruge det faktum, at momentum var til stede for det nye økonomiske system omkring BRIKS og BVI (Bælte- og Vej-Initiativet), der blev udvidet til Sydvestasien.... Det vi ønsker at gøre, ved at placere Oase-planen midt i det hele, er at få folk i alle landene i Sydvestasien til at kæmpe for en bedre fremtid, til at kæmpe for deres ret til at have en anstændig levestandard, til at have uddannelses- og sundhedssystemer og meget andet til deres børn og børnebørn."

En vigtig del af Oase-planen er at bygge mange afsaltningsanlæg, der producerer ferskvand, som kan gøre ørkenen grøn. Atomkraft vil være den mest effektive måde at forsyne disse anlæg med strøm.

(Udsat pga. sygdom: Fordraget om atomkraft ved Thomas Grønlund Nielsen)

Baggrund:

Video: Folkemordet i Gaza er afslutning på USA's og Vestens dominans. BRIKS+ er fremtiden. POLITISK ORIENTERING den 11. december 2023 med formand Tom Gillesberg.

Video: Hvad førte til krigen i Gaza, og hvad er exit-strategien?

Med Hussein Askary, Schiller Instituttets koordinator for Sydvestasien. Fra mødet i København den 11. november 2023. På engelsk.

Hæfte: Våbenhvile nu! Stop voldsspiralen. NYHEDSORIENTERING september-oktober 2023.

---

**Video: Hvad førte til krigen i Gaza, og hvad er exit-strategien?**

**Med Hussein Askary, Schiller Instituttets koordinator for**

# Sydvestasien.

## Fra mødet i København den 11. november 2023

Ikke korrekturlæst

Nov. 11, 2023 (EIRNS)–KØBENHAVN- Hussein Askary afholdt i dag en timelang, dybdegående præsentation og diskussion på engelsk til et møde i Schiller Instituttet i Danmark i København via Zoom.

Hussein Askary diskuterede vigtige elementer i historien om den nuværende krig fra begyndelsen af 1900-tallet til i dag, herunder det Britiske Imperiums rolle i spillet på begge sider i regionen. Den amerikanske statsmand og økonom Lyndon LaRouches rolle og hans forslag til Oasis-planen, der startede i 1975, blev fremhævet, såvel som visionen om, at regionen skal tilslutte sig den Nye Silkevej/Verdenslandbroen.

Diskussionen omfattede Tom Gillesberg, formand for Schiller Instituttet i Danmark, og andre medlemmer.

Hussein Askary var gæstetaler ved mødet, som blev indledt med en fejring af Friedrich Schillers fødselsdag med en tale af Feride Gillesberg og musikalske indslag (Dona Nobis Pacem, to kanoner til tekster af Schiller, Ode til glæden og Boston Schiller Institutes Cease-Fire Now-sang). Tom Gillesberg gav en international briefing efterfulgt af Hussein Askary. Mødet sluttede med en tale af Jens Jørgen Nielsen, den danske Rusland/Ukraine-ekspert, om det russiske syn på Israel-Gaza-krigen og Ruslands muligheder for at mægle i en løsning i betragtning af deres tætte relationer til israelerne, palæstinenserne og de andre arabiske nationer.

---

# **Videoer: Stop folkemordet i Gaza/ Fred Gennem Udvikling, Møde den 11. november 2023 i København**

**1a. Fejring af Friedrich Schillers fødselsdag, ved Feride Istogu Gillesberg, næstformand, og Schiller Instituttets kor, for at minde os om Schillers ædle menneskesyn som vi har hårdt brug for:**

**1b. Stop Folkemordet i Gaza, ved Tom Gillesberg, formand  
Toms tale begynder 25.28 min. ind i videoen:**

Linket til videoen, hvis den ikke er synligt her.

**2. Hvad førte til krigen i Gaza, og hvad er exit-strategien? ved gæstetaler Hussein Askary, Schiller Instituttets Sydvestasien koordinator, medforfatter af "Udvid den Nye Silkevej til Vestasien og Afrika" (på engelsk):**

Linket til videoen, hvis den ikke er synligt her.

**3. Rusland som mulig mægler mellem Israel og Gaza, ved Jens Jørgen Nielsen, Rusland ekspert:**

Ikke korrekturlæst

Nov. 11, 2023 (EIRNS)–KØBENHAVN- Hussein Askary afholdt i dag

en timelang, dybdegående præsentation og diskussion på engelsk til et møde i Schiller Instituttet i Danmark i København via Zoom.

Hussein Askary diskutererede vigtige elementer i historien om den nuværende krig fra begyndelsen af 1900-tallet til i dag, herunder det Britiske Imperiums rolle i spillet på begge sider i regionen, og i at fremme ekstremisterne på begge sider. Den amerikanske statsmand og økonom Lyndon LaRouches rolle og hans forslag til Oasis-planen, der startede i 1975, blev fremhævet, såvel som visionen om, at regionen skal tilslutte sig den Nye Silkevej/Verdenslandbroen.

Diskussionen omfattede Tom Gillesberg, formand for Schiller Instituttet i Danmark, og andre medlemmer.

Hussein Askary var gæstetaler ved mødet, som blev indledt med en fejring af Friedrich Schillers fødselsdag med en tale af Feride Gillesberg og musikalske indslag (Dona Nobis Pacem, to kanoner til tekster af Schiller, Ode til glæden). Tom Gillesberg gav en international briefing efterfulgt af Hussein Askary. Mødet sluttede med en tale af Jens Jørgen Nielsen, den danske Rusland/Ukraine-ekspert, om det russiske syn på Israel-Gaza-krigen og Ruslands muligheder for at mægle i en løsning i betragtning af deres tætte relationer til israelerne, palæstinenserne og de andre arabiske nationer.

Følgende sang var også sunget af vores kor under fejring af Friedrich Schillers fødselsdag:

Ceasefire for Israel-Palestine: Eye for an eye only brings blindness – YouTube

---

# Schiller Instituttet afholder international videokonference den 9. september kl:

## ‘Lad os gå sammen med den Globale Majoritet om at skabe et nyt kapitel i verdenshistorien!’

Her er panel 2:

### Program:

**Panel 1: Den strategiske situation efter det historiske BRIKS-topmøde**

Lørdag den 9. september, kl. 15.00 – 18.00 eller senere

Ordstyrer: Dennis Speed, Schiller Instituttet (USA)

- Helga Zepp-LaRouche (Tyskland), grundlægger af Schiller Instituttet: "BRIKS: En transformation mere omfattende end afslutningen på den kolde krig"
- H.E. Donald Ramotar (Guyana), tidligere præsident i Guyana: "Det Globale Syd er nu den Globale Majoritet"
- Prof. Georgy Toloraya (Rusland), pensioneret seniordiplomat; næstformand for den Russiske Nationale Komité for BRIKS-forskning: "BRIKS: En medicin til forebyggelse af krig"
- Robert Cushing (USA), sammenslutning af amerikanske katolske præster, m.fl: "En politik for fred"
- Raymond McGovern (USA), tidligere senioranalytiker, U.S. Central Intelligence Agency (CIA); stiftende medlem,

Veteran Intelligence Professionals for Sanity (VIPs):  
"JFK og Rusland, et skift i retning af fornuft på randen af udslettelse"

- Diane Saxe (USA), uafhængig kandidat for U.S. senate i New York
- Scott Ritter (USA), tidligere FN-våbeninspektør i Irak: "NATO's verdensbillede kolliderer med virkeligheden"
- Diskussionsrunde

## **Panel 2: Et nyt paradigme i menneskehedens historie er ved at tage form**

Lørdag den 9. september, kl. 19.00 – 22.00 eller senere

Ordstyrer: Stephan Ossenkopp, Schiller Instituttet (Tyskland)

- Lyndon LaRouche (USA), videnskabsmand og økonom (1922-2019), videopræsentation: TBA
- Dennis Small (USA), Schiller Instituttet, USA: "Et hasteprogram til at redde Argentina, det nyeste medlem af BRIKS"
- Kiran Karnik (Indien), tidligere præsident for National Association of Software and Service Companies (NASSCOM); 20 år hos den indiske rumforskningsorganisation (ISRO): "Indien og Chandrayaan-3: Det Globale Syd som drivkraft"
- Jacques Cheminade (Frankrig), formand for partiet Solidaritet og Fremskridt; tidligere fransk præsidentkandidat: "BRIKS' win-win-politik og Argentinas rolle"
- Prof. David Mlambo (Sydafrika), direktør for Center of Africa-China Studies (CACS), University of Johannesburg, Sydafrika: "Fremtiden for Afrika, Kina og BRIKS"
- Rubén Guzzetti (Argentina), udenrigspolitisk analytiker, Argentine Institute of Geopolitical Studies (IADEG): "Argentina i BRIKS, en historisk mulighed"
- Franco Battaglia (Italien), professor i kemisk fysik, University of Modena, Italien: "Den kolde sandhed om global opvarmning"

- Diskussionsrunde

### **Deltagere i diskussionen:**

- Dr. Akiko Mikamo (Japan), forfatter, "8:15 – En historie om overlevelse og tilgivelse fra Hiroshima"
- Alejandro Yaya (Argentina), vicepræsident, Civil Institute of Space Technology; leder af Technology and Innovation Relations Unit, National Defense University

Du kan tilmelde dig for at modtage et link til konferencen direkte til din e-mail og opdateringer her:

Let us Join Hands with the Global Majority To Create a New Chapter in World History! ([nationbuilder.com](http://nationbuilder.com))

Du kan også se den på denne side, når det bliver tilgængeligt.

11. august 2023 (EIRNS)-{Schiller Instituttet afholder en international (online) konference lørdag den 9. september. Titlen på konferencen er "Lad os gå sammen med det Globale Majoritet for at skabe et nyt kapitel i verdenshistorien!" Følgende er teksten i invitationen til arrangementet, som blev offentliggjort i dag, og som vil blive fulgt op af flere detaljer om panelerne og talerne i de kommende dage. Se her.

Verden gennemgår forandringer, som kun sker én gang hvert tusinde år: Kolonialismens tidsalder, som begyndte i det 16. århundrede og varede i næsten 600 år, er ved at være slut. Landene i det Globale Syd, som repræsenterer langt størstedelen af menneskeheden, er ved at gøre op med levnene af den koloniale undertrykkelse, som stadig eksisterer i form af international kontrol over deres ressourcer, uretfærdige handelsvilkår og City of Londons og Wall Streets finansielle undertrykkelse og udplyndring. Landene i det Globale Syd hævder deres ret til at forarbejde disse ressourcer og producere varer med merværdi som et middel til at blive mellemindkomstsamfund inden for en overskuelig fremtid gennem højteknologisk industrialisering. Lyndon LaRouche har i årtier specificeret de nødvendige koncepter og politikker i den

fysiske økonomi for at fremskynde denne overgang.

BRIKS-landenes topmøde den 22.-24. august kan forventes at afspejle det tektoniske skift, der er undervejs: Treogtyve lande har formelt ansøgt om medlemskab af denne organisation, og mere end tyve har ansøgt uformelt. I stedet for at se denne proces som en trussel mod Vesten, bør Europas nationer og endda USA tage imod tilbuddet om samarbejde. Hvis landene i det Globale Nord går videre med deres erklærede hensigt om at "afkoble" eller "fjerne risikoen" fra Kina, som er den største handelspartner for mange lande i det Globale Syd, vil det være særligt ødelæggende for økonomierne i Europa, som allerede er i gang med en afindustrialiseringsproces. Mere fundamentalt er det, at hvis Vesten fortsætter sin geopolitiske konfrontationspolitik med Rusland og Kina og forsøger at opretholde en unipolær verden ved at skabe et globalt NATO, kan de nuværende konflikter om Ukraine og snart Taiwan eskalere til en tredje verdenskrig, denne gang en atomkrig.

At den gamle orden ikke har formået at løse problemerne med fattigdom, sult og underudvikling for milliarder af mennesker i udviklingslandene, demonstreres af den forfærdelige migrantkrise, hvor tusinder og atter tusinder af desperate mennesker samles, og nationale grænser, hvad enten det er mellem USA og Mexico eller langs Middelhavet, som allerede er blevet en massegrav. I stedet for at ty til grusomme og umenneskelige metoder for at holde folk ude, bør vi gå sammen med Kina og andre vækstlande om at hjælpe landene i det Globale Syd med at blive industrialiserede. Der er ingen grund til rivalisering; der er så meget, alle kan gøre for at opfylde de eksistentielle behov hos de mennesker, der nu lider.

Hvilken vej vi vælger, vil efter al sandsynlighed afgøre, om vi ender i en verdenskrig, der fører til udryddelse af den menneskelige art, eller om vi bevarer vores menneskelighed og åbner et nyt, lysere kapitel i menneskets historie.

Vi har brug for en ny international sikkerheds- og udviklingsarkitektur, der tager hensyn til interesserne i hvert eneste land på planeten. De stridende parter i Trediveårskrigen var i stand til at nå frem til Den Westfalske Fred i 1648, fordi de indså, at hvis de var blevet ved med at kæmpe, ville der ikke have været nogen tilbage til at nyde sejren. Vi bør i det mindste være lige så kloge.

Vi må genoplive de smukkeste traditioner i vores kulturer, især i den klassiske kunst, og fejre billedet af mennesket som en kreativ art, og derfra udvikle en vision om, hvordan vi skaber en varig fred for hele menneskeheden.

Du kan tilmelde dig for at modtage et link til konferencen direkte til din e-mail og opdateringer her:

Let us Join Hands with the Global Majority To Create a New Chapter in World History! ([nationbuilder.com](http://nationbuilder.com))

Du kan også se den på denne side, når det bliver tilgængeligt.

---

# **Dialog i Danmark mellem Pakistans viceudenrigsminister H.E. Hina Rabbani Khar og Schiller Instituttets stifter og international formand Helga Zepp-LaRouche**

Den 10. juni 2023 (EIRNS)-En 15-minutters dialog til offentlig

omtale fandt sted i går mellem H.E. Hina Rabbani Khar, Pakistans viceudenrigsminister (Minister of State for Foreign Affairs) (siden april 2020), og Helga Zepp-LaRouche, grundlægger og international formand af Schiller Instituttet, i anledning af minister Khars besøg i Danmark. Pakistans ambassade i Danmark havde inviteret Schiller Instituttet til en drøftelse med hende, hvori Helga Zepp-LaRouche deltog via Zoom. Til stede var også Tom Gillesberg, formand, og Michelle Rasmussen, viceformand for Schiller Instituttet i Danmark.

YouTube-videoen er tilgængelig her:  
<https://youtu.be/4GtJMFd-T0c>

Følgende blev inkluderet i pressemeddelelsen udsendt af Pakistans udenrigsministerium:

“Viceudenrigsministeren talte med den danske afdeling af Schiller Instituttet om Pakistans tilgang til vigtige regionale og internationale forhold. Den internationale præsident for Schiller Instituttet, Helga Zepp-LaRouche, deltog i samtalen via Zoom.”

Pressedækning: Pressemeddelelsen fra Pakistans udenrigsministerium vedrørende minister Khars rejse til Danmark og Finland, herunder hendes møde med Helga Zepp-LaRouche og Schiller Instituttet i Danmark, blev offentliggjort af pakistanske medier, herunder The International News og The Nation, Dispatch News Desk, samt dækning i Radio Pakistan, The Business Reporter og Urdu Point, som udelukkende nævnte Schiller Instituttet i Danmark. Den blev også inkluderet i ministeriets RSS-feed og vist på Pakistans ambassades hjemmeside i Danmark og sandsynligvis på de andre ambassader rundt om i verden.

H.E. Hina Rabbani Khar er en ledende politiker i Pakistan, som har været udenrigsminister (2011-2013), finansminister (2008-2011) og økonomiminister (2003-2007) samt medlem af parlamentet. Hun repræsenterer Pakistan People's Party.

Minister Khar fungerer som viceminister i udenrigsministeriet næst efter udenrigsministeren.

På udenrigsministeriets hjemmeside står der: "Hendes periode som udenrigsminister huskes bedst for det "regionale omdrejningspunkt" i Pakistans udenrigspolitik, hvor hun koncentrerede sig om at opbygge bånd til Pakistans nærmeste nabolande. Dette omfattede normaliseringen af handelsforbindelserne med Indien, og en politik der rakte ud til alle politiske partier og etniciteter i Afghanistan. Hendes tid inden for finans og økonomiske anliggender omfattede Pakistans bilaterale og multilaterale økonomiske diplomati.

"Hina Rabbani Khar dimitterede fra det prestigefyldte Lahore University of Management and Sciences med en kandidatgrad i økonomi og tog senere en mastergrad i ledelse fra University of Massachusetts i Amherst." (<https://mofa.gov.pk/minister-of-state/> )

Referat af mødet:

Dialogen i går begyndte med en kort introduktion af Helga Zepp-LaRouche, fremført af Michelle Rasmussen fra Schiller Instituttet i Danmark.

Minister Khar beskrev derefter nogle af de udfordringer, Pakistan står overfor midt i den nuværende verdenskrise. Her følger en sammenfatning af nogle vigtige punkter.

Ministeren fortalte, at hun gerne ville beskrive, hvordan "resten", som ikke er en del af "Vesten", anskuer situationen. "Hvordan er vi endt i en verden, hvor suveræne lande bliver adspurgte: "Hvilken side er du på?" Vi er på vores egen pakistanske banehalvdel, hvor vi allierer os med det ene eller det andet land eller den ene eller den anden gruppe af lande i overensstemmelse med vores interesser og værdier. Det, der truer os nu, er, at vi siden 1945 har fået at vide, at vi skal have frihandel, fri bevægelighed for varer, investeringer,

mennesker og information, og nu får vi besked på, at vi skal opføre barrierer.

Hvert land har lært sin egen lektie af, hvordan verdens beslutninger er blevet truffet. De to interventioner, som inkluderer den der har været i Afghanistan i 40 år, har været meget bekostelige. Kameraerne bevæger sig væk, men kaos er stadig til stede. Nogle lande udtalte på FN's Doha Afghanistan Forum, at de ikke havde fejlet – de havde haft succes med at indføre sanktioner og sikre, at de ikke havde adgang til deres reserver. Det betyder kvælning af en økonomi. Skal piger, der ikke kan gå i skole, heller ikke have mad? Er det vores reaktion på et regime, vi ikke kan lide?

Pakistan er udfordret med hensyn til at brødføde og uddanne egne børn, øge BNP og håndtere de katastrofale hændelser, som klimaforandringerne fører med sig. COVID og klimaforandringerne afslørede, at vi ikke kan sikre os selv inden for vores grænser. Det er trist og en smule umodent, at vi på et tidspunkt, hvor vi burde forberede regler for kunstig intelligens og klimaforandringer, har meget travlt med at opdele verden i stadig flere stykker.

Helga Zepp-LaRouche (omskrevet): Helga takkede indledningsvist ministeren for muligheden for at tale med hende. Jeg er dybt bekymret over faren for verdenskrig, som er meget overhængende med kombinationen af Ukraine-krisen og forsøget på at etablere et Globalt NATO. Men jeg ønsker ikke udelukkende at fokusere på det.

Samtidig har vi et utroligt potentiale, fordi Den alliancefrie Bevægelse, som var mere eller mindre ude af drift – jeg kan nævne, at min mand, Lyndon LaRouche, udviklede Den Internationale Udviklingsbank i 1976, og vi førte samtaler med disse lande, som praktisk talt vedtog forslaget på deres konference i Colombo, Sri Lanka. Det fungerede ikke på det tidspunkt, på trods af at størstedelen af verden ønskede en ny økonomisk orden. Lande blev destabiliseret – Indira Gandhi

(Indien), fru Bandaranaike (Sri Lanka), Ali Bhuttos tragiske historie i Pakistan.

I de senere år, primært på grund af Bælte- og Vej-Initiativet (fra Kina) og potentialet for ægte økonomisk udvikling, som China-Pakistan Economic Corridor (CPEC) i Pakistan, er der sket en genoplivning af Den alliancefrie Bevægelse og Bandung-ånden (byen i Indonesien, hvor bevægelsen blev stiftet) – at det er muligt at gøre en ende på kolonialismen én gang for alle.

Det er et enormt potentiale, for hvis man udelukkende ser på verden fra det Globale Nord og konflikten med Rusland og Kina, ser det næsten håbløst ud. Hvis verden falder i to helt adskilte blokke, er jeg enig med Dr. Mahathir fra Malaysia i, at det udgør faren for Tredje Verdenskrig.

Det Globale Syd, som repræsenterer størstedelen af menneskeheden, og hvor stemningen er optimistisk, hvilket ses af, at 30 lande har ansøgt om at blive medlemmer af BRICS, må fremstå med en meget tydeligere stemme. Som præsident Sukarno (Indonesien) og Nehru (Indien) sagde i Bandung, hvis der kommer en verdenskrig, vil den påvirke det Globale Syd lige så meget som Nord. Det giver det Globale Syd ret til at lade deres stemme høre.

Det er derfor, jeg har foreslået en global sikkerheds- og udviklingsarkitektur med ti principper, som jeg gerne vil gøre jer opmærksomme på, fordi det skal diskuteres.

På randen af tredje verdenskrig og sammenbruddet af den atlantiske verdens finansielle system er spørgsmålet, om vi, som den eneste kreative art vi kender, er i stand til at skabe en verdensorden for alle nationers overlevelse og udvikling?

Minister Khar: Jeg er fuldstændig enig med dig. Jeg har lige talt ved European Council on Foreign Relations, og jeg fik at vide, at min tale var meget forfriskende, selv om den bare skulle have været ganske almindelig. Mens du talte, skrev jeg

ned, hvad jeg vil skrive en artikel om: Syd er det nye Nord. Vi minder resten af verden om de ting, vi har lært, og som vi ikke kommer til at glemme.

Jeg betragter det som konkurrence, der ændrer sig til konfrontation og derefter måske til konflikt. Og vi mangler samarbejde, som er fuldstændig udeladt. Det er næsten, som om man ikke kan samarbejde i verden, at den splittes i to.

Jeg vil læse de ti principper, og det vil virkelig være umagen værd for os at tilegne det, og sætte det ind i vores tænkning, og introducere det til Udenrigsministeriet. Og så er der "Den Nye Silkevej bliver til Verdenslandbroen (Schiller Instituttets og EIR's specielrapporter)". Lad os holde kontakten. Det, vi potentielt kan se på, er måske en lektion til vores udenrigstjenestes akademi, så vi er i stand til at formidle dette til en bredere kreds.

Afslutningsvis takkede Michelle Rasmussen minister Khar for at give os mulighed for at præsentere vores synspunkter og overrakte hende tre specialrapporter, The New Silk Road Becomes the World Land-Bridge bind 1 og 2 og Extending the New Silk Road to the West Asia and Africa, som hun satte stor pris på. Minister Khar takkede derefter Helga Zepp-LaRouche og de to medlemmer af Schiller Instituttet fra Danmark.

---

## **Et gennembrud i amerikansk tankegang: "Houston, vi har**

# en løsning!

Den 19. februar 2023 (EIRNS) – Denne uge markerer en vending i verdenssituationen, hvor folk i de “fangne transatlantiske nationer” bevæger sig for at afvise den tåbelige march mod atomar ødelæggelse. Har menneskeheden brug for krig? Menneskeheden har hverken brug for eller råd til krig. Krige er blevet sværere at vinde, selv om de er blevet lettere at føre. Nu er krigens umenneskelighed i det større perspektiv blevet den daglige oplevelse af umenneskelighed i det mindre perspektiv i form af masseskyderier, mord og selvmord i USA, herunder nedskydningen af en katolsk biskop i Los Angeles i går.

Det våben vi må anvende er ikke krig eller vold, men sandheden, som kan “jage løgnens ondskab ud sindet”. Og vi skal bruge det uafslædt. I denne uge har Schiller Instituttet iværksat en række “eksperimenter med sandheden”, en kombination af symposier, publikationer og gadeorganisering, hvorved først tusinder og siden titusinder inddrages i en folkeoplysende masseuddannelse på det højeste mulige niveau, under de for nogle måske mest usandsynlige omstændigheder.

Et eksempel: I Washington, D.C., ved afslutningen af søndagens “Rage Against the War Machine”-møde, blev en samtale mellem en arrangør fra Schiller Instituttet og en tilsyneladende mangeårig modstander af LaRouche vendt på hovedet via en diskussion om, hvorfor Gottfried Leibniz, og ikke den tidlige Karl Marx, var kilden til den revolution i videnskaben om fysisk økonomi, som var det rette grundlag for at fremme menneskehedens udvikling. “Modstanderen” havde netop skrevet en bog indeholdende en diskussion om Leibniz og hans Theodicy, som organisatoren, uden at vide det, havde bragt på bane over for ham et øjeblik forinden. “Ingen har nogensinde diskuteret Leibniz i denne økonomiske kontekst med mig før”. Ved at fastslå denne uerkendte betydning af Leibniz, som også var den

vigtigste filosofiske indflydelse på Den amerikanske Frihedskrig, blev de tilsyneladende "forskelle" med LaRouche, der "går næsten fem årtier tilbage", pludselig omsat til en helt ny sammenhæng.

Denne "coincidentia oppositorum" – "sammenfald af modsætninger", som blev løst på et højere plan – var det optimistiske syn og ønske hos de fleste af deltagerne blandt de over 3.500 mennesker, der deltog i søndagens demonstration. Den nationale, alders- og generationsoverskridende og politisk mangfoldige begivenhed var enestående. Ingen havde deltaget i noget lignende før. Det begejstrede og opløftede flere af talerne ved demonstrationen. Selve arrangementets særlige karakter neutraliserede de skrøbelige forsøg på at forstyrre, gav mange af talernes indhold en følelse af ikke blot lettelse og begejstring, men også af "noget bedre", som forsamlingen både bebudede og repræsenterede. Der er et nyt potentielt reservoir af god vilje og solidaritet blandt amerikanerne, hvis vi ønsker det, med resten af verden.

Blandt de festlige bannere, som blev fremvist under hele livestreamingen af demonstrationen, var der et banner med et verdenskort. Det proklamerede: "Peace Through Development-Schiller Institute" med illustrationer af World Land-Bridge, North American Water And Power Alliance Project (NAWAPA), Transaqua Project for Africa osv. Et andet banner proklamerede: "Join the Chorus for Peace-Dona Nobis Pacem" med billeder af pave Frans og Brasiliens præsident Lula. Et tredje viste billeder af lederne af BRICS-landene, herunder Vladimir Putin og Xi Jinping, med overskriften: "Helga Zepp-LaRouche siger: For at stoppe 3. verdenskrig må USA tilslutte sig det nye paradigme-Schiller Instituttet." Under livestreamet var det sidste banner særligt fremtrædende i baggrunden bag hver taler, og alle tre bannere blev fremvist under hele forløbet.

"Dona Nobis Pacem", som blev sunget af omkring 30 medlemmer af den 70-personer store Schiller-delegation, gav genlyd, da omkring 700 mennesker marcherede fra Lincoln Memorial til Det

Hvide Hus. Dette var overraskende nyttigt til at afværge i hvert fald et delvist organiseret forsøg på at forstyrre. Da andre demonstranter hørte sangen, kommenterede de til de øvrige, herunder medlemmer af Schiller Instituttet: "Det er præcis, hvad vi skal gøre". Skab et glædeligt postyr, ja, men med et optimistisk indhold og i bel canto-form. Så giver det genlyd og udstråler derfor den optimisme, uden hvilken det ikke er tænkeligt, endsige muligt at stoppe krigen.

Selve tanken om at de ti principper for en ny international sikkerheds- og udviklingsarkitektur, der bygger på ideer fra Nikolaus af Cusa fra det 15. århundrede, bliver grundlaget for en folkelig massebevægelse for social forandring, er så dristig og så indlysende rigtig, at den kan og vil kunne fungere.

NATO's terrorbombning af Nord Stream imod Tyskland og Rusland; opretholdelsen af dødbringende "Caesar-sanktioner" mod syriske børn og familier, der går så vidt som til at bruge de nylige jordskælv som våben mod dem; den ufølsomme indrømmelse fra flere fejlagtige ledere om, at "vi aldrig har haft til hensigt at forhandle fred med Rusland, selv om vi fortalte både russerne og offentligheden det modsatte"; og den bevidste affolkning af Ukraine ved fortsat britisk/amerikansk støtte til en krig, som de ikke kan vinde, hvilket gør dem til en militær stedfortræder i en total finansiel krig mod Bælte- og Vej-Initiativet og den nye globale udviklings-, sundheds- og sikkerhedsarkitektur, der er ved at blive omfavnet i Sydamerika, Afrika og Asien i en genopstået "Bandung-ånd" – alt dette afslører, at de nuværende regeringer i alle de transatlantiske nationer, hver og en, er "blevet kontrolleret på vægten og fundet utilstrækkelige". Det råber på det nye lederskab, der dukkede op som en spirende kim ved søndagens Lincoln Memorial-møde.

I denne uge, startende med gårsdagens Washington-møde; tirsdagens (21. februar) Schiller-symposium: "Syriens sanktioner må ophæves!"; torsdagens (23. februar) "Undersøg

Nord Stream afsløringerne”: Stop Nuclear World War Three!” og lørdagens kulminerende serie af verdensomspændende demonstrationer, herunder måske op til 200 demonstrationer i de næste dage alene i Tyskland, udgør samlet set et forslag til en måde at ændre hele den nuværende banale “aktivistiske politik”.

Vi kan sige farvel, hvis vi vælger det, til den mediedrevne “mangel på identitets”-politik, til venstre-højre-stilstand, til FBI’s orkestrerede “vold er din ven”-ungdomsstunts. Den tidligere præsidentkandidat Tulsi Gabbards skarpe karakteristik af realiteten af atomkrig og Helga Zepp-LaRouches overraskende præsentation på skærmen i slutningen af atomvåbeneksperten Steve Starrs skarpe videopræsentation viste både situationens alvor samt de omhyggelige foranstaltninger for at komme væk fra ragnarok. “Der kan være noget, der er for sent”, formanede Martin Luther King Amerika. Måske vil tiden i denne uge begynde at ændre sig, når vi nu skynder os at bevæge det moralske univers i retning af retfærdighed.

---

**Dona nobis pacem. Giv os  
fred. Sunget ved  
folketingskandidat Tom  
Gillesbergs valgfest 5. nov.  
2022**

København 7. november

Schiller Instituttet vil gerne gøre Dona Nobis Pacem til temasang for den voksende bevægelse imod faren for atomkrig og

for fred i verden.

---

# **Videokonference med talerlisten: Stop faren for atomkrig nu. Tirsdag den 22. november eller senere**

**Panel 1 ovenover.**

**Her er Panel 2: [Link](#)**

**Dato: Tirsdag den 22. november 2022**

**Tid: Panel 1 (15:30– 18:30 dansk tid):  
Stop uret til Dommedag – Det almene vel  
af den ene menneskehed**

**Panel 2 (19:30 – 22:30 dansk tid): Fred  
gennem udvikling**

**Sted: Internet: [schillerinstitute.com](https://schillerinstitute.com). og**

Deputeretkammeret, Mexico City; Zoom (med simultantolkning på  
engelsk, spansk, tysk og fransk)

**Tilmelding: Stop faren for atomkrig nu**

[https://schillerinstitute.nationbuilder.com/conference\\_20221122](https://schillerinstitute.nationbuilder.com/conference_20221122)

Et tredje seminar for nuværende og tidligere valgte embedsmænd og andre politiske og sociale ledere på verdensplan vil blive afholdt den 22. november med den presserende opfordring "For verdensfred: Stop faren for atomkrig nu".

Beslutningen om at indkalde til dette tredje seminar blev truffet af de ledende deltagere i det andet seminar for nuværende og tidligere valgte embedsmænd fra hele verden, som Schiller Instituttet tog initiativ til, og som mødtes den 27. oktober på en online Zoom-konference i et mødelokale i Mexicos kongres.

Det kommende arrangement den 22. november vil også finde sted i den mexicanske kongres med en stadig voksende liste af sponsorerende institutioner og tilhængere af erklæringen, der også tjener som invitation til denne række af seminarer (se nedenfor for teksten til erklæringen og den fulde liste over underskrivere).

På grund af den hastigt voksende støtte til dette initiativ fra hele verden, i takt med at faren for atomkrig eskalerer, vil det tredje seminar blive udvidet til at bestå af to paneler. Nærmere oplysninger vil blive offentliggjort snarest muligt.

Opdateret invitation på engelsk:

The long-awaited U.S. midterm election did *not* reduce the danger of global nuclear war – if anything, it increased that threat. First, because the life-and-death issues facing the United States and the world – the escalating danger of nuclear confrontation around the Ukraine theater, and the breakdown collapse of the Western financial and economic system that is driving that war danger – were scarcely even mentioned for discussion before the American and world public during that election cycle. And second, because the dynamic of economic

depression is marching forward relentlessly: 1.8 billion human beings face the danger of starvation; 2 billion people lack clean water; most of Europe is being plunged into a cold and hungry winter; hyperinflation is galloping ahead, worsened by the incompetent "anti-inflationary" policies adopted by the U.S. Federal Reserve, the Bank of England, and other central banks and financial institutions of the West.

But that is only half the story. From Asia and the Non-Aligned movement more broadly, a new international security and development architecture is being forged. An epochal change is underway: Nations representing the large majority of mankind are saying that the era of blocs and geopolitics is over; that colonialism, underdevelopment and poverty will no longer be tolerated.

But if war is to be avoided, if we are to avoid sinking into two, decoupled geopolitical blocs set on a collision course, then the overriding interests of the One Humanity must be discovered, affirmed, and established as the basis for such a new architecture. National and regional interests cannot be partial and at war, one with the other, but must coincide with the interests of humanity as a whole. The threat of thermonuclear extinction has now forced that decision upon us: We shall either all prosper and develop, as we center our concerns on the benefit of the other; or we shall all perish through our own folly, and not survive to correct our mistakes.

Just how close we are to the edge of nuclear war was made dramatically clear in the events of Nov. 15-16, in which a rocket landed on Polish territory. Based on a rumor that Russia had fired the rocket, which turned out to be patently false, the world was within minutes of the activation of the equivalent of Article 5 of NATO. The entire incident, including the dangerously provocative role played by much of the Western media in fanning the flames, underscored how volatile the world situation is. Without a new international

security architecture, it is only a matter of time until another such incident unleashes an actual war.

That is the subject, and the urgency, of the upcoming Nov. 22 “Third Seminar of Political and Social Leaders of the World: Stop the Danger of Nuclear War Now,” which will gather thoughtful leaders from across the planet to deliberate on these issues. Please see the attached open letter from Congressman Benjamín Robles Montoya and former Congresswoman María de los Ángeles Huerta of Mexico, urging current and former legislators from all nations to join that effort. You are also invited – you are urged – to attend and participate in that deliberation. The event will be conducted both on line and in a meeting room of the Mexican Congress, with simultaneous interpretation in four languages (English, Spanish, French and German), and it will follow the schedule we present below, along with a partial list of speakers and topics:

## **Talerlisten:**

### **Panel 1 (15:30– 18:30 dansk tid): Stopping the Doomsday Clock–The Common Good of the One Humanity**

- \* Helga Zepp-LaRouche (Germany); founder, Schiller Institute
- \* Benjamín Robles Montoya (Mexico); congressman:
- \* Col. Richard Black (U.S.); former state senator for Virginia: “The Danger of Nuclear War After the U.S. Mid-Term Elections
- \* Steven Starr (U.S.); retired director of the University of Missouri’s Clinical Laboratory Science Program, and a preeminent expert on nuclear war: “What Would Happen if a Nuclear War Started in the Black Sea?”

- \* Argentina; former congressman: “The Necessary Conditions for the Development of the Third World”
- \* Paulo Cannabrava Filho (Brazil); journalist, Editor of *Diálogos do Sul*: “Brazil and the Battle for an Expanded BRICS”
- \* Alberto Quintanilla (Peru); former congressman: “The End of Globalization and the Emergence of the BRICS”
- \* Antonio Ingroia (Italy); former anti-mafia judge in Sicily; candidate for Prime Minister
- \* Karl Krökel (Germany); small business leader, founder of “Craftsmen for Peace”
- \* Germany: religious leader
- \* France: elected official

## **Panel 2 (19:30 – 22:30 dansk tid): Peace Through Development**

- \* Diane Sare (U.S.); 2024 candidate for U.S. Senate from New York state: “America’s Voice in the Emerging New Global Architecture of Peace Through Development”
- \* María de los Ángeles Huerta (Mexico); former congresswoman:
- \* Jorge Robledo (Colombia); former senator
- \* Donald Ramotar (Guyana); former President and former member of parliament
- \* George Koo (U.S.); retired international business advisor: “The Prospects for U.S. China Economic Cooperation”
- \* Juan Pari (Peru); former congressman: “The Energy Crisis and the Ukraine-Russia War”

\* Dr. Rodolfo Ondarza (Mexico); former Representative, Mexico City Legislative Assembly: "Bacteriological Warfare and the Need for a Global Health System"

\* Dr. Kirk Meighoo (Trinidad and Tobago); former senator

### **Erklæring:**

Otte måneder inde i krigen mellem Rusland og Ukraine, i hvilken USA og NATO spiller en aktiv rolle, er der mange døde og sårede, omfattende ødelæggelser af alle former for ejendom og meget skadelige økonomiske og sociale konsekvenser i Europa og hele verden, hvilket forårsager chok, der forværrer de meget dybe problemer i verdensøkonomien med konsekvenser i form af en forværring af krisen og forøget arbejdsløshed, fattigdom og sult.

Det er kendt, at denne krig kan få langt alvorligere konsekvenser end dem, vi allerede lider under, herunder massive ødelæggelser og en krise af globale dimensioner, som aldrig tidligere er set, fordi krigen kan føre til en konfrontation med atomvåben mellem Rusland og USA og NATO.

Blandt de tiltagende stemmer, der opfordrer til en forstandig tilgang, fremhæver vi pave Frans' opfordring til en forhandlet, fredelig løsning.

De undertegnede politiske og sociale ledere, nuværende og tidligere lovgivere og andre folkevalgte fra forskellige lande opfordrer Rusland, Ukraine, USA og NATO til at nå frem til en aftale, der først og fremmest afviser den voksende løsagtige snak om eventuel anvendelse af atomvåben og bekræfter den grundlæggende forpligtelse i den såkaldte Reagan-Gorbatjov-formel fra 1985, at "en atomkrig ikke kan vindes og aldrig må udkæmpes". For at være varig skal en sådan aftale også etablere en ny international sikkerhedsarkitektur, der anerkender og respekterer de legitime sikkerhedsinteresser,

som samtlige verdens nationer måtte have.

Vi anerkender og insisterer på, at Rusland i lighed med USA, NATO, Ukraine og alle andre lande har legitime sikkerhedsinteresser, som skal tages i betragtning og blive en af hjørnesteenene i den nye sikkerhedsarkitektur. En tilbagevenden til de vellykkede principper fra den Westfalske Fred i 1648 – respekt for suverænitet, engagement i den andens, modpartens, bedste og eftergivelse af gæld, der forhindrer ægte økonomisk udvikling – er den slags arkitektur, vi efterstræber i dag.

Det almene gode for den fælles menneskehed er den obligatoriske forudsætning for det gode for hver enkelt nation. På den måde vil vi blandt alle verdens nationer kunne bidrage til at opbygge en organisation af borgere i en fælles international indsats, og på den måde etablere os som en drivkraft, der kan have indflydelse på den internationale politiske debat.

Vi opfordrer mennesker af god vilje i hele verden – uanset vores forskelligartede og naturlige forskelle – til at deltage i denne proces med overvejelser og søgen efter fredelige løsninger, herunder en grundig undersøgelse af en alternativ økonomisk politik med henblik på at erstatte spekulation, som har skabt så megen fattigdom og lidelse, med et system baseret på produktion og fremskridt, der kan tilgodese behovene hos en voksende verdensbefolkning.

Vi afviser alle forsøgene på at begrænse, intimidere eller forbyde en sådan overvejelserproces. Og vi opfordrer USA, NATO, Ukraine og Rusland til at bevæge sig i den retning, som vi præsenterer i denne respektfulde opfordring.

UNDERSKRIVERE:

1) Donald Ramotar (Guyana); former President (2011-2015), former member of parliament (1992-2011, PPP)

- 2) Helga Zepp-LaRouche (Germany); founder, Schiller Institute
- 3) Jorge Robledo (Colombia); former Senator (2002-2022, Partido Dignidad)
- 4) María de los Ángeles Huerta (Mexico); former Congresswoman (2018-2021, Morena)
- 5) Dr. Kirk Meighoo (Trinidad & Tobago); former independent Senator (2004, United National Congress)
- 6) Dr. Rodolfo Ondarza (Mexico); former Representative, Mexico City Legislative Assembly (2015-2018, PT)
- 7) Diane Sare (U.S.); candidate for the U.S. Senate from New York (2022, independent/LaRouche)

\*\*\*\*\*

#### **ADDITIONAL SIGNERS:**

##### **Bolivia**

- 8) Gen. Edwin de la Fuente Jeria; former Commander in Chief of the Armed Forces of Bolivia (2012-2013)

##### **Colombia**

- 9) Jennifer Pedraza Sandoval; Congresswoman
- 10) Luís Eduardo Peláez; state representative, Antioquia
- 11) Leónidas Gómez Gómez; state representative, Santander
- 12) Jorge Gómez Gallego; former Congressman
- 13) Diógenes Orjuela García; former Secretary General, CUT trade union confederation
- 14) Manuel Sarmiento Arguello; city councilman, Bogotá

##### **Czech Republic**

15) Vincenzo Romanello (Czech Republic/Italy); Ph.D., Senior Nuclear Researcher and Project Manager, National Radiation Protection Institute (SUR0)

## **Denmark**

Tom Gillesberg, formand, Schiller Instituttet, Folketingskandidat udenfor partierne i Københavns Storkreds

## **Dominican Republic**

16) Ramón Emilio Concepción; former presidential precandidate (2020)

## **Italy**

17) Sergio Tancredi; former member of the Sicilian Parliament (2017-2022)

18) Antonio Ingroia; former anti-mafia judge in Sicily; candidate for Prime Minister (2013)

19) Alessia Ruggeri; trade unionist, Comitato per la Repubblica

## **Mexico**

20) Benjamín Robles Montoya; Congressman (2018- ); former Senator (2012-2018)

21) Elpidio Tovar de la Cruz; former Congressman (2003-2006)

22) Claudia Yáñez Centeno; former Congresswoman (2014-2017)

23) Alberto Vizcarra Osuna; former Sonora state representative (1988-1991)

24) Dr. Sergio Pablo Mariscal Alvarado; former Mayor, Ciudad Obregón (2018-2021); engineering professor, Sonora Technological Institute

25) Emeterio Ochoa Bazúa; former Sonora state representative

(2015-2021)

26) Antonio Valdez Villanueva; former Sonora state representative (2009-2012); Under- secretary General of the Mexican Labor Confederation (CTM) in Sonora.

## **Netherlands**

27) Dr. A. J. (Guus) Berkhout; Professor-Emeritus Geophysics, Technical Univ. of Delft; President of CLINTEL

## **United States**

28) Richard Black; former Virginia state Senator (2012-2020), former member Virginia House of Delegates (1998-2006)

29) Graham Fuller; former U.S. diplomat, CIA official, and Islamic scholar

30) Dr. George Koo; International business advisor, retired

31) Dr. Mohammad A. Toor; Chairman of the Board of Trustees, Pakistani American Congress

32) Bradley Blankenship; Journalist

33) Bob Van Hee; Commissioner, Redwood County, Minnesota

## **Venezuela**

34) Román Rojas Cabot; former Venezuelan ambassador to the European Community, Brussels

35) Emil Guevara Muñoz; former member of the Latin American Parliament (2006-2011)

## **Yemen**

36) Dr. Fouad al Ghaffari; Advisor to the Prime Minister for BRICS Countries Affairs; President of Yemeni ALBRICS Youth Parliament

---

# **Videokonference – Noösfærens fysiske økonomi: Genoplivning af Vladimir Vernadskijs arv. Lørdag den 12. november kl. 16 eller senere**

Panel 2: kl. 20 eller senere

Den 1. november, 2022 (EIRNS) – Schiller Instituttet er vært for en konference om Noösfærens fysiske økonomi: Genoplivning af Vladimir Vernadskijs arv, den 12. november fra kl. 10.00 til 17.00 dansk tid.

I denne tidsalder med omfattende politisk tumult, med uenighed om den positive rolle, som menneskelig teknologisk udvikling udgør, og den voksende fare for militær konflikt mellem atomare magter, hvad enten den måtte skyldes planlægning eller fejlregning, er det nødvendigt at undersøge og studere den store sovjetiske, russisk-ukrainske videnskabsmand Vladimir Vernadskijs (1863-1945) revolutionære idéer. Dette gælder især Vernadskijs begreb om noösfæren, den fysisk-økonomiske sfære, hvorigennem den menneskelige videnskabelige tænkning udgør den dominerende kraft i vort univers.

I en tid med opfordringer til at opdele verden i ideologiske grupper kræver begrebet noösfære et nyt paradigme, som bringer menneskeheden tættere sammen og ikke længere fra hinanden.

Det centrale i noösfæren er at opretholde et grundlæggende engagement i videnskabens fremskridt, dvs. at realisere de grundlæggende gennembrud i den videnskabelige tænkning, som, når de tillempes den produktive proces, øger menneskets indflydelse i biosfæren. Mens Vernadskijs primære videnskabelige bidrag var hans opdagelse af "levende materies" kraftfulde funktion med hensyn til at omdanne og forbedre selve naturen af det underliggende inaktive univers gennem "atomernes migration", indså han også, at mennesket gennem udviklingen af sin videnskabelige tænkning udøvede en lignende effekt på at omdanne og forbedre biosfærens virke.

Mod slutningen af Vernadskijs liv, da Anden Verdenskrig nærmede sig sin afslutning, insisterede han på, at det var presserende for landene at forene deres kræfter og arbejde sammen for at realisere menneskehedens fælles mål, et engagement, som han delte med Sovjetunionens allierede i krigen, den amerikanske Franklin Delano Roosevelt.

Dette symposium har til formål at genoplive denne fremtrædende videnskabsmands navn, idéer, arv og mission. Vi har samlet kendte videnskabsmænd fra hele verden for at diskutere de grundlæggende videnskabelige fremskridt, der er opnået eller snart vil blive gennemført inden for deres respektive aktivitetsområder, hvoraf mange også var Vernadskijs forskningsområder. Om eftermiddagen vil vi drøfte nogle af de fysiske ingeniørprojekter, der pågår i forskellige dele af verden, med henblik på at forbedre menneskehedens vilkår – at udvikle noösfæren.

- Det første panel, der finder sted fra kl. 10 til 13, har titlen: "Vernadskijs revolution inden for videnskab og tænkning".
- Det andet panel, der finder sted fra kl. 14.00 til 17.00, omhandler "Fysisk økonomi: Udvikling af noösfæren".

Vladimir Vernadskij skabte, ved at udvikle begrebet noösfæren,

i det væsentlige en unik tilgang til fysisk økonomi, som påfaldende ligner LaRouches metode for fysisk økonomi, der anvender kemi og graderne af fysisk output og input i produktionen som fornødne indikatorer, snarere end den uspecifikke monetaristiske tilgang. Udviklingen og opdagelsen af nye ressourcer og nye metoder til at udnytte og fordele ressourcerne for effektivt at øge en økonomis produktive ydelse udgør en hjørnesteen i denne tilgang. Vandforvaltning og udvikling af energi- og transportkorridorer er ligeledes af afgørende betydning. Talerne i dette panel vil drøfte effektive forslag på disse områder og diskutere nye opdagelser om selve vandets natur og dets forhold til biosfæren og noöfæren samt de bredere spørgsmål om klimaet i forbindelse med solsystemet og galaksen.

Et websted og yderligere oplysninger vil snart blive offentliggjort.

---

# Københavns Universitets valgmøde: Spørgsmål rejst om Tom Gillesbergs kampagne for at forhindre, **at krigen i Ukraine bliver til atomkrig**

København den 25. oktober. Kandidater fra otte partier deltog i Københavns Universitets valgmøde med 400 studerende. Tom Gillesbergs valgkampagne delte valgpjecer ud mens de studerende ankom.

KU's prorektor, Kristian Cedervall Lautau, som var ordstyrer begyndte mødet med at sige, at når man er politiker, skal man svare på fire spørgsmål. Det første er, hvordan man kan reducere faren for atomkrig, men det skal vi ikke tale om i dag. Der var tre andre emner. Det sidste var, hvordan skal vi håndtere den grønne omstilling i lyset af energikrisen og krigen i Ukraine? En af de to spørgsmål til politikerne fra salen om emnet var fra Executive Intelligence Review:

Jeg synes ikke vi skal hoppe over, hvordan vi afslutter krigen i Ukraine. Der er en kandidat udenfor partierne, Tom Gillesberg, som siger, at det vigtigste spørgsmål er, hvordan vi forhindrer, at krigen i Ukraine bliver til atomkrig, og at vi skal skifte fra, at det vigtigste er at sende våben til Ukraine til, at det vigtigste er at presse på for fredsforhandlinger, og at etablere en ny sikkerheds- og udviklingsarkitektur. Hvad mener I om det?

Det blev besvaret af Palle Dragsted fra Enhedslisten og Ida Auken fra Socialdemokratiet.

Link til lydfil:

**Københavns Universitets valgmøde:  
Spørgsmål rejst om Tom Gillesbergs  
kampagne for at forhindre, at krigen i  
Ukraine bliver til atomkrig**

---

# Støtterne af Tom Gillesbergs folketingskampagne tager kampagnen direkte ind i Folketinget

KØBENHAVN, 15. oktober 2022 (EIRNS) – En gruppe på tre personer tog Gillesberg-kampagnen direkte ind i Folketinget i forbindelse med Københavns Kulturnat. Inden de gik indenfor, uddelte de den første kampagnefolder til folk i den lange kø, som ventede på at komme ind i Folketinget, og den gik som varmt brød. På folderens forside er kampagneplakaten “Stop NATO’s krige: Samarbejde: Fred gennem udvikling” og Gillesbergs udtalelse: “Tør du stille kritiske spørgsmål, eller holder du mund og mister både velfærd og risikerer atomkrig?”

Indenfor gik delegationen rundt til repræsentationslokalerne hos alle de 13 opstillede politiske partier i Danmark med budskabet: “Det vigtigste spørgsmål i valget er at forhindre, at krigen i Ukraine bliver en atomkrig”, overrakte dem Gillesbergs valgfolder og førte diskussioner af længere eller kortere varighed. Delegationen talte med tre partiledere, herunder en tidligere statsminister, og yderligere 17 kandidater, hvoraf de fleste havde været fungerende folketingsmedlemmer.

Delegationen understregede, at i lyset af de sidste par ugers eskalering og drøftelserne om anvendelsen af atomvåben, må vi omstille os fra at levere våben for at fortsætte krigen så længe som muligt for at svække Rusland, til at insistere på at indlede forhandlinger for at afslutte krigen så hurtigt som muligt. I næsten alle tilfælde tog kandidaterne disse briefinger meget alvorligt, idet de erkendte, at faren er stor. Folketingskandidaterne blev straks draget ind i de mest

alvorlige diskussioner. Det var det vigtigste, som blev gennemført.

Hvad angår svarene, var der et par stykker, som umiddelbart udtrykte: " I har ret. De fleste var uenige om, hvad man skulle gøre ved det. Nogle sagde f.eks.: "Man kan ikke forhandle med Putin, det russiske folk er nødsaget til at vælte ham". Et par stykker erklærede, at de registrerede det, vi nævnte, men at det ikke var tidspunktet til at afgøre sagen. Alle lovede at gennemgå Gillesberg-materialet.

I går fremhævede TV2's hjemmeside udtalelsen imod våbenleverancer fremsat af formanden for De Frie Grønne, det eneste parti, der afviser at sende våben til Ukraine, i forbindelse med dækningen af deres interview med ham. Overskriften er: "Sikander Siddique ønsker at hjælpe Ukraine på alle tænkelige måder, men tvivler på, at flere våben er vejen til fred". Sikander Siddique udtalte: "Vi ønsker at hjælpe Ukraine med humanitær hjælp, og vi bør gøre alt, hvad vi kan, for at presse Vladimir Putin til at komme til forhandlingsbordet. Men flere våben vil ikke skabe fred". Han opfordrede til international nedrustning. Han var blandt de partiledere, som delegationen talte med.

Kampagnen fortsætter.

---

## **Webinar: Menneskerettigheder, udvikling og Bælte- og Vej-Initiativet**

Den 13. okt. 2022 Bælte og Vej Instituttet i Sverige (BRIX) organiserede et internationalt webinar på internationalt

topniveau om sammenhængen mellem menneskerettigheder og økonomisk udvikling og Bælte og Vej Initiativets rolle i forbindelse med fremme af menneskerettigheder og udvikling på verdensplan.

Sammenhængen mellem kinesiske og vestlige synspunkter på dette spørgsmål blev drøftet af diplomater og eksperter fra Kina, Europa og Asien og blev diskuteret indgående i denne første session af webinarret.

Talere på den første session var:

1. H.E. Cui Aimin, ambassadør for Folkerepublikken Kina i Sverige
2. Dmitry Mironchik, ambassadør fra Republikken Belarus til Sverige
3. Erik Solheim, tidligere direktør for FN's miljøprogram, Norge.
4. Ambassadør Sven Hirdman, svensk tidligere diplomat.
5. Dr. Hassan Daud, administrerende direktør for Khyber Pakhtunkhwa Board of Investment, Pakistan.
6. Henry Tillman, formand for China Investment Research

Talere på den anden session var:

1. Shakeel A. Ramay, CEO Asian Institute for Eco-Civilization R&D, Pakistan
2. Stephen Brawer, formand for Bælte og Vej Instituttet i Sverige
3. Dr. Glenn Diesen, professor ved Vestfold Universitet i Norge
4. Hussein Askary, næstformand for Bælte- og Vej- Instituttet i Sverige

Link til anden session her:

Besøg hjemmesiden: [www.brixsweden.org](http://www.brixsweden.org)

Kontakt os: [infobrixsweden.org](mailto:infobrixsweden.org)

---

# Schiller Instituttet deltager i et DIIS seminar om atomkrig og nedrustning

KØBENHAVN, 27. september – Meget passende afholdt Dansk Institut for Internationale Studier (DIIS) i dag et arrangement med titlen “Atomkrig og fremtidsudsigterne for atomnedrustning”, og to organisatorer fra Schiller Instituttet deltog. Seminaret var hybridt, både med folk i lokalet og live via internettet.

Her er et link.

En folder med dagens ledende artikel af LaRouche-bevægelsens formand, Helga Zepp-LaRouche: “Wake up or you may not be here next week”, blev uddelt.

Det meste af seminaret og diskussionen handlede om udsigterne for atomnedrustning, men der var også henvisninger til den farlige situation mellem NATO-Ukraine og Rusland, hvor der er en åben diskussion om mulig anvendelse af atomvåben.

Under den første del af seminaret talte en britisk ekspert i nedrustning, hovedsagelig om nedrustning, men med hensyn til den aktuelle situation beskyldte han udelukkende den russiske part for at true med at gøre brug af atomvåben.

I begyndelsen af spørgerundens anden del spurgte ordstyreren, DIIS-forsker Rens van Munster, om Putins trussel om at bruge atomvåben, hvis den territoriale integritet trues, hvilket nu er blevet farligere efter folkeafstemningerne, og efter at USA har meddelt, at det vil medføre katastrofale konsekvenser. Er dette retorik, eller bringer det os tættere på en atomkrig?

Under den næste spørgerunde kunne en organisator fra Schiller Instituttet give en orientering om de vigtigste punkter i Helgas advarsel (ved 2 timer og 10 minutter): at den nuværende krise er værre end Cuba-krisen; at det er som to hurtige atomtog, der er på vej mod sammenstød, og at de kan kollideres allerede i denne uge efter folkeafstemningen i det østlige Ukraine; at der også har været trusler om atomangreb og forebyggende atomangreb fra NATO's side; at russerne har den opfattelse, at Vesten er ude på at splitte Rusland; og at Helga har opfordret folk i Vesten til at tale åbent om faren og om behovet for forhandlinger af en ny international sikkerheds- og udviklingsarkitektur. Hun rundede af med at spørge de fire paneldeltagere, hvad der kan gøres for at bringe os tilbage fra afgrunden?

Tom Sauer, en forsker i nedrustning fra Belgien svarede, at spørgsmål om nedrustning er langsigtede anliggender, men som denne kvinde påpegede, med henvisning til organisatoren, har vi i denne uge et atomart problem i Ukraine. I Ukraine har vi en atomvåbenstat, der angriber en ikke-atomvåbenstat. Vil Putin bruge atomvåben? Det ved jeg ikke. Folk troede ikke på Putin, da han i 2008 advarede om, at hvis Ukraine ville tilslutte sig NATO, ville Rusland indtage Krim og det østlige Ukraine, eller før februar, at han ville bruge troppeopbygningen ved grænsen til at angribe, og jeg ved ikke, om han vil bruge atomvåben nu, men det er meget faretruende.

Den vigtigste udtalelse under hele arrangementet kom fra John Kierulf, pensioneret dansk diplomat fra Udenrigsministeriet i Danmark. I sine indledende bemærkninger fortalte han, at USA har en politik for et såkaldt atomart overrumpningsangreb [first strike]. Det er kun Kina, som ikke har det. Mod slutningen af seminaret opfordrede ordstyreren ham til at uddybe dette. Han citerede fra Daniel Ellsbergs bog, "The Doomsday Machine": Confessions of a Nuclear War Planner:

"Ligesom de bomber, der ødelagde Hiroshima og Nagasaki, ville ethvert fremtidigt angreb med et enkelt taktisk atomvåben i

nærheden af et tætbeboet område, dræbe titusinder til hundredtusinder af ikke-kampdeltagere, ligesom dengang. Derfor er nærmest en hvilken som helst trussel om første brug af et atomvåben en terrortrussel. Enhver nation, der fremsætter sådanne trusler, er en terrornation. Det omfatter USA og alle dets allierede [det omfatter os, tilføjede han], herunder Israel, sammen med Rusland, Pakistan og Nordkorea.”

Kierulf tilføjede, at hvis den handling, som man vil udføre, er ulovlig, så er truslen også ulovlig. Vi har ikke brug for dem, da nutidens konventionelle våben kan udslette ethvert militært mål. Atomvåben er selvmord eller altødelæggende våben. Afskrækkelse har fejlet ved mange lejligheder.

Han sluttede med at citere fra en tale, som præsident Reagan holdt i 1984, som var rettet til den amerikanske kongres, om hvorfor atomvåben bør afskaffes:

“En atomkrig kan ikke vindes, og må aldrig udkæmpes. Atomvåben forårsager ubeskrivelige lidelser og drab på uskyldige civile. De er ulovlige i henhold til den humanitære folkeret og er en forbrydelse mod menneskeheden. De er ubrugelige som afskrækkelse. De koster milliarder af dollars og giver ingen sikkerhed. Tværtimod vil enhver brug af atomvåben ødelægge vores civilisation og natur. Det vil sige alt menneskeliv og alle levende arter.”

---

**Video og afskrift:  
Samrådsmøde i Folketinget om**

# den ukrainske sortliste med Udenrigsminister Jeppe Kofod

Læs også Tom Gillesbergs report om samrådet her:

Dansk udenrigsminister blev udspurgt i en time om ukrainsk sortliste med 72 udlændinge

København 28. august 2022.

Om samrådet fra Folketings hjemmeside: Udenrigsudvalget har indkaldt udenrigsministeren i samråd om en liste over udlændinge, som efter ukrainsk opfattelse "fremmer" den russiske fortælling om krigen i Ukraine. Samrådet er åbent for alle og finder sted fredag den 19. august 2022 kl.13.00 i vær. 2-133.

På baggrund af artiklen "Ukraine offentliggør liste over udlændinge, som fremmer "russisk fortælling" om krigen i Ukraine, hvor tre danskere figurerer på listen", som blev bragt på [www.mreast.dk](http://www.mreast.dk) den 29. juli 2022, er udenrigsministeren blevet bedt om at forholde sig til den omtalte liste over udlændinge, som efter ukrainsk opfattelse "fremmer" den russiske fortælling om den igangværende krig i Ukraine.

Ministeren er også blevet bedt om at svare på, om listen efter regeringens opfattelse er udtryk for respekt for ytringsfrihed, demokrati og andre værdier, som ministeren mener, Danmark bør fremme i verden.

Derudover ønsker udvalget at vide, om ministeren mener, at Danmark fortsat kan begrunde sin støtte til Ukraine med våben og penge med, at Danmark dermed er med til at støtte demokratiske værdier uden for Danmark.

Samrådsspørgsmål U er stillet efter ønske fra Marie Krarup (Uden for folketingsgrupperne).

---

**Afskrift fra Samrådsmøde i Folketinget den 19. august 2022.**  
(Ikke fra Folketingets hjemmeside. Nogle afsnit er ikke korrekturlæst, men det hele er sammenlignet med videoen.)

Christian Juul (Enhedslisten) – Velkomst: Så er vi klar til åbent samråd i udenrigsudvalget. Med introduktion (ikke skrevet ned.)

Marie Krarup (MK) – Tak for ordet, og tak for ministeren for at komme til stede på sådan en varm og lummer sommerdag. Jeg læser spørgsmålet højt.

Vil ministeren forholde sig til den ukrainske liste over udlændinge, der “fremmer den russiske fortælling”, herunder bedes ministerens svare på, om listen, efter regeringens opfattelse, er udtryk for respekt for ytringsfrihed og demokrati, og andre værdier, som ministeren mener at Danmark bør fremme i verden.

Mener ministeren, at Danmark fortsat kan begrunde sin støtte til Ukraine med våben og penge, med at Danmark således er med til at støtte demokratiske værdier udenfor Danmark.

Der henvises til “Ukraine offentliggør liste over udlændinge, som fremmer “russisk fortælling” om krigen i Ukraine, hvor tre danskere figurerer på listen” – dette er overskrift på artiklen der blev bragt på [www.mreast.dk](http://www.mreast.dk) den 29. juli 2022.

Min begrundelse for at rejse sagen er, at jeg mener at det er en alvorlig sag, fordi dette Center for at imødegå Desinformation – centeret der hører under Ukraines sikkerhedsråd – har lavet listen med 72 udlændinge udenfor Ukraine, og samme dag som denne liste blev offentliggjort, så sagde lederen, Andrej Shapovalov, at de folk, der spredt misinformation, de er informationsterrorister, og de skal stå

til ansvar, som krigsforbrydere. Zelenskyjs rådgiver, Mikhail Podoljak, har uddybet disse synspunkter, i nogle interviews og i en artikel, hvor han opfordrer øvrige regeringer til begrænsning af disse personers indflydelse og for at de skal udsættes for noget, han kaldte for "militær udrensning".

Derfor er jeg, selvfølgelig interesseret i at høre, om udenrigsministeren har taget initiativ til at foretage "militær udrensning" af lektor Jens Jørgen Nielsen, fredsforsker Jan Øberg og professor i international politik på Ålborg Universitetet Li Xing?

Eller har udenrigsministeren rettet henvendelse til Ukraine, for at få taget disse personer af listen? Eller mener udenrigsministeren fortsat, at vi støtter ytringsfrihed og demokrati, ved at støtte Ukraine? Tak.



Udenrigsminister Jeppe Kofod (JK)- [Her er et link til Udenrigsministerens talepapir.] (Her er et afskrift fra talen:) Ja, tak for det. Og tak til Marie Krarup for indkaldelse til samrådet i dag.

Putins angrebskrig i Ukraine betyder, at vi i Danmark og i Europa ikke længere kan tage vores frihed og vores sikkerhed for givet. Desinformation, løgn og propaganda er en integreret del af den russiske krigsførelse og forsøg på at undergrave sammenholdet i Vesten. Og som verdenssamfund, skal vi derfor tage løbende stilling til, hvordan vi svarer igen, med respekt for ytringsfrihed og vores grundlæggende demokratiske rettigheder.

Center for bekæmpelse af Desinformation, under Ukraines Nationale Sikkerheds og Forsvarsråd, har på sin side offentliggjort en liste over talere, som "promoverer narrativer, der er i overensstemmelse med russisk propaganda". Listen som omfatter 4 personer, med tilknytning til Danmark,

er dog ikke længere tilgængelig på hjemmesiden.

Ud over samrådet idag har listen vakt interesse flere steder i den danske presse, hvor den var modtaget med forundring og bekymring. Der rejses forundring over kriterierne for at komme på listen, og bekymring over at sådan en liste bliver brugt til at udskamme og lukke munden på stemmer i debatten, som man ikke er enige med.

Derfor har jeg også bedt den Danske Ambassade i Kiev om at tage kontakt til de ukrainske myndigheder, for at søge en afklaring om aktiviteterne i Center for bekæmpelse af Desinformation.

I den sammenhæng vil vi fra den danske side bakke op om bekæmpelse af Desinformation, som ER et væsentligt element i Ruslands krigsførelse mod Ukraine.

Vi vil i samme ombæring understrege den danske position, den er kendt, at kampen mod desinformation bør bidrage til at styrke, ikke til at undergrave demokrati, forsknings- og ytringsfrihed.

Når et svar fra de ukrainske myndigheder foreligger, så kommer jeg gerne tilbage til Udenrigsudvalget. Og indtil da, vil jeg gerne benytte lejlighed for at gøre regeringens politik fuldstændig klar:

Vi skal stå fast på at forsknings- og ytringsfrihed er vigtige demokratiske værdier for den danske regering; det skal der ikke herske nogen tvivl om.

Dernæst vil jeg mene, at Ukraine er truet på selve sin eksistens. Putin har sat sig for at ødelægge et helt land, et demokrati, faktisk benægte Ukraines berettigelse overhovedet.

Jeg tror at de fleste kan forstå, at de vigtige principper godt kan komme under pres i den situation.

Ukraines demokrati er under massiv angreb udefra, den

ukrainske befolknings valg af en demokratisk vej, siden Majdan oprøret i 2014 har været torn i øjet på præsident Putin, og Rusland har indledt vanvittig angrebskrig, brutal angrebskrig, for at standse denne udvikling.

Men magt er ikke ret. Den russiske præsident, skal ikke have lov, til at påtvinge den ukrainske befolkning sin styreform.

Ukrainere kæmper for at opretholde folkerettens basale grundsætninger om suverænitet og territorielle integritet. At det er op til ukrainere selv, og ikke et eller andet autokratisk leder af et naboland, der bestemmer deres egen fremtid, og udenrigspolitisk orientering.

Ukraine har valgt sin vej, og vil være del af den europæiske familie.

Det er på denne baggrund Ukraine har fået en status, som kandidat til optagelse i EU. En status, som forpligter.

Som Ukraines venner – og det er vi, i Danmark, og allierede, har vi berettiget forventning om at de europæiske og demokratiske værdier, herunder ytrings- og forskningsfrihed efterleves. (00:08:16:10)

Det velfungerende demokrati opstår ikke fra den ene dag til den anden, Ukraine har, med et blomstrende civilsamfund, igangsat en positiv og imponerende udvikling. Og jeg er stolt af at Danmark er dybt engageret i den udvikling. Blandt andet med støtte til et nødvendige reformarbejde, som var godt i gang, længe inden Rusland indledte sin brutale og ulovlige invasion den 24. februar i år.

Reformarbejdet fortsætter, også nu, under yderst vanskelige forhold. Ukrainere har ikke bøjet sig på præsident Putins erobrerkrig, men insisterer endnu mere på at kunne leve i demokrati.

Til spørgsmålet om jeg, som ministeren mener, at "Danmark fortsat kan begrunde sin støtte til Ukraine med våben og

penge, med at Danmark således er med til at støtte de demokratiske værdier udenfor Danmark” – er mit klare svar, ufortrødent “JA!”

Dansk og international støtte til Ukraine med våben, til at forsvare sig selv, finansielle midler, humanitær bistand, og maksimalt internationalt pres på Rusland – er essentielt, for at støtte de demokratiske værdier i Ukraine, som er blevet en demokratisk frontlinjestat, under uforskyldt, ulovligt, angreb.

Ukrainere kæmper lige nu, og dør i tusindvis for at leve i et frit land, og dermed også for vores fælles frihed og sikkerhed. (00:09:48:11)

Det betyder ikke, at jeg bifalder alt hvad ukrainske myndigheder i al sammenhæng foretager sig. På det forelæggende grundlag er det ikke muligt for udenrigsministeriet at vurdere hvordan Center for Bekæmpelse af Desinformation har arbejdet med den offentliggjorte liste.

Kampen mod Putins desinformation, som også har ramt Danmark og Rigsfællesskabet i øvrigt, har både til mål at stoppe de mange absurde påstande, og styrke tilliden til vores demokrati, alliancer og institutioner. Vi skal ikke tillade åbenlys propaganda, der forsøger at undergrave vores samfund.

Men vi skal samtidig værne om den kultur, der gennem fri udveksling af ideer og debat, skaber viden og finder løsninger. Vi skal styrke vores demokrati, når vi besvarer propaganda og desinformation med oplysning og dialog.

Det var mine indledende bemærkninger og betragtninger; jeg håber at jeg dermed har besvaret spørgsmål fyldestgørende, og har gjort regeringens position krystalklar. Jeg ser frem til yderlige drøftelser her. (00:10:50:27)

Yderlige spørgsmål og bemærkninger.

CJ (00:10:52:03): Tak for det. Nu er det mulighed til spørgerunden, og hele udvalget har muligheden til at spørge, den først, der er markeret – det er Marie Krarup. Værsgo.

MK (00:11:04:10) Tak. Tak for svaret. Jeg skal lige pensle det helt ud. Så de skridt, som udenrigsministeren og udenrigsministeriet har taget er, at man har bedt den danske ambassade i Ukraine om at analysere hvad er det der er sker, eller finde ud af, hvad er der ... Jeg fik ikke helt formulering. Det lyder som om et meget "voldsom" initiativ, – voldsom er her i gåseøjne.

Men jeg skal lige have det, hvis jeg skal lige have lov til at begynde med det enkelte spørgsmål.

Præcis, hvad er det, udenrigsministeren har bedt den danske ambassade i Kiev om at gøre? (00:11:50:09)

JK (00:11:53:22) Til fru Marie Krarup. Jeg gentager meget gerne besvarelsen på samråd spørgsmålet.

Det, jeg har bedt den danske ambassade i Kiev, om er at tage kontakt til de ukrainske myndigheder, for at søge afklaring om aktiviteter i Center for bekæmpelse af Desinformation.

Og i den sammenhæng, der nævnte jeg også, og det er vigtigt, at fra dansk side bakker vi op om bekæmpelse af desinformation, som er et væsentligste element i Ruslands krigsførelse mod Ukraine. Det er en del af de våben, de bruger, for at forsøge at ødelægge og destabilisere den ukrainske demokrati og land. Og det er vigtigt, at vi bakker op bag imødegåelse af denne desinformation og misinformation. (00:12:42:00)

Derfor, også, ved bede ombærende at tage kontakten, understreger den danske position, den er jo velkendt: Kampen imod desinformation bør bidrage til styrke, ikke til at undergrave vores ytringsfrihed, vores demokrati, vores forskningsfrihed. Det er det vi står for. Den bedste garant for at tingene foregår frit, åbent, og med hensyn til de

grundlæggende frihedsrettigheder, det er det, der gør vores demokratisk samfund stærk – og det, som autokraten Putin, og folk omkring ham så meget bekæmper, og forsøger også benægte mulighed for ukrainere at leve livet sådan et frit, som os andre. Så det er vigtigt, at vi gør. Selvfølgelig, den danske position er meget klar.

Det er jeg så siger, at når det kommer svar fra de ukrainske myndigheder, så tilbyder jeg gerne udenrigsudvalget om at komme tilbage til udvalget, med det, vores henvendelse har foranlediget, hvis det er interesse for udvalget.

Jeg håber det er klart nok.

MK (00:13:45:21): Tak for svaret. Så det vil sige, at det som udenrigsministeren har gjort, det er, at bede den danske ambassade i Kiev om at tage kontakt til de ukrainske myndigheder for at søge afklaring om aktiviteterne i Center for kamp imod russisk misinformation i Ukraine. Jeg håber, det er rigtig gentaget. Jeg har ikke nået at skrive alt fuldstændig ordret. Er det korrekt? Kan se, at det ligger indenfor det rigtige. OK (00:14:17:22) Det vil sige, at man har taget kontakt til den danske ambassade i Kiev for at gøre noget, som de altid skal gøre. Nu har jeg selv arbejdet på en ambassade, og jeg ved godt, hvordan man arbejder der. Hvis der foregår noget, i forhold til Danmark, så er det klart, at det er ambassadens forpligtigelse øjeblikkeligt at få afklaring af hvad er det der sker. Det, som udenrigsministeren har gjort, cirka en måned efter at tre lovlydige danske forskere blev sat på en liste, hvor de blev kaldt "informationsterrorister", og de bliver indirekte truet med, at de vil blive sat for krigsforbryderdomstol. Det er forskere, som bruger helt almindelig dansk ytringsfrihed til at sige fuldstændige almindelige og banale ting, som for eksempel, som en af dem har sagt: "Vestlige sanktioner imod Rusland virker ikke."

Så bliver man sat på en liste, hvor man får indirekte trussel om at man er krigsforbryder. Og så har udenrigsministeren, i

løbet af den måned, der er gået, siden de tre danske statsborgere er blevet sat på denne ubehagelige liste, så har dansk udenrigsminister bedt den danske ambassade i Kiev om at gøre sit arbejde?

Det synes jeg er meget ringe reaktion overfor de helt utrolig grove, at tre danske forskere bliver hæmmet i at udføre fuldstændig lovlige forskningsaktiviteter, fordi de nu skal leve med trusler hængende over deres hoveder.

Har udenrigsministeren kontaktet politiet og bedt om at de sørger for de tre forskeres sikkerhed er i orden?

JK (00:16:09:10) Jeg er nødt til at, desværre, korrigere fru Marie Krarup.

Dansk ambassade HAR taget kontakten til de ukrainske myndigheder, så det er ikke sådan, at jeg har bedt ambassaden at tage kontakten. Og vi afventer svaret fra de ukrainske myndigheder. Og i den forbindelse, den kontakt, som den danske ambassade har taget, har man også udtrykt bekymring om listen, som i øvrigt er taget ned, som jeg forstår det.

Og så lige i forhold til CBD, er det i følge af det oplyste, den fungerende leder af dette center, der er citeret for at fremføre den tanke, at man kunne beskytte informationsrummet mod desinformation, ved hjælp af en ny lovgivning, som kunne muliggøre retsforfølgelse af spredere af desinformation, som krigsforbrydere – det er det, som jeg tror, Marie Krarup er inde for.

Det skal angivelig være fremført ved rundbordsdrøftelser, med støtte fra US Department of State, organiseret af National Security Service Academy, the Civilian Research and Development Foundation i USA., International Academy of Information, og koordineringsplatform National Security Cluster. (00:17:25:16) mm. Vi var ikke til stede, ved denne rundbordsdrøftelse. Men der er intet, der tilsiger umiddelbart at udtalelsen handler om personer på den liste, vi drøfter i

dag.

Som nævnt, og det vil jeg gerne understrege, dog bedt den danske ambassade om at undersøge udtalelse nærmere, og få en forklaring fra de ukrainske myndigheder på, hvordan man vil varetage, og det håber jeg, fru Marie Krarup er enig i, hensynet til ytringsfrihed, forskningsfrihed og demokrati, med sådan en lovgivning.

De ukrainske myndigheder, når deres udtalelse foreligger, så vil jeg sørge for, at udvalget her, udenrigsudvalget, bliver orienteret. Og jeg synes det er vigtig, at vi hører de ukrainske myndigheders forklaring. Også i en situation hvor der er rigtig meget misinformation derude...

(00:18:25:00) Og så vil jeg bare understrege alvoren, vi står i. Ukraine er i dag, den Ukrainske befolkning i dag, de er i gang med eksistens og overlevelseskamp for deres egen frihed, for deres egen demokrati, for de værdier, vi her taler om: ytringsfrihed, forskningsfrihed, mediefrihed, forsamlingsfrihed osv. – grundlæggende demokratiske værdier, værdier, der skal være til stede i den demokratiske samfund – alt det forsøger Rusland under Putin at tage fra dem på ulovligt og brutalt vis at indlede en erobningskrig i Europa, direkte i strid med FN-charter og Folkeretten, og i øvrig også en krig, hvor er der talrige eksempler – man kan også læse dem derude – omkring krigsforbrydelser, hvor Danmark er også meget aktiv for at retsforfølge og se på om vi kan retsforfølge de russiske krigsforbrydere, der er ansvarlige for at ødelægge de ukrainske byer, bombe civile, hospitaler, skoler, børnehaver, med missiler, med artilleri. Det er der vi står – midt i en krig i Europa, hvor et land, på helt uretfærdigvis, i strid med alt international lov og ret er blevet angrebet af en stort magtfuld atommagt – Rusland, som sidder i FN Sikkerhedsråd, som ellers har til opgave at opretholde fred og sikkerhed i verden, gør sig skyldig i brud på alle de

forpligtigelser, man har som land, i den verden, man er en del af. (00:19:53:00)

Det vi står i – og jeg håber også fru Marie Krarup er lige så optaget af at imødegå russisk desinformation og brutal krig i Ukraine, som dette her spørgsmål, fordi i sidste ende, den kamp, ukrainere kæmper for os nu – det er kamp for os alle sammen. For vores egen frihed, også for danskere, og resten af europæernes frihed – der SKAL Rusland tabe, og Ukraine SKAL vinde! (00:20:16:26)

MK (00:20:20:00) Udenrigsministeren svarede ikke på et spørgsmål om, har udenrigsministeren taget kontakt til politiet og sørget for at de tre danskeres lovlydige forskeres sikkerhed er i orden, når de nu blevet sat på en liste, hvor de har fået indirekte trusler fra ukrainske myndigheder. Det synes jeg burde bekymre udenrigsministeren. Udenrigsministeren burde kunne svare på det.

Derudover, så vil jeg sige, at det, udenrigsministeren har foretaget – er ingenting, fordi ambassaden, lykkeligvis har gjort sit arbejde. Altså, har taget kontakt. Jeg er glad for at ambassaden har gjort sit arbejde. Det betaler vi dem for. Jeg er ked af, at udenrigsministeren har gjort ingenting, fordi jeg synes, at dette råber på handling. For det er rigtig, at vi skal forsvare demokrati og ytringsfrihed, men det er lige præcis det modsatte, der sker her. Det er jo undergravning af ytringsfriheden, og udenrigsministeren støtter det. I hvert fald, har udenrigsministeren ikke taget sine hænder ud af lommen og gjort noget som helst.

Hvordan kan udenrigsministeren acceptere at tre lovlydige danske forskere blev sat på en liste, som skal sætte folk i gabestok og få dem til at stoppe. Hvordan kan udenrigsministeren acceptere det? Og for øvrig må jeg anfægte, at disse svar fra lederen fra CCD og præsident Zelenskyjs rådgiver Podoljak, ikke skulle have henvisning til denne liste. Der er en meget tydelig udtalelse, at der ER

henvisning til denne liste, hvor man opfordrer regeringer til at gennemføre noget, som er blevet kaldt for "military lustration", som jeg tror, skal oversættes til "udrensning", eller man skal pålægge dem sanktioner.

Så vil udenrigsministeren følge præsident Zelenskyjs rådgivers opfordring til at sætte disse tre helt lovlydige forskere: en professor på Ålborg Universitet, en lektor et andet sted, og en fredsforsker, vil udenrigsministeren følge præsident Zelenskyjs rådgivers opfordring til at sørge for, at disse tre personer ikke længere kan udtale sig frit? (00:22:51:00)

JK (00:22:52:00) Ja, ved du hvad, jeg tror det er sådan, at fejlagtige påstande bliver ikke mere rigtige af at blive gentaget, som fru Marie Krarup gør her. For det første, jeg vil gerne skære helt ud i pap, også igen. Jeg har jo instrueret vores ambassade i at tage kontakten til de ukrainske myndigheder. Og det betyder, at vores ambassade har taget kontakt til de ukrainske myndigheder for at have dialog omkring de her spørgsmål. Godt. Denne liste og så videre. Vi venter. Vi afventer svar fra de ukrainske myndigheder på det.

Bare for at sige, at det er med, eller man har ikke gjort noget, eller at man ikke kærer sig om ytringsfrihed, altså, jeg håber på, at Marie Krarup vil være lige så indigneret optaget af ukrainernes frihedskamp, som hun åbenbart er i en sag som denne her. Og så til det andet spørgsmål. (00:23:40:09)

Vi kan ikke se, jeg kan ikke se den hjemmeside, at der ligger nogle lister mere.

Det er også det, jeg har svaret på før. Den er, tror jeg er, taget ned.

Og så i øvrigt, vil jeg bare sige, at jeg har heller ikke spurgt til hvad vi har gjort for sikkerhed for de forskere – det er vel en opgave for politi og vores nationale

myndigheder. Men jeg kan ikke se, at der er nogle... Jeg er ikke vidende om der er nogle sikkerhedstrusler mod vores forskere i Danmark. ...

Jeg synes egentlig, at fru Marie Krarup tager alt, alt for let på hvad for en situation, Ukraine, som land står i nu.

De er dagligt, de er hvert minut udsat for propaganda, misinformation, desinformation, russisk angreb, for at destabilisere deres demokrati, for at skabe splid, for at ødelægge den ukrainske stat. Vi ved også godt, og jeg håber, fru Marie Krarup er enig i, når man ser på, hvad har Putin udtalt, så respekterer han ikke at der findes en ukrainsk stat, på trods af at den folkerettelig anerkendt af Rusland.

Så har også Putin beordret en erobrerkrig, direkte i strid med folkeretten. Det undrer mig, at de spørgsmål, omkring den russiske propaganda, Putins propaganda, hvor ikke bare Ukraine, men hele vesten, ikke er et spørgsmål, der optager fru Marie Krarup. Hvis det er, så må hun gerne modsige mig her. Fordi det er alvorlig trussel mod vores demokrati, mod vores værdier, mod den måde, som vi ønsker at leve på, og den måde ukrainere også ønsker at leve på.

Så jeg synes, at det i virkeligheden er en lidt skæv debat. Der burde være meget mere fokus på, hvad Rusland har gang i for øjeblikket. Med cyberangreb, desinformationer, misinformationer, som et forsøg på at ødelægge vores levevis. Det håber jeg også fru Marie Krarup vil være optaget af. (00:25:42:09)

MK (00:25:44:03): Tak. Jeg indkalder meget gerne til et nyt samråd, hvor vi taler om bekæmpelse af russisk misinformation, fordi selvfølgelig skal vi imødegå enhver form for løgn, selvfølgelig skal vi imødegå enhver form for begrænsning af ytringsfrihed – det er soleklart, det vil jeg til enhver tid gøre!

Nu er det, som det drejer sig om her – der er tre danskere,

helt lovlydige debattører, der er blevet sat på en liste, som udtryk for en indirekte trussel mod deres sikkerhed. Det er et forsøg på at lukke munden på dem.

Fordi de kommer med fuldstændig lovlige og nærmest kedelige ytringer, så som at, de vestlige sanktioner overfor Rusland ikke virker. Skal det være en kriminell handling at sige det?

Det er rigtig, at listen er ikke tilgængelig lige nu. Gudskelov. Det kunne jo tyde på, at Ukraines regering har fundet ud af, at det er at skyde sig selv i foden, at lave sådan en ubehagelig liste. For det er selvfølgelig ikke udtryk for ytringsfrihed og demokrati, at man laver en offentlig gabestok, og man begynder at opføre sig som nabolandet. Fordi, hvad har vi ud af, at vi begrænser ytringsfrihed i Danmark, begrænser ytringsfrihed i Ukraine, og dermed kommer til at ligne Rusland, hvor ytringsfrihed i den grad er begrænset.

Skal vi gøre vores lande til tyrannier? Nej, det skal vi ikke! Vi skal bekæmpe det! Men listen eksisterer! Der er kloge mennesker, som har printet den ud, det øjeblik den blev tilgængelig. Og den er her. Og jeg vil meget gerne videregive den. Der er mange helt almindelige fornuftige forskere på her, som på ingen måde overtræder loven med deres forskning. Højt anerkendte og respekterede professorer, for eksempel John Mearsheimer, som har været meget aktiv i denne debat og selvfølgelig, ikke har sagt noget som helst ulovlig. Har ikke opfordret til had, eller vold, eller noget, som helst. Fuldstændig lovlige ytringer. Og det er det, der drejer sig om.

(00:27:42:00) Vi kan tage mange andre samråd, om alt muligt andet, men lige nu er det et samråd, det drejer sig om, hvad man skal gøre for at sikre danske debattørers ytringsfrihed i Danmark? Og hvad udenrigsministeren har gjort for at undersøge hvad det er der sker?

Om udenrigsministeren mener at det er at støtte demokrati og

ytringsfrihed – at man støtter en regering, som beder om, at vi sanktionerer vores egne, danske forskere – i Danmark!

Og at interessere sig for, hvordan mine holdninger eller følelser er i andre sammenhænge – er bare ikke indenfor dette samråd. Jeg synes, at det sker noget forfærdeligt i Ukraine, fuldstændig forfærdeligt. Og jeg ønsker at denne krig skal stoppe. Jeg synes det er en forbrydelse, at Rusland har invaderet, det er bare ikke det, det drejer sig om, lige nu. Lige nu drejer det sig om, at den ukrainske regering, som den danske regering støtter, opfordrer til, at den danske regering sanktionerer danske forskere og begrænser deres ytringsfrihed. Og jeg ikke fået noget svar fra udenrigsministeren, andet end noget om, at man måske har bedt ambassaden at gøre sit arbejde, eller gør ambassaden det bare selv? Der er bare ikke nogen offentlig udtalelse om, at det her, det kan vi ikke stå inde for. Det kan være, at den næste våbenleverance, der bliver forsinket, fordi vi ikke synes, at det er OK, at en professor i international politik på Ålborg Universitet – han bliver kriminaliseret for at sige, at de vestlige sanktioner ikke virker over for Rusland.

Jeg har ikke hørt udenrigsministeren giver udtryk for kritik, det vil jeg meget gerne høre udenrigsministeren gøre her. Er det OK, at Ukraine opfordrer til, at vi sanktionerer helt lovlydige forskere i Danmark.

JK (00:30:00:00): For det første; så kan jeg se, eller høre, hvis det er korrekt, så er det glædelig nyhed, at vi ser ens på tyrannier, og det, der foregår fra Ruslands side i Ukraine. Inklusive Ruslands desinformationer og misinformationer, angreb på alt fri forskning og viden, som de også står for. Det er godt, hvis det er rigtigt. Også de løgne, som Rusland spreder omkring krigen, og dens formål og indhold. Det er godt.

To. I Danmark har vi ytrings- og forskningsfrihed, som fru Marie Krarup udmærket ved, og vi har ikke modtaget nogen

henvendelser fra den ukrainske regering. Jeg har ikke modtaget nogen henvendelser, om at vi skulle ændre ved det. Eller at der er bestemte personer, der må ikke måtte bruge deres ytrings- og forskningsfrihed. Så det kan jeg fuldstændig tilbagevise. Jeg har hellere ikke modtaget noget information om, at der skal være nogle trusler for nogle forskere i Danmark. I Danmark har vi frihed til at forske og ytre.

Det tredje, det er så spørgsmål til Ukraine. Og en af ting, som Danmark har jo længe var engageret i Ukraine, som land, også før den 24. februar, i år. Det ved fru Marie Krarup udmærket. Faktisk er det vores største naboskabsprogram samarbejdsland – modtagerland. Og jeg havde selv fornøjelsen for at her, i januar måned, sammen med ukrainsk udenrigsministeren Kuleba, her i København, at præsentere næste fase af vores naboskabsprogram. Over halvdelen af vores midler, der vil gå til Ukraine, blandt andet for at styrke de demokratiske værdier og reformer af landet, bekæmpelse af korruption, styrke frie medier, og så videre. For Ukraine vil gerne jo være et europæisk demokrati, det er også derfor de har, og det kan jeg bevidne, fordi jeg har talt med regeringen mange gange om det, i Ukraine, have søgt medlemskab af Europæisk Union, og har fået tildelt en kandidatstatus. De skal igennem reformer, og så videre, kan leve op til de værdier og regler, der gælder Europa, EU, ikke mindst i forhold til demokratiske værdier og retsstat principper. Herunder også friheden – ytringsfriheden, og forskningsfrihed, osv. (00:32:13:00)

Det er stort set ambitionen for ukrainere, og dem støtter jeg varmt. Og derfor skal vi også være sådan, at Rusland skal mislykkes deres forsøg på ødelægge og destabilisere det ukrainske, det Ukraine, som land.

Og det er ikke bare spørgsmål om at stoppe krigen, det kunne vi gøre nu, hvis Rusland stoppede krigen, og trak sine styrker ud, så har vi ikke noget krig mere, så det er fred, og ukrainere kunne leve i frihed. Det er spørgsmål om, at

ukrainere, de forsvarer sit eget land, så de kan leve frit, som vi andre også kan leve, med nogenlunde tro på, at de internationale regler, blandt andet om respekt for landets suverænitet og den territorielle integritet vil være respekteret. Det bliver i øjeblikket ikke Ukraine, og det blev hellere ikke i 2014.

Nu har Rusland indledt eroblingskrig, ulovlig eroblingskrig i landet, og der skal vi svare igen, og forsvare ukrainerne. Og derfor er vi på ingen måde, som fru Marie Krarup hørte om, kan tale om vores våben donationer. De våben donationer, vi giver til ukrainere, til deres forsvarskamp, det vil vi fortsætte med, og vi arbejder benhårdt på, at andre også bidrager, sådan at vi kan sikre ukrainere, at de kan leve uden russisk invasion.

De skal vinde, ukrainerne, og det, at de skal være i stand til at vinde, det kræver, at vi skal fortsætte med vores våbenleverancer, som vi bestemt har tænkt os at gøre, uanset, hvad fru Marie Krarup her nævner.



Christian Juul (00:33:38:22): Jeg har selv skrevet mig på listen. Jeg vil gerne høre ministeren. Vi er Ukraines venner, vi støtter dem i den forfærdelige situation, der er. Og jeg tror i mine timer, siden 24 februar, der har jeg brugt tusindvis af timer på at forsvare Ukraine, men også brugt, cirka ti minutter, eller et kvarter på at kigge på de påstande, der har været om, at Ukraine, i den barske situation, faktisk også risikerer at overtræde nogle af de grundlæggende regler, som vi synes, hører til i et demokratisk samfund. Og det er vel også den pligt vi har, som politikere og ministre, at vi også prøver at se nuancerne i situation. Selv om den er alvorlig. Således, at den grundsten for det demokrati, som skal udvikles videre efter krigen, og efter at russerne har trukket sine tropper hjem, skal udvikle sig. Der får vi mindst lige så stor en opgave at hjælpe med det, efter

min mening. Genopbygning, udvikling af landet, osv., osv.

Der vil jeg gerne stille to spørgsmål. Når vi er venner med Ukraine, så er det også vigtig, at vi er ærlige venner. Rigtige venner er ærlige venner, ikke?

Det vil sige, at hvis vi synes, at der er noget, som er uforståeligt, så siger vi det til hinanden. Lige som jeg synes, at de ministre, der har været på besøg fra Ukraine, har gjort til os. De har været meget klare i spyttet, når vi har været fodslæbende (00:35:05:20), og sat igennem: det er ikke det, vi snakker om, vi har ikke brug for venlige ord, vi har brug for våben, siger de, for eksempel på møderne. Det er ærlige venner, der siger sådan noget til sine samarbejdspartnere. (00:35:16:24) Mener ministeren, at det kan være argumenterne, for indskrænkning af ytringsfrihed i en ekstrem situation, som den, Ukraine er i i øjeblikket, og det vil være legalt, efter ministerens mening, at Ukraine siger, her har vi ikke råd til at have ytringsfrihed. Eller, for eksempel, det er debatteret i medierne på det sidste, at de forbereder en anti-fagforeningslov i Ukraine, det er der en del europæiske fagforeninger og enkeltpersoner, der har protesteret voldsomt imod, fordi, hvad har det med krigen at gøre? For det er et grundlæggende princip, vi også støtter. Så spørgsmål: kan der være en situation, hvor man må gøre køb på ytringsfriheden, i så ekstrem en situation, som Ukraine befinder sig i, under besættelsen. Efter ministerens mening. (00:36:07:00)

Det er det ene. Det andet, det er: kan ministeren bekræfte at vi er faktisk, ved at overvåge krigens love på begge sider? Og vi faktisk mener, at alle skal overholde krigens love. Også besatte lande. Fordi det danner grundlaget for at tingene ikke eskalerer i en helt vanvittig situation. Eller er det også et sted, hvor vi er nødt til at sige, at det er kun er en part, der skal overholde krigens love.

Jeg spørger, kun fordi jeg synes det er vigtig at vi har nogle

universelle tilgange til nogle af tingene.

Det sidste spørgsmål, det er et dansk spørgsmål. Jeg vil gerne høre, om ministeren mener at de tre forskere har benyttet sig af åbenlys propaganda og desinformation, eller at ministeren har mistanke om, at de tre har gjort det? Det er lidt fordi, vi kan lige så godt spille det over på de danske baner med det samme. Hvis ikke de har gjort det, så skal vi forsvare dem, efter min mening. Hvis de har gjort det, så må vi have det på bordet. Og så må vi vide, (00:37:04:28) hvor strider dette imod dansk lovgivning.

MK (00:37:16:25): Tak. Det er ikke mærkeligt med afskaffelse af ytringsfrihed i et land, der er i krig. Og det har jeg indtryk af, at det er stort set det, man har gjort i Ukraine. Det der er mærkeligt, det er at vi siger, at vi forsvarer demokratiet, når vi støtter et land, der beder os om at afskaffe ytringsfrihed i vores eget land.

Det er DER, jeg synes problemet er. At få udleveret en liste, hvor der står tre danskere på, og blive bedt om, af lederen for Center [for bekæmpelse af Desinformation] og Zelenskyjs rådgiver, om at sanktionere dem. Og når ministeren påstår, at der er ikke noget, der tyder på, at det er det der er sket, så må jeg henvise til de udtalelser, som lederen for Centeret, Shapovalov, kom med, den 14. juli, om folk, der spreder misinformation, de er informationsterrorister, og de skal stå til ansvar for en krigsforbryderdomstol. Og noget af det samme skrev samme person i Ukraines Pravda, den 2. august.

Og Zelenskyjs rådgiver, Podoljak, sagde den 5. august om personerne på listen, at man opfordrer til, at de bliver sanktioneret af øvrige regeringer, deres indflydelse skal være begrænset, og så skal de udsættes for denne her "militær udrensning", som jeg ikke helt ved, hvad betyder. (00:38:40:17)

Så det er det, som er en opfordring til, at vi, i vores land,

lægger begrænsninger på helt lovlige danske forskeres ytringsfrihed. Det er DET, jeg beder ministeren om at forholde sig til. Det undrer mig, at ministeren ikke på en eller andet måde har sagt til Ukraine, for, som det var sagt tidligere, hvis man er venner, så er man, selvfølgelig, ærlige venner. Og hvis vi skal hjælpe Ukraine med at blive demokrati, som jeg bestemt synes, vi skal, så er ytringsfrihed en del af det.

Og det kan godt være, at de ikke kan have det nu, i den nuværende krigssituation, det har jeg egentlig forståelse for, i deres eget land, men at de opfordrer til, at vi, i Danmark, skal afskaffe ytringsfriheden, på nogle bestemte områder, den er ikke god. Der bør man altså sige til Ukraine, at det der, det bliver I nødt til at stoppe. I er nødt til at tage vores folk af. Vi vil ikke sanktionere vores forskere. Vi synes ikke at det er russisk misinformation, eller en ulovlig ytring, at sige, at "vestlige sanktioner imod Rusland virker ikke". Som en professor i international politik fra Ålborg Universitet har sagt. (00:39:53:24)

Mener ministeren, at det er en ulovlig ytring? Eller at det er spredning af russisk propaganda at sige, at vestlige sanktioner mod Rusland virker ikke.

JK (00:40:05:30) Tak. Først, til formanden, Christian Juhl. Ja, jeg tror vi er fuldstændige enige om at hvis man er gode venner, så er man også ærlige overfor hinanden. Og det er den måde, jeg og Danmark, fører sin udenrigspolitik på. Og du refererer til ukrainere og deres udtalelser. Og deres ærlige forventninger til os, i forhold til at støtte dem i deres kamp, for deres egen frihed, deres ønske om at være europæiske, demokrati, medlem af EU, de har de været meget, meget eksplicit omkring dette ønske. Og det har vi, i den grad, støttet dem i også.

Så ja. Jeg er jo også, det kan jeg godt afsløre, med

udenrigsministeren af den ukrainske regering, gentagne gange, også før krigen, sagt at det er stort arbejde, der skal gøres, når man skal gøre sig til europæisk demokrati og retsstat. Ikke på nogen måde været tilbageholdende med at beskrive udfordringer for dem, og det er også derfor Danmark støtter det. Vi er faktisk, ikke bare støtter Ukraine, vi er (00:41:14:04) på hele den antikorruption programmet, som EU også foretager i Ukraine. Før krigen også. Og stadigvæk. For vi er dybt engageret i at hjælpe Ukraine, fordi Ukraine, selvfølgelig, har nogle udfordringer, som vi selv fuldt ud anerkender.

Og det, man skal huske på, med land, som Ukraine, det er: nu har vi Ukraine, som har viljen, ønsket, den store, stærke inspiration, for at blive europæisk demokrati, som os andre. Det er jo frihed. Men de har ikke evnen nu, fordi deres land er under angreb. Den er ved at være smadret af Rusland, i øjeblikket. Vi skal hjælpe dem, ved at give dem evnen, vi skal forvente, at de har viljen, og de lever op til de forventninger, vi har til dem. Og jeg er helt overbevist om, at de gør. Alle de ukrainere, jeg møder, er stærk engagerede i at skabe et europæisk, demokratisk land, som en del af den familie, som vi er en del af, her i Danmark.

(00:42:10:13) Det andet, omkring krigens love, som Christian Juhl har spurgt om. Det er altid et vigtigt ting, for Danmark også, at der er vores linje kendt, at begge parter til en konflikt skal selvfølgelig overholde humanitær folkeret, og den generelle indtryk blandt os, internationale militære sagkyndige iagttagere i Ukraine er, at man rent faktisk, fra Ukraines side har gjort ret meget for at undgå unødigt eksponering af civilbefolkningerne i kampzonerne. Det ser ud for eksempel med den iværksatte evakuering fra Donetsk, og opfordring til befolkningen i Kherson om at søge væk, inden den forventede ukrainske offensiv. Samtidig, det er en langt række eksempler på at bevidst placering af russiske styrker i beboede områder, uden noget hensyntagen til civilbefolkning.

Det fratager ikke ukrainere fra deres forpligtigelser, det ved jeg at de er fuldt ud bevidste om det.

Vi ved også, at det er rapporter om "falske flag" operationer, osv., hvor man også forsøger at skyde skylden på ukrainere for noget, som ikke nødvendigvis ukraineres skyld.

Så det er i krig, i den situation, hvor Rusland der invaderede Ukraine, så har de gjort køb på sandheden fra dag 1, i denne her krig, fra russisk side. (00:43:32:28)

Jeg synes, det er vigtigt at fastholde proportionerne her, det ved jeg også, at formand er helt optaget af.

Det er på russisk side, at vi over lang tid har set meget alvorlige og systematiske krænkelse af civilbefolkning.

Og Danmark, som bekendt var med til at henvise krigen i Ukraine til ICC – International Forbryder Domstol, som blandt andet har jurisdiktion til at efterforske krigsforbrydelser på ukrainsk territorium. Og det gælder uanset om at de her forbrydelser var begået af ukrainske eller russiske tropper.

Så, den tredje spørgsmål. Omkring forskerne i Danmark. Grundlæggende – jeg sætter pris på en fri forskning. Folk må forske og kom frem til de resultater de vil, nogle gange kan man være enige med forskere i deres arbejde og analyser, andre gange er det op til debat. Det kan være forskellige synspunkter, fru Marie Krarup nævner om sanktioner virker eller ikke virker, det kan være forskellige synspunkter på, og forskning – det er jo del af fri debat. Man kan diskutere det, og det gør vi i Danmark. Det synes jeg altid er meget nyttig. Og så bliver det over til svarene, til fru Marie Krarup, igen.

1. Ukraine har ikke bedt os om at afskaffe ytringsfrihed i Danmark, som det er påstået, det vil jeg gerne slå fast.
2. Der er ingen henvendelse fra ukrainske regering til os, om de forskere, som fru Marie Krarup henvender os til.

3. Vi har ikke modtaget nogen liste. (00:45:15:00)

Jeg synes virkelig, vi skal passe på at sådanne debatter ikke går ud af proportioner, når vi tænker på hvad det er en opgave vi står overfor, i form af desinformationer, misinformation. (

00:45:21:00-00:45:23:00) Det kan man vælge sine kampe, som man vil.

Vi har ikke sanktioneret danske forskere, det lød lidt sådan. Det har vi, selvsagt, ikke tænkt os at gøre. Vi lever jo i et demokrati, med forskningsfrihed og ytringsfrihed. (00:45:39:00) For at slå det fast, jeg ved ikke, hvor alt det her kommet fra. Og dermed er også sagt, jeg håber virkelig også at fru Marie Krarup kan se proportionerne i det her. Altså, vi har et land, som, jeg har hørt fru Marie Krarup, også anerkende – er i forsvarskamp, i krig, og forsvarer sig imod russisk invasion, udsat for massiv, ikke bare militær magt, men også propaganda – misinformation, desinformation, fra russisk side.

Og her, tror jeg også, det er vigtigt at forstå, at de gør, hvad de kan, for at forsvare deres demokratiske samfund, deres mulighed for at kunne have en demokratisk samtale, og ikke basere sig for russiske løgne og påstande, og plantede informationer, osv. Det tror jeg rigtig vigtig, vi må ikke undervurdere, vi må ikke være naive her. Hvis vi er naive her, så begynder vi at gå de her autokraters og diktators, tyrannernes ærinder. Der må vi ikke være naive, vi skal bekæmpe dem, og alt det, de står for, så vi kan leve i den demokratiske og frie samfund, hvor vi ytrer os frit.

MK (00:46:42:07): Så udenrigsministeren benægter måske, at listen eksisterer? Den blev offentliggjort, den er blevet taget ned, gudskelov, kort efter at, for eksempel, Jyllands-Posten skrev en leder om den. Så Jyllands-Posten lever også i en alternativ virkelighed, hvor de tror på, at den liste eksisterer?

Den eksisterer rent faktisk. Og der kom udtalelser fra centerets leder, og fra Zelenskyjs rådgiver, Podoljak. Jeg ved, at udenrigsministeriet har modtaget dokumentation for det, med oversættelsen af de dokumenter, hvor lederen af centeret, og Zelenskyjs rådgiver, opfordrer de regeringer, hvor de udenlandske – det er jo 72 mennesker, der bor udenfor Ukraine – hvor de opfordres til at tage aktion over for dem. Det er ikke en officiel henvendelse. Det er fuldstændig korrekt, det er jeg helt med på. Men det er en offentlig henvendelse. Og det er udenrigsministeren åbenbart fuldstændig ligeglad med.

Dokumentation er oversendt til udenrigsministeriet, det ved jeg, fordi jeg selv har fået det tilsendt ved samme lejlighed.

Så spørgsmålet er: (00:48:05:10) vil udenrigsministeren følge de her opfordringer til at begrænse danske forskeres ytringsfrihed? Det synes jeg ville være forkert. Jeg synes også, at det ville være på sin plads at sige til Ukraine, at det vil vi ikke gøre, og opfordre til at de tager afstand fra listen. Det er rigtig godt, at den ikke længere er tilgængelig på hjemmesiden; den er da stadigvæk synlig på deres Facebook-side. Med fotos af de mennesker, som de ikke kan lide. Som de vil have sanktioneret. Så, på den måde, eksisterer den stadigvæk.

Jeg håber ikke, at det er sådan, at hvis Rusland henvender sig, uofficielt, eller officielt til Danmark, og beder om at indskrænke ytringsfriheden, for nogle danske forskere, at man så siger "pyt". Eller bare kigger ud af vinduet.

Så vil jeg ønske, at man officielt tog afstand fra den. Fordi det er forkert.

Og nu det drejer sig om et land, som vi støtter, og som vi siger, at vi støtter, fordi det er demokrati, så synes jeg bare, at det virker underligt, at man ikke kommer med en udtalelse. Jyllands-Posten kunne i det mindste skrive en leder

om det, og tage afstand fra det. Og det synes jeg bare også regering skal gøre. Og så vejlede ukrainerne på venskabelig, ærlig vis, og sige: det er en dårlig ide, det her. Det skal I ikke gøre. (00:49:29:01) Vi vil ikke følge jeres opfordringer til at sanktionere danske forskere i Danmark, ligegyldig hvor forfærdelig situation I står i. For de står i en fuldstændig forfærdelig situation. Det er så rystende. Ligegyldig hvor forfærdelig situation I står i, så vil vi ikke ødelægge vores eget demokrati, vores egen ytringsfrihed.

Det burde en ærlig ven af Ukraine have sagt til Ukraine. Og det burde man også gøre af hensyn til de forskere, som naturligvis ikke synes at det er hyggeligt at få denne form for indirekte trussel.

Så, efter dette samråd, så går jeg ud fra, at udenrigsministeren nu, efter at have fået noget mere information, og forhåbentlig fået dybere forståelse for hvad det drejer sig om, vil tage aktion på dette her, Og henvender sig til den ukrainske regering og siger noget om, at ytringsfrihed i Danmark ikke skal ødelægges, fordi der er en frygtelig situation i Ukraine. og hvis Ukraine ønsker at være demokrati, på langt sigt, så er man nødt til at respektere ytringsfrihed.

Vil udenrigsministeren gøre det?

JK (00:50:55:02)(00:51:07:03): Prøv at høre, altså, jeg synes jo, at vi kører i ring, igen og igen. Jeg har svaret fuldstændig klart på, et – i Danmark gælder ytrings- og forskningsfrihed, det ved ukrainske regering, det ved omverden. Det er ikke noget, vi behøver at gå og fortælle, sådan er det.

Jeg kan godt gentage det, og jeg synes også, og jeg måske synes det er generelt ting, for fru Marie Krarup lægger alle mulige ting, ord i munden på mig, som jeg skulle have sagt, for eksempel at benægte, at det findes en liste, det har jeg

ikke gjort. Jeg har bare sagt, at vi ikke har modtaget det. Vi har ikke fået liste, fra ukrainsk regering, sendt til den danske regering om nogle personer. Jeg nævnte, at det var en liste, som tilsyneladende er taget ned af hjemmesiden, og jeg tror også det er organizationer, blandt andet Schiller Instituttet, som har sendt, sikkert til Marie Krarup, også til undertegnede dette materiale. Så jeg synes man skal passe på, i iveren, for at debattere det her meget vigtig spørgsmål for fru Marie Krarup, at læge ord i munden og påstand i munden, som ikke holder. Og det er generelt en, fordi, når man så læser materialer samrådet igennem bagefter, så hvis jeg ikke nået at modsige alt, og korrigere alt, så er det generelt klargøring af, at man ikke kan lægge ord i munden på den måde.

Godt. (00:52:32:00) Hvordan er altså vi forholder os. Et: vi bakker jo op om bekæmpelse af desinformation, fra dansk side, fordi det er et væsentligt element i Ruslands krigsførelse imod Ukraine. Jeg tror også, jeg har sagt det mange gange i denne samråd her. Det bakker vi omkring. Det er vigtigt, at vi kan gå imod desinformation fra russisk side.

Men, i samme ombæring, det nævnte jeg også indledningsvis, så vil jeg understrege den danske klokkeklare position, som fru Marie Krarup godt kender. Kampen mod desinformation bør bidrage til at styrke, og ikke til at undergrave demokrati, forsknings, og ytringsfrihed.

Jeg gentager det gerne igen, men så bliver det så sidste gang.  
(00:53:15:00)

Og så spørger fru Marie Krarup, hvad har vi så gjort, i lyset af denne debat om denne her liste, osv. Så, som sagt, har jeg jo bedt, instrueret, den danske ambassade i Kiev om at tage kontakt til de Ukrainske myndigheder, for at søge afklaring om aktiviteter i dette Center for Bekæmpelse af Desinformation. Og det har den danske ambassade gjort, og nu afventer vi svaret fra de ukrainske myndigheder. Og så har jeg tilbudt udenrigsudvalget, at når svaret kommer, så vil jeg gerne

delagtiggøre udenrigsudvalget og fru Marie Krarup i svaret fra de Ukrainske myndigheder.

Og så vil jeg bare sige, grundlæggende, så er vi stærk engageret i at hjælpe, støtte, understøtte Ukraine, i deres klokkeklare ønske, som jeg har drøftet med deres regeringschef, (00:54:03:00) præsident Zelensky, med deres udenrigsministeren Dimitry Kuleba, og mange andre i Ukraine.

De ønsker, at de udvikler sig til et europæisk demokrati, de ønsker at blive medlemmer af den Europæiske Union, de ønsker, at de kan leve i frihed og respekt for deres grænser. Det at de har retten til at (00:54:20:00) eksisterer, som et land, alt det. Og der er jo Danmark fuldstændig engageret i deres frihedskamp, og det håber jeg også, som sagt, Marie Krarup er. Inklusive også, at imødegå russisk desinformation.

CJ(00:54:40:29): Beder om at Marie Krarup kommentere og finde et passende afslutning på den her runde.

MK (00:54:47:00): Tak, det vil jeg meget gerne. Jeg er glad for at Udenrigsministeren ikke benægter at listen eksisterer, det er jeg virkelig glad for. Den eksisterer, den ligger lige her. Jeg synes det er pinligt, at ministeren ikke har taget aktion, når ministeren har et venskabelig forhold til den ukrainske udenrigsministeren Dmitry Kuleba, som ønsker at opbygge et demokrati, så burde udenrigsministeren i det mindste, i en fortrolig samtale, have sagt: vi kan altså ikke afskaffe ytringsfrihed i Danmark, fordi vi ønsker at støtte Ukraine.

For man bliver ikke demokrati, hvis man afskaffer sin egen ytringsfrihed. (00:55:44:06)

Det kan godt være, at det er nogle særlige vilkår lige nu, når det er krig i Ukraine, og man kan ikke efterleve ytringsfrihed fuldstændig i Ukraine. Det er ingen tegn på at man gør. Men at opfordre til at et demokrati, som Danmark, afskaffer sin egen ytringsfrihed, det mener jeg ikke er acceptabelt. Det kan jeg

slet ikke forstår, at udenrigsministeren ikke har taget aktion, andet, end man har bedt ambassaden om at gøre sit arbejde.

Og hvis vi skal være, som Udenrigsministeren sagde, fuldt engageret i Ukraines frihedskamp, så mener jeg, så hører det med, at vi siger til Ukraine, at vi ikke kan acceptere, at det bliver sendt opfordringer til, at man skal begrænse ytringsfrihed i Danmark, eller andre vestlige lande, over for forskere, som siger noget fuldstændig lovlig, og, jeg vil sige, banalt, indenfor deres forskningsfelt.

Men tak, for at komme i samråd om emnet. Det er altid godt, så er det i hvert fald skete en ting, på det her område. Ud over, at man har bedt ambassaden om at gøre sit arbejde. Tak for det.

JK (00:57:04:29): Jeg vil slutte af med at gentage... af det, som jeg sagte indledningsvis, i besvarelse til samråd spørgsmål til Marie Krarup, hvor jeg nævnte "Center for bekæmpelse af desinformation, under Ukraines Nationale Sikkerheds og Forsvars Råd, har på sin side offentliggjort en liste over talere, som "promoverer narrativer, der er i overensstemmelse med russisk propaganda"." – så, det er ukorrekt, når fru Marie Krarup siger, at jeg ikke har nævnt listen. Det gjorde jeg, halvandet minut inde i min besvarelse.

Så igen, bare for at slutte af, altså, det er ingen tvivl, hvor dansk regering står, når det gælder ytrings- og forskningsfrihed, mediefrihed. Det er ingen tvivl om vores støtte til Ukraine, det er ingen tvivl om at de værdier, de demokratiske værdier, som vi kæmper for, som bliver tråd på så groft under foden, grundet russisk invasion af Ukraine, dem kæmper vi for. Og ukrainerne, ved jeg, også ved personlige samtaler med kollegaer og den ukrainske regering, at de vil gøre alt, hvad de kan, overhovedet, for at udvikle sig selv til et europæisk demokrati, og det vil vi hjælpe dem med. Det har vi forpligtigelse til. Og det glæder jeg mig til at

fortsætte med at arbejde med.

Og så når vi har hørt om denne liste, det arbejde i denne Center for Bekæmpelse af Desinformation, så vender vi tilbage, til udenrigsudvalget. Så kan vi tage debatten videre der, hvis det er stadig aktuelt. (00:58:35:00)

MK (00:58:36:00) Det vil jeg gerne, hvis det kan lade sig gøre. Men jeg er glad for at ministeren ikke benægter. Faktisk, det var ikke det, som det drejede sig om. Det, som jeg synes er pinligt, det er, at ministeren ikke har taget aktion, for at forsvare danske forskeres ytringsfrihed. Tak for ordet. (00:58:49:14)

CJ – takker og afslutter. Vi vil gerne, i udenrigsudvalget, tage imod en skriftlig orientering, når den foreligger fakta om det, og så kan vi overveje en forlængelse af samrådet. Tak til alle.

✖ Schiller Instituttets delegation ved samrådet:

Feride Gillesberg (tv), Tom Gillesberg og Michelle Rasmussen

Billede: Marie Krarup: skærbillede fra Folketingets TV

Jeppe Kofod og Christian Juul: Michelle Rasmussen

---

## Dansk udenrigsminister blev udspurgt i en time om ukrainsk sortliste med 72 udlændinge

KØBENHAVN, 19. august 2022 (EIRNS) – Den danske udenrigsminister, Jeppe Kofod, blev i dag indkaldt til et

åbent samråd i Folketinget i en time, vedrørende spørgsmålet om den liste fra Ukraines Center for Countering Disinformation (CCD), som består af 72 udlændinge, herunder tre fra Danmark, som alle havde deltaget i Schiller Instituttets konference den 25. maj, og som blev beskyldt for at "fremme den russiske fortælling". Det er første gang, at Ukraine-listen er blevet drøftet i en national lovgivende forsamling, og det er så vidt vides første gang, at en udenrigsminister er blevet indkaldt til at redegøre herfor.

Det åbne samråd fandt sted i Folketingets udenrigspolitiske udvalg, hvor ministeren skulle svare på to spørgsmål fra folketingsmedlem Marie Krarup (løsgænger).

Vil ministeren kommentere den ukrainske liste over udlændinge, som "fremmer" den russiske fortælling, herunder at ministeren anmodes om at oplyse, om listen efter regeringens opfattelse er udtryk for respekt for ytringsfrihed, demokrati og andre værdier, som ministeren mener, at Danmark bør fremme i verden?

Mener ministeren, at Danmark fortsat kan retfærdiggøre sin støtte til Ukraine med våben og penge ved at hævde, at Danmark dermed er med til at støtte demokratiske værdier uden for Danmark?

Det åbne samråd blev transmitteret live på Folketingets hjemmeside og er blevet vist på Folketingets egen tv-station. Her kan det ses på dansk <https://www.ft.dk/aktuelt/webtv/video/20211/uru/td.1901318.aspx?from=30-07-2022&to=20-08-2022&selectedMeetingType=&committee=&as=1#player>

Udover Marie Krarup var der kun ét andet udvalgsmedlem til stede, og én journalist, tydelige tegn på hvordan etablisementet forsøger at undgå drøftelse af dette penible opgør med ukrainsk anti-demokratisk adfærd. Det samme kunne man sige om svarene fra udenrigsministeren, der var ledsaget af tre rådgivere fra sit ministerium. I stedet for at

besvare nogle af spørgsmålene, holdt han lange taler om vigtigheden af Ukraines frihedskamp mod de russiske invasionsmagter og vigtigheden af at bekæmpe russisk desinformation. Han sagde, at det var vigtigt for Danmark at hjælpe Ukraine med at bekæmpe russisk desinformation, men at det skal ske på en måde, der styrker og ikke underminerer ytringsfriheden.

Da Krarup gentagne gange adspurgte ham, om han var enig i, at det var en skandale, at lovlydige danske eksperter blev udpeget og sat på en liste for at intimidere dem og andre til at holde op med at bruge deres ytringsfrihed, sagde udenrigsministeren blot, at han selvfølgelig var for ytringsfrihed. På spørgsmålet om hvad han havde foretaget sig i forbindelse med offentliggørelsen af listen, der omfattede personer fra Danmark, svarede han, at han havde bedt den danske ambassade i Ukraine om at undersøge sagen, og at udenrigsministeriet stadig ventede på en ukrainsk respons. Når de modtager det, vil han meget gerne møde op foran udvalget igen og berette, hvad Ukraine har svaret.

Udenrigsministeren bestræbte sig ihærdigt på at undgå at kritisere Ukraines regering i sagen, men talte i stedet om den forfærdelige situation som Ukraine er i, og hvorfor vi skal støtte dem, så de kan vinde krigen mod Rusland.

Krarup hæftede sig ved, at ukrainske embedsmænd på et rundbordsmøde, sponsoreret af det amerikanske udenrigsministerium, talte om "informationsterrorister", der skulle stilles for en "militærdomstol", men udenrigsministeren insisterede på, at det ikke havde noget med personerne på listen at gøre, og at Danmark ikke havde modtaget nogen officiel anmodning fra Ukraine i sagen. Krarup fremhævede også, at en Zelenskij-rådgiver havde ytret sig om, at disse udlændinge skulle underkastes "militær bodshandling/renselse".

På et spørgsmål om, hvad Udenrigsministeriet havde foretaget sig for at sikre sikkerheden for personerne fra Danmark på

listen, svarede han, at det var et anliggende for politiet og ikke for hans ministerium.

Christian Juhl fra Enhedslisten, der var mødeleder og den eneste øvrige tilstedeværende parlamentariker ved samrådet, blev til sidst også lidt træt af udenrigsministerens ikke-svar og forsikrede, at han havde arbejdet meget for at bistå Ukraine siden den 24. februar; men uanset om vi støtter dem, så skal de stadig overholde visse regler. Han spurgte udenrigsministeren, om han ville insistere på, at der skal være ytringsfrihed i Ukraine på trods af, at der er krig, om ikke kun Rusland, men også Ukraine skal stilles til ansvar for krigsforbrydelser, og om udenrigsministeriet havde undersøgt, om der var hold i den ukrainske påstand om, at de tre fra Danmark på den ukrainske liste spredte "en russisk fortælling". Udenrigsministeren svarede ikke på spørgsmålene ud over at sige, at Danmark naturligvis var imod krigsforbrydelser, og at Rusland begik adskillige af dem og skulle stilles til ansvar.

Det mest sandfærdige svar fra udenrigsministeren kom, da Krarup gik i rette med ham for gentagne gange at forsøge at bagatellisere sagen ved at påstå, at listen ikke længere var online. Hun tilbød ham en kopi af listen, og sagde at hun vidste, at alle de oplysninger, der var blevet stillet til rådighed for hende, også var blevet sendt til udenrigsministeriet. Ministeren svarede, at det var rigtigt, at udenrigsministeriet havde modtaget al udførlig dokumentation fra Schiller Instituttet.

link til Folketingets hjemmeside med den tilsendte dokumentation:

<https://www.ft.dk/samling/20211/almdel/URU/bilag/264/-2610711.pdf>

Under hele samrådet nægtede udenrigsministeren gentagne gange, at kritisere den ukrainske regering og dens myndigheder for at have sat tre personer fra Danmark på sortlisten over 72 udlændinge, og Krarup kritiserede gentagne gange ministeren

for at have udrettet så lidt i sagen. Efter at ministeren havde været konfronteret med disse forespørgsler i en time, hastede han og hans rådgivere ud af døren.

Schiller Instituttets brev til Udenrigsministeren og Udenrigsudvalget på Folketingets hjemmeside:

Download (PDF, Unknown)

---

**Videoerne og talerlisten (Se de andre videoer her):  
Schiller Instituttets  
videokonference i anledning af  
100 år efter Lyndon LaRouches  
fødsel:  
d. 10-11. september kl. 16.00  
dansk tid eller senere.  
Inspiration til menneskeheden  
for at overleve den største**

# krise i verdenshistorien

Panel II:

Panel III:

Panel IV:

,

Lørdag d. 10. september KL. 16 eller senere

## Panel I

**Hvorledes man kan inspirere menneskeheden til at overleve den største krise i verdenshistorien**

Et panel af talere fra USA, Kina, Indien, Rusland og andre nationer vil følge efter hovedtalen af Helga Zepp LaRouche. Lyndon LaRouches kritiske interventioner, der går 70 år tilbage i tiden, vil danne rammen om diskussionen.

## Music

**Moderator: Dennis Speed**, The Schiller Institute

1. **Helga Zepp-LaRouche** (Germany), Founder, The Schiller Institute

## Tributes to Lyndon LaRouche on the Occasion of His 100th Birthday:

\* **Jozef Mikloško** (Slovak Republic), former Vice Premier, Czechoslovakia

- **Ding Yifan** (China), Deputy Director, Research Institute of World Development, China Development Research Center

## Other Remarks:

1. **Prof. Georgy Toloraya** (Russian Federation), Deputy

Chairman of the Board, Russian National Committee on BRICS Research: "How We Managed to Bring the World to the Edge"

2. **Dr. Clifford Kiracofe** (U.S.), Former Senior Staff Member, U.S. Senate Committee on Foreign Relations; President, Washington Institute for Peace and Development: "America Alone in a Changing World?"
3. **Ray McGovern** (U.S.), former Senior Analyst, U.S. Central intelligence Agency (CIA); Founding Member, Veteran Intelligence Professionals for Sanity (VIPS)

## Question and Answer Session

### Panel II

**Værn om retten til at tænke! Sig fra over for sortlister og undertrykkelse af søgen efter sandhed**

Adskillige prominente personer, der er omfattet af en ukrainsk sortliste, deltager i paneldiskussionen. Hvis denne offensiv ikke stoppes, kunne det betyde det nuklear tilintetgørelse.

## Music

**Moderator: Harley Schlanger**, The Schiller Institute

- **Diane Sare** (U.S.), Candidate for United States Senate, 2022 (N.Y.), LaRouche Party: Keynote Address: "The Best of All Possible Worlds"
- **Gretchen Small** (U.S.), Executive Intelligence Review: "Shut Down Ukraine's Center for Countering Disinformation, Global NATO's Thought Police!"
- **Col. Richard H. Black** (ret.) (U.S.), former head of the U.S. Army's Criminal Law Division at the Pentagon, former Virginia State Senator: "Forbid Unlawful Efforts to Silence American Citizens"
- **George Koo**, Retired Business Consultant; Chairman, Burlingame Foundation: "America Must End Funding a Hit List"

- **James Jatras** (U.S.), former diplomat, former Advisor, U.S. Senate Republican Leadership: “Schiller Institute: Lightning Rod to Meet Perilous Times” (3 min.)
- **David T. Pyne** (U.S.), Deputy Director of National Operations for the EMP Task Force on National and Homeland Security: “How Is Promoting a Realistic Peace Plan a ‘War Crime’?”
- **Igor Lopatonok** (U.S.), Director and Author of documentary *Ukraine on Fire*: “Shut Down the Nazi Kill List: It Is Not Just in Ukraine”
- **Bradley Blankenship** (U.S.), “A Young U.S. Journalist’s View of America’s Criminal War Policy and the Attempt to Silence Me”

## Question and Answer Session

Søndag d. 11. september KL. 16 eller senere

### Panel III

**Præsentation af LaRouche-biblioteket: LaRouche i dialog med verdens nationer**

Aldrig tidligere viste videooptagelser vil blive offentliggjort på dette panel, som vil fremme en intens og absolut nødvendig dialog om menneskehedens universelle natur og LaRouches unikke indsigt i den rolle, som individers og nationers suveræne kreativitet spiller for menneskets varige overlevelse.

## Music

**Moderator: Dennis Small**, Advisory Committee, LaRouche Legacy Foundation

- **Helga Zepp-LaRouche** (Germany), Board of Directors, LaRouche Legacy Foundation: Keynote Address
- **Lyndon LaRouche Video Presentation:** “LaRouche in Dialogue with the Nations of the World”

- **John Sigerson** (U.S.), Advisory Committee, LaRouche Legacy Foundation: "A Tour of the Digital LaRouche Library"
- **Gretchen Small** (U.S.), President, LaRouche Legacy Foundation: "Upcoming: Vol. II of the Collected Works of Lyndon LaRouche"

## Question and Answer Session

### Panel IV

#### Optimismens kunst: At anvende det klassiske princip til at ændre verden

En diskussion om sandhed og skønhed i kunst og videnskab og disses roller i den strategiske kamp for at besejre det onde oligarkiske system, som i kraft af sin undertrykkelse af den menneskelige kreative ånd fortaber sig selv. En voksende international LaRouche-ungdomsbevægelse er vitterligt den centrale kraft til at ændre fortabelsens kurs.

### Music

**Moderator: Jason Ross**, The LaRouche Organization

- **Dennis Speed** (U.S.), The Schiller Institute: Keynote Address: "Leibniz and America: The Best of All Possible Revolutions"
- **Megan Dobrodt** (U.S.), U.S. President, The Schiller Institute: "LaRouche's Principle of the Human Mind: Kepler and Our Harmonic Universe"
- **Jacques Cheminade** (France), President, Solidarité et Progrès, former Presidential Candidate: "Optimism to Recover from our Mortal Illness"
- **Anastasia Battle** (U.S.), Editor, *Leonore* magazine

## Question and Answer Session

### Baggrund:

I dag gennemlever vi alle det farligste øjeblik i hele den

kendte historie. Atomkrig, sult og hungersnød uden fortilfælde såvel som den hurtige overførsel af nye typer af sygdomme, foregår alle på én gang, tilskyndet af den malthusianske politik fra en vanvittig fraktion af den transatlantiske elite. De iværksætter krig efter krig, kup efter kup, hvilket, uanset hvor meget de benægter det, kan føre til milliarder af menneskers død gennem et termonukleært blodbad, måske allerede på kort sigt.

De selvtilfredse, konsuler fra den anglofile sfære, som betegner udformningen af deres "unipolære globale" diktatur for "demokratiets march", hævder deres ret til at invadere en hvilken som helst nation "for at redde planeten", men hyler i protest, når Rusland efter den voldelige omstyrtelse af det valgte statsoverhoved i Ukraine i 2014, en otteårig krig og tilsidesættelsen af de FN-støttede Minsk-aftaler, iværksætter militære aktioner. Ikke alene er relationerne mellem Rusland og USA/NATO på et historisk lavpunkt, men provokationerne i forhold til Kina ligger ikke langt bagefter. Det afrikanske kontinent og nationer i Asien og Sydamerika får besked på at vælge mellem den udspekulerede konstruktion "USA/NATO vs. Rusland/Kina", men er det ikke i virkeligheden den gamle kolonialisme i nye klæder med etiketter som "klimasikkerhed", "autokratier vs. demokratier" osv.

Dette perspektiv må forkastes til fordel for etableringen af en ny, inkluderende global sikkerheds- og udviklingsarkitektur med en avanceret global sundhedsplatform, herunder fødevarer, vand og andre sundhedsmæssige nødvendigheder, som det umiddelbare samarbejdsområde mellem nationerne. I stedet for samarbejde, får nationer i dag at vide, at de skal indtage et moralsk standpunkt i konflikter, som de ikke har iværksat, som de ikke har givet deres samtykke til, og som de ikke er i stand til at forklare deres egne befolkninger. Det koster sædvanligvis liv og formuer og er ikke til gavn for nogen. Men verden har bevæget sig videre fra den unipolære dominans i 1990. Hundrede og halvtreds nationer har begivet sig på en

helt anden vej, undertiden omtalt som Bælte- og Vej-Initiativet, i virkeligheden en ny proces med en helt anden orientering med det formål at etablere en harmoni af interesser – økonomiske, videnskabelige og kulturelle – og ikke et diktatur af “demokratier”.

Verden er først nu, hundrede år efter hans fødsel, ved at erkende, hvor avancerede Lyndon LaRouches økonomiske idéer og prognoser har været i løbet af de forgangne mere end halvtreds år. Fra den 15. august 1971, hvor den amerikanske dollar blev afkoblet fra guldstandard, til LaRouches økonomiske rapport fra juni 2014, der præsenterer “Fire nye Love” til at redde USA og verdensøkonomien, formulerede Lyndon LaRouche løsninger for hver fase af de seneste årtiers kriser. Formålet med denne konference er at drøfte og foreslå løsninger, baseret på LaRouches principper for fysisk økonomi, som stadig, selv på dette sene tidspunkt, kan redde menneskeheden fra det, der kunne synes at være, men ikke behøver at være, vejen til selvdestruktion, sågar selvudslettelse.

Tilmelding her for at modtage opdateringer, talerlisten og linkene direkte til din e-mail.

Det ville også kunne ses på denne side.

Læs også:

**Hundredårsdagen for Lyndon LaRouches fødselsdag:  
Lyndon LaRouches idéer vil forme menneskehedens  
fremtid.**

**af Helga Zepp-LaRouche**

---

# **Aalborg professor Li Xings tale på Schiller Instituttets videokonference den 25. maj 2022. Links.**

Li Xings tale begynder 1 time 43 min. inde i videoen.

Dansk oversættelse:

Li Xing, ph.d.: Kinesisk forslag til en ny sikkerheds- og udviklingsarkitektur:

Xi Jinpings forslag fra april om en ny international sikkerhedsarkitektur, Bælte- og Vej-Initiativet og det Globale Udviklingsinitiativ

Transcript of the original English version:

Li Xing, PhD: Chinese proposals for a new security and development architecture, Xi Jinpings April proposal for a new international security architecture, the Belt and Road Initiative and the Global Development Initiative

---

**Næstformand Michelle  
Rasmussen på LaRouche-  
organisationens videoprogram**

# den 29. maj 2022, om Schiller Instituttets danske-svenske videokonference for en ny sikkerheds- og udviklingsarkitektur

Næstformand Michelle Rasmussen fortalte, hvorfor vi tog initiativ til at holde videokonferencen den 25. maj 2022 og om organiseringsprocessen.

Michelle Rasmussens indlæg begynder 57 min. inde i videoen.

Bagefter er der spørgsmål og svar fra Michelle og medpanelist Richard A. Black, Schiller Instituttets repræsentant i FN, som talte om den første Euræsiske Økonomiske Forum i Kyrgyzstan den 26. maj 2022. Der var også spørgsmål om kultur og om at komponere klassisk musik.

Se konferencen her:

Vi behøver en ny sikkerheds- og udviklingsarkitektur for alle nationer,

ikke en styrkelse af geopolitiske blokke;

*NEJ ved den danske folkeafstemning den 1. juni om afskaffelse af EU's forsvarsforbehold*

*NEJ til Sveriges og Finlands optagelse i NATO.*

---

# **Jens Jørgen Nielsen: Baggrunden for krigen mellem Ukraine-NATO og Rusland. Background of the war between Ukraine-NATO and Russia. Speech at the Schiller Institute's seminar May 25, 2022.**

Jens Jørgen Nielsen er uddannet i idé- og kommunikationshistorie, Moskva-korrespondent for dagbladet Politiken i slutningen af 1990'erne, forfatter til flere bøger om Rusland og Ukraine, leder af organisationen Russisk-Dansk Dialog og lektor i kommunikation og kulturforskelle ved Niels Brock Handelshøjskole i København.

Mange tak for invitationen. Jeg synes, at denne konference er meget aktuel og yderst relevant, for jeg har levet i mange år – man kan se på farven på mit hår – og man kan være sikker på, at jeg har levet i flere årtier. Jeg kan ikke huske, at vi i alle disse år efter Anden Verdenskrig har befundet os i en situation, som den vi befinder os i nu. Jeg var en lille dreng under Cuba-krisen i 1962 og vidste ikke særlig meget om den, men erindrer, at mine forældre og alle voksne var meget nervøse over situationen. Men alligevel vil jeg sige, at jeg nogle gange ser tilbage på denne tid under Den kolde Krig, og finder at tingene var meget bedre på dette tidspunkt. Jeg havde aldrig troet, at det skulle komme til dette punkt. Nogle gange vågner jeg op om morgenen og håber, at alting var et mareridt, men er bange for, at det ikke er tilfældet. Er bange for at være i live, og sover ikke, drømmer ikke; det er virkeligheden lige nu. Jeg vil blot sige om Cuba-krisen, at Khrusjtjov og Kennedy fandt et fælles sprog, som man siger på

russisk [sætning på russisk 57:01], og de kom godt ud af det sammen, og de fandt en løsning ret hurtigt. De respekterede på en eller anden måde hinanden. Tænk på Nixon og Brezhnev; deres forhold var – selvfølgelig var de modstandere, konkurrenter – selvfølgelig var de det, men de havde en vis respekt for hinanden. Det samme gælder for Reagan og Gorbatsjov osv. Så derfor mener jeg, at tiden lige nu er forfærdelig, fordi vi ikke har denne respekt. Hvis man ser på, hvordan de beskriver Putin i alle medierne, og det har de gjort i de 15, næsten 20 år, så er det som nedgørelse, åbent had, foragt og den slags ting. Jeg synes, det er et meget dårligt varsel, det er et meget dårligt tegn på, at vi går nogle meget besværlige tider i møde.

Jeg vil gerne tale lidt om to spørgsmål, som meget sjældent bliver stillet, og som meget sjældent bliver besvaret. Det første spørgsmål, som jeg vil tale lidt mere udførligt om, er: "Hvordan er vi endt der? Hvordan er det sket, at vi nu, 30 år efter Sovjetunionens opløsning, er endt i denne situation, hvor vi faktisk er tættere end nogensinde før på menneskehedens udslettelse?" Jeg synes, det er et meget grundlæggende spørgsmål. Det andet spørgsmål er naturligvis: "Hvad gør vi? Hvordan skal vi komme ud af dette? Hvordan kommer vi til forhandlingsbordet for at forhandle om fredsbetingelser og den slags forhold?" Og måske et tredje spørgsmål er naturligvis: "Hvordan opbygger vi en ny verden? Det er ikke lige nu, for nu handler det om, hvordan vi forhindrer en atomkrig?"

Jeg vil behandle disse to spørgsmål. Hvordan nåede vi dertil? Jeg tror, Jan Øberg vil tale lidt mere om, hvad vi skal gøre, eller måske snarere, hvad vi ikke skal gøre. Jeg har været med i næsten 30 år, faktisk også i denne årrække hvor jeg arbejdede i Rusland, jeg arbejdede på nogle ambassader i de tidligere sovjetrepublikker, og begyndte at lære det russiske sprog allerede før det. For det andet blev jeg gift med en russer for 30 år siden, i 1992. Vi havde håb om en ny verden, vi havde lige forladt Den kolde Krig, og vi havde håb om, at vi skulle leve i en fredelig verden. Og her er vi så, 30 år senere. Men der er noget håb; vi er ikke blevet skilt, vi har ikke planer om at blive skilt, så der er lidt håb, vil jeg

mene.

Tilbage til det, der er sket. I 1991, da Sovjetunionen blev opløst, og Warszawa-pagten blev opløst, rejste jeg meget i Rusland. Jeg var meget i Rusland, og jeg havde russiske venner. De var alle entusiastiske, de var alle optimistiske. "Nu går vi ind i en ny verden. Nu har vi en harmonisk verden præget af harmoni og fred og udvikling og den slags ting." De sagde, at de udtrykkeligt ønskede at være en del af Vesten; de ønskede at dele vores værdier og den slags ting. Hvis man har dette billede i begyndelsen af 1990'erne, var det meget svært at leve i Rusland, fordi alt brød sammen, og der var kaos. Men de ønskede at være en del af Vesten. Så det interessante spørgsmål er, hvad skete der egentlig? Hvorfor gik det ikke sådan? Der er flere trædesten i dette, vil jeg sige, for allerede i begyndelsen af 1990'erne kom Bill Clinton til magten i USA. Han støttede først en plan om, at de østeuropæiske lande skulle blive en del af NATO og lade Rusland stå udenfor. På den måde vil jeg påstå, at han afviste Gorbatsjovs forslag om at opbygge et europæisk hus. Der var faktisk en plan om at opbygge et europæisk hus, men det var et europæisk hus baseret på militæret, og Rusland stod udenfor. På dette tidspunkt advarede mange folk i FN, selv i Europa, om, at det ikke ville fungere; det ville helt sikkert ikke fungere, for selv de liberale i Rusland, og mange af disse pro-vestlige liberale sagde: "Det er en meget dårlig idé".

Men det fungerede på denne måde, fordi Clinton insisterede ihærdigt på dette. Det startede på dette tidspunkt. Så havde de, jeg ved ikke, om det var uheld, måske var det med vilje, at de godkendte Polen, Ungarn og Tjekkiet, samtidig med at man begyndte at bombe i Serbien. Serbien er en meget tæt historisk allieret for Rusland.

Så på dette tidspunkt var jeg journalist. Jeg talte med en masse mennesker. Jeg talte med Sakharovs enke, Jelena Bonner; jeg talte med alle de liberale – hvem talte jeg ikke med på dette tidspunkt? Og alle var meget skarpt imod dette. På dette tidspunkt, jeg tror, hvis man skal sætte et årstal, var det 1999, et år hvor splittelsen faktisk begyndte; måske begyndte den lidt tidligere, men på dette tidspunkt var den åbenlys. Så

kom Putin ind i billedet; han skabte ikke denne situation. Mange mennesker tror, at russerne var liberale, og at den onde Putin kom til. Nej! Det er den anden vej rundt. Faktisk fulgte Putin det russiske folks dagsorden, og endda ikke kun det, for sjovt nok var Putin meget ivrig efter at komme med i NATO. Det er meget interessant at tale om dette i dag. Han ønskede, at Rusland skulle tilslutte sig NATO, det sagde han i hvert fald i et interview med BBC i 2000, da han først blev præsident.

Men selv i Afghanistan støttede Putin Vesten. Han hjalp Vesten i Afghanistan. Han gjorde alt for at opnå venskab. Han holdt en tale i Forbundsdagen i Berlin, og han gjorde alt, hvad han kunne. Men han fandt ud af, at det var forgæves, fordi Rusland var dømt til at blive udelukket fra denne nye sikkerhedsarkitektur, fordi den europæiske sikkerhed bestod af NATO uden Rusland.

Jeg tror, at alt begyndte at forværres fra dette tidspunkt. Man kunne foretage nogle tiltag. Jeg vil blot nævne nogle få. Man kan sige, at der i 2008 var et NATO-topmøde i Bukarest i Rumænien. På dette tidspunkt var George W. Bush præsident, og han inviterede Georgien og Ukraine til at blive en del af NATO. Frankrig og Tyskland var ikke så begejstrede for dette, så de afviste det faktisk. Men det blev holdt på dagsordenen, at disse to lande fik en invitation. Putin var til stede på denne konference, og han var meget, meget vred. Men der skete ikke rigtig noget. Man kan sige, at løsningen på NATO-topmødet var den værst tænkelige løsning, fordi man for det første fik ukrainerne og georgierne til at tro, at de ville få opbakning fra NATO, hvis de angreb Rusland, eller som Saakashvili i Georgien gjorde i 2008. For det andet øgede den russernes mistanke, og det løste ikke noget. Ud fra det blev det endnu værre. I Ukraine havde man selv på dette tidspunkt en meget russofobisk regering. I Ukraine er der ca. 50 % russisktalende personer, som ikke ønskede at tilslutte sig Rusland, men at have venskabelige forbindelser med Rusland og i det mindste være neutrale som en stat. Mange mennesker i de vestlige dele af Ukraine mente noget andet, nemlig at de skulle tilslutte sig NATO og EU. Så det er på mange måder et splittet land.

I det mindste blev Ukraine på dette tidspunkt i 2008 inviteret

[til at blive medlem af NATO]. Det er interessant nok, at 17 % af den ukrainske befolkning ønskede at tilslutte sig NATO, mens 66 % ikke ønskede at tilslutte sig NATO. Jeg synes, at det er meget interessante tal, for det siger alt om, hvordan USA havde en dagsorden om at trække Ukraine ud af den russiske sfære, og de skjulte det ikke engang. Zbigniew Brzezinski, som var national sikkerhedsrådgiver, skrev en bog om "det store skakbræt" {Grand Chessboard}: han skrev åbent, ja, vi ønsker at rive Ukraine ud af Ruslands område. Så hvor meget stabilitet kan man opbygge der? Og tingene blev endnu værre.

Interessant nok blev Viktor Janukovitj fra Regionernes Parti i 2010 valgt til præsident, og i 2012 havde hans parti og nogle andre partier flertal. De gik ind for, at Ukraine fortsat skulle være et neutralt land, og for det andet gik de ind for et tæt samarbejde med Rusland med hensyn til gasleverancer og leje af flådebasen i Sevastopol og på Krim osv. Derefter havde de en diskussion – Helga har allerede nævnt det – om associeringsaftalen med EU. Janukovitj læste den meget omhyggeligt og fandt ud af, at den ikke var særlig velgørende for Ukraine, og han afviste at underskrive den.

Så kom Maidan og alle den slags ting, og i februar 2014 var der faktisk, hvad jeg ville kalde et kup. Efter min mening kan man ikke kalde det andet end et kup. Det var ikke i parlamentet. Der var ikke nok stemmer i parlamentet, og det var et militærkup, intet mindre end det, vil jeg påstå.

Derefter kom ødelæggelsen af Ukraine, for i den østlige del havde de stemt i byer som Lugansk, hvor næsten 90 % havde stemt på Regionernes Parti, i Donetsk var det 85 %, og det samme på Krim, 85 % havde stemt på dette parti, som netop var blevet smidt ud af regeringen. Så de reagerede naturligvis på dette. Og på Krim skete der en løsrivelse fra Ukraine, og de blev i sidste ende en del af Rusland.

Herefter startede krigen: Den ukrainske hær begyndte at angribe de republikker, der havde erklæret sig uafhængige. For man kan sige ud fra et juridisk synspunkt, at hvis man kan lave et kup i Kiev, kan man også lave et kup i Donetsk. I Donetsk og Lugansk havde de i det mindste folkeafstemninger.

De valgte nye regeringspartier i disse to republikker. Så, sanktionsregimet begyndte allerede der, og der skete en endnu kraftigere forværring af forholdet mellem NATO og Rusland, meget voldsommere. På dette tidspunkt var der faktisk en reel krig i gang i Donbass, den østlige del af Donbass, som er en region i Ukraine.

Mange mennesker i Danmark, – jeg diskuterede på nuværende tidspunkt disse ting med mine danske landsmænd, og jeg sagde: "Måske ved du, at 14.000 mennesker er blevet dræbt i denne krig?" "Hvad? Nej, det er russisk propaganda." Jamen, det er det bestemt ikke, for det er en vurdering fra OSCE, Organisationen for Sikkerhed og Samarbejde i Europa, som jeg vil mene nok er den eneste kilde, vi har til den slags tal. Mindst nogle tusinde af disse 14.000 er civile mennesker, og blandt disse er der mange børn. Men russerne kan også se, at vi ikke græder over disse børn, og vi hejser ikke russiske flag for disse børn i vores lande i Vesten. Så mange russere har en tendens til at tænke "OK, så hvis vi ønsker at sikre de russisk talendes sikkerhed, bør det være Rusland, for EU er slet ikke interesseret." Den ukrainske regering er bestemt ikke interesseret i at beskytte menneskerettighederne for de mennesker, der ønskede at bevare deres sprog eller have nogle normale forbindelser med Rusland.

Dette er altså noget, der foregår i Rusland og i det mindste i en del af det opdelte land, Ukraine. I februar 2015 var der en meget interessant konference i Minsk, og Lukashenko var vært. Der blev indgået en aftale mellem Frankrig, Tyskland, Rusland og Ukraine og også disse to republikker. De underskrev en aftale, ifølge hvilken Ukraine skulle have direkte forhandlinger med lederne af de to republikker – Donetsk og Lugansk – med disse to republikker. Ideen var, at Ukraine skulle ændre sin forfatning for at tillade autonome enheder i Ukraine. Tanken var, at Donetsk og Lugansk skulle være autonome enheder i Ukraine, der skulle bestemme, hvilket sprog der skulle være, og som også skulle bestemme, om de skulle have vetoret i spørgsmål om militærpolitik og lignende forhold. Jeg tror faktisk, at det var det bedste, man kunne opnå, og jeg vil gerne rose Merkel, fordi hun indgik denne aftale uden USA's umiddelbare støtte. Hun gjorde det på egen

hånd; hun tog Hollande fra Frankrig med sig og indgik denne aftale, som var det bedste, man kunne opnå på det tidspunkt.

Men meget hurtigt blev det klart, at den ukrainske præsident Petro Porosjenko ikke var herre i eget hus, som vi siger, fordi han ønskede at få det igennem i parlamentet. Hvad skete der? Nogle af disse højrefløjsgrupper, som Helga også omtalte, eksploderede. Medlemmer af parlamentet, tre mennesker blev dræbt på dette tidspunkt. De truede Porosjenko, og sagde at hvis han overhovedet ville fortsætte med at gennemføre disse bestemmelser i Minsk II-aftalen, ville han blive dræbt i en kælder. Han ønskede ikke at blive myrdet i en kælder, så han stoppede det. Senere, Zelenskij, gjaldt det samme for ham. Han sagde, da han stillede op til præsidentvalget, at han ønskede at skabe fred. Han ønskede også at opfylde Minsk II-aftalerne, og hvad skete der? Han blev også truet, og der skete ikke noget. Både Porosjenko og senere Zelenskij sagde, at vi ikke vil opfylde denne aftale. Det er klar tale, kan man kalde det.

Men på dette tidspunkt sagde Tyskland og Frankrig ikke noget. Man kunne have forestillet sig, at de ville have sagt til den ukrainske regering: "Vær nu venlige, I har underskrevet en aftale. Vi forventer, at I vil opfylde aftalens bestemmelser." Så meget mere, så denne Minsk II blev en del af FN's politik. Sikkerhedsrådet har vedtaget den som officiel FN-politik, men den ukrainske regering var ligeglad med den, og intet vestligt land ville nogensinde nævne, at de skulle opfylde denne aftale.

Nu kan jeg se, at jeg er ved at løbe tør for tid. Jeg vil blot sige, at hvis man går lidt længere frem, kom Zelenskij til magten – 70 % af den ukrainske befolkning støttede ham. Hvorfor? Fordi han sagde, at han var for fred; han ville gerne have en aftale med Rusland; han vil løse deres problemer med forhandlinger i Donbass, med Lugansk og Donetsk. Men han blev også truet, og han veg tilbage fra denne politik. I stedet inviterede han endnu mere [militær støtte fra USA] fra 2017-18, det var under Donald Trump. Ukraine blev bevæbnet mere og mere, og de begyndte at have fælles militærøvelser. De installerede også militær teknik i den østlige del, og også i Ukraine. Så man kan sige, at selv om Ukraine ikke var en del

af NATO, så var NATO selvfølgelig i Ukraine. Jeg vil gå endnu længere og sige, at der sidste år, i 2021, var flere interessante ting. For et år siden, eller endnu tidligere, det var i marts sidste år, hævdede Zelenskij, at han var nødt til at erklære krig. Han sagde, at han gerne ville tage Krim og Donbass tilbage med militæret og støttet af NATO, ikke med NATO-soldater, men med NATO-udstyr, NATO-træning og lignende ting.

I 2021 var der en flådeøvelse i Sortehavet med deltagelse af 32 lande. Yderligere kan man sige, at i februar 2022, den 16. februar, hvis man ser på OSCE's vurdering af, hvad der skete, hvor de tæller hvor mange eksplosioner, hvor mange skyderier, hvor mange drab, hvor mange dette og hint – det er deres job at gøre dette. De udtalte, at der fra den 16. februar var en stigning på næsten 30 gange flere eksplosioner. Hvad betyder det? Det betyder, at den ukrainske hær på dette tidspunkt allerede havde startet en krig! 110.000 ukrainske soldater var klar i Donbass og klar til at gå ind i Donbass. Desuden havde de som sagt hævdet, at de gerne ville indtage Krim.

Så nu er vi nået frem til den 24. februar. Putin var nødt til at forholde sig til situationen. Jeg billiger ikke Putins beslutning. Jeg er ikke sikker på, at det er rigtigt; jeg siger ikke, at det er rigtigt. Men han stod i en meget, meget vanskelig situation. Så denne situation kom ikke bare ud af det blå, ud af ingenting: Der er naturligvis en sammenhæng, der er en historie forud for dette. Hvis vi gerne vil løse problemet, bør vi finde måder at finde fredelige løsninger på. Jeg mener, at vi bør begynde her. Vi bør starte med "Hvorfor er vi endt her?" Vi er også nødt til på en eller anden måde at undersøge "Hvorfor endte vi her?" Måske har vi begået nogle fejltagelser, måske har vi gjort nogle ting her i vores del af verden. Måske har vi gjort noget, der kunne få Putin til at tro, at vi havde onde hensigter. For meget ofte siger vi, at NATO er en defensiv organisation, som ikke kunne drømme om at forstyrre noget som helst. Men hvis man ser på, hvad der sker i Ukraine i det sidste år, i hvert fald fra marts 2021 til februar 2022, hvis man ser på, hvad der skete der, hvis man sidder i Rusland og ser på, hvad der sker der, er det meget, meget tydeligt, at der er intentioner om at tage det tilbage.

Dette er en rød linje for Rusland. Det har de sagt. Der er ingen tvivl om, at Rusland har en rød linje, og på en eller anden måde er man nødt til at agere på den. Jeg siger ikke, at det er det rigtige at gøre, men at sige at Putin er en galning, at han bare er blevet skør eller noget, det synes jeg ikke er relevant. Jeg siger ikke, at han har truffet den rigtige beslutning, men han er ikke gal. Han ser faktisk på verden fra en anden vinkel.

English: Jens Jørgen Nielsen, degrees in the history of ideas and communication, a Moscow correspondent for the major Danish daily Politiken in the late 1990s, author of several books about Russia and Ukraine, a leader of the Russian-Danish Dialogue organization, and an associate professor of communication and cultural differences at the Niels Brock Business College in Denmark.

English:

Thank you very much for the invitation. I think this conference is both very timely and very relevant, because I have lived for many years – you can look at the color of my hair – you can be sure that I have lived for several decades. I don't remember during all these years after the Second World War, we are in a situation like we are in now. I was a small boy during the Cuban Missile Crisis in 1962. I didn't know very much about it, but I remember my parents and all adults were very nervous about it. But still, I would say now I sometimes look back at this time of the Cold War, and I think things were much better at this time. I never thought I should come to this point. Sometimes I wake up in the morning and hope everything was a nightmare, but I'm afraid it is not. I'm afraid I'm alive and I'm not sleeping, I'm not dreaming; it is reality right now. I'll just say about the Cuban Missile Crisis, Khrushchev and Kennedy, they found common language like they say in Russian [phrase in Russian 57:01], and they got along and they found a solution pretty quickly. They somehow respected each other. Think of Nixon and Brezhnev; their relationship was – of course they were opponents, competitors – of course they were, but they had some respect for each other. Same goes for Reagan and Gorbachev and so on.

So, that's why I think that the time right now is awful, because we don't have this respect. If you look at how they describe Putin in all the media, and have been doing so for I would say 15, almost 20 years, it's like denigration, open hatred, scorn and such kinds of things. I think it's a very bad omen, it's a very bad sign that we are in for some very troublesome times.

I would like to talk a little about two questions which very seldom are being asked, and very seldom being answered. The first question, which I will talk a little bit more about at length is, "How did we end up there? How did it come to be that now, 30 years after the dissolution of the Soviet Union, we ended up in this situation where we are actually closer than ever to the annihilation of the human race?" I think it's a very basic question. Of course, the second question is "What do we do? How shall we get out of this? How do we get to the negotiation table to negotiate peace terms, things like that?" And maybe a third question, of course, "How do we build a new world? It's not right now, because now is about how do we prevent a nuclear war?"

I will handle these two questions. How did we get there? I think Jan Øberg will talk a little bit more about what we should do, or maybe even more, what we should not do. Well, I can say that I've been around for almost 30 years, actually also this time I was working in Russia, I worked at some embassies in the former Soviet Republics, and started to learn the Russian language even before that. Secondly, I was married to a Russian, 30 years back, in 1992. We had hopes for a new world, we had just left the Cold War, and we had hopes that we should live in a peaceful world. And here we are, 30 years later. But there is some hope; we are not divorced, we are not planning to do so, so there's a little hope there I would say.

Back to what has happened. In 1991, when the Soviet Union was dissolved, and the Warsaw Pact was dissolved, I travelled a lot in Russia. I was very much in Russia, I had Russian friends. They were all enthusiastic, they were all optimistic. "Now we are entering a new world. Now we have a harmonious world marked by harmony and peace and development, and things

like that." They said they emphatically wanted to be part of the West; they wanted to share our values and things like that. If you have this picture in the beginning of the 1990s, it was very difficult to live in Russia because everything broke down and there was chaos. But they wanted to be part of the West. So, the good question is, what actually happened? Why didn't it turn out this way? There are several step stones in this, I would say, because already in the beginning of the 1990s, Bill Clinton came to power in the United States. He first endorsed a plan of the Eastern European countries becoming part of NATO, leaving Russia outside. In this way, I would say he declined the proposal of Mr. Gorbachev to build a European house. There was actually a plan to build a European house, but it was a European house based on military, and with Russia being outside. At this time in the United Nations, even in Europe, many people warned that it would not work; it definitely would not work, because even the liberals in Russia, and many of those pro-Western liberals said, "It's a very bad idea."

But it worked this way, because Clinton was very much insisting on this. And it started at this time. Then they had, I don't know if it was bad luck, maybe intentionally, that they adopted Poland, Hungary and the Czech Republic, at the same time as it started to bomb in Serbia. And Serbia is a very close historical ally for Russia.

So, at this time, I was a journalist. I talked to a lot of people. I talked to Sakharov's widow, Yelena Bonner; I talked to all the liberals—who didn't I talk to at this time? And everyone was very sharply opposed to this. At this time, I think if you should put a year, it was 1999, a year when the split actually began; maybe it started a little earlier, but at this time it was obvious. And then, Putin came into this situation; he didn't create this situation. Many people think that the Russians were liberals and that the evil Putin came along. No! It's the other way around. Actually, Putin took the agenda of the Russian people, and even not that, because funny enough, Putin was very eager to join NATO. It's very interesting to talk about this today. He wanted Russia to join NATO, at least he said so in an interview with BBC in 2000,

when he first became President.

But even in Afghanistan, Putin supported the West. He helped the West in Afghanistan. He did everything to become friends. He made a speech in the Bundestag in Berlin, and he did everything he could. But he found out that it was in vain, because Russia was doomed to be left out of this new security architecture, because European security was NATO without Russia.

I think everything started to deteriorate from this. You could make some stepping stones. I'll just mention a very few. You can say that in 2008 there was a NATO summit in Bucharest, Romania. At this point, George W. Bush was President, and he invited Georgia and Ukraine to become part of NATO. Well, France and Germany were not that enthusiastic about this, so they actually turned it down. But it was kept on the agenda, that these two countries had an invitation. And Putin was present at this conference, and he was very, very angry. But nothing happened really. And you can say the solution at the NATO summit was the worst conceivable resolution, because first, they made the Ukrainians and Georgians think that they would have the backing of NATO if they attacked Russia, or like Saakashvili in Georgia did in 2008. And secondly, it raised the suspicion of the Russians, and it didn't solve anything. From that, it became even worse. In Ukraine, even at this time, you had a very Russophobic government. In Ukraine, you have approximately 50% Russian speakers, who wanted not to join Russia, but to have friendly relations with Russia and at least be neutral as a state. Many of the western parts of Ukraine, many people there thought otherwise, that they should join NATO and the European Union. So, it's a divided country in many ways.

But at least at this point in 2008, Ukraine was invited [to join NATO]. Interestingly enough, 17% of the Ukrainian population wanted to join NATO; 66% did not want to join NATO. I think those are very interesting figures, because it says everything about how America had an agenda to pull Ukraine out of the Russian orbit, and they didn't even hide it. Zbigniew Brzezinski, who was National Security Advisor, wrote a book

about the {Grand Chessboard}: he openly wrote, yes, we want to tear Ukraine out of the orbit of Russia. So, how much stability could you build there? And things got even in worse.

And interestingly, in 2010, Viktor Yanukovych from the Party of Regions, was elected President, and in 2012 his party and some other parties had the majority. And they were in favor of Ukraine continuing to be a neutral country, and secondly, they were in favor of close cooperation with Russia in terms of gas deliveries and the rent of the naval base of Sevastopol and Crimea, and so on. Then, you had a discussion – Helga already mentioned it – about the Association Agreement with the European Union. And Yanukovych read it very carefully, and found out that it was not very benevolent for Ukraine, and he declined to sign it.

Then, came the Maidan, and all this kind of things, and in February 2014 there was actually what I would call a coup. In my opinion, you cannot call it anything but a coup. It was not in the Parliament. There were not enough votes in the Parliament, and it was a military coup, nothing short of it, I would say.

Then came the destruction of Ukraine, because in the eastern part they had voted in towns like Lugansk, almost 90% had voted for the Party of Regions; in Donetsk it was 85%; Crimea the same, 85% had voted for this party, which had just been kicked out of the government. So, of course, they reacted to this. And in Crimea, there was a secession from Ukraine, and they eventually became a part of Russia.

So, then the war started: The Ukrainian Army started to attack the republics that had declared themselves independent. Because you can say from a legal point of view, if you can make a coup in Kyiv, you can also make a coup in Donetsk. At least in Donetsk and Lugansk they had referendums. They elected new government parties in these two republics. So, at least there, the sanctions regime started and even much more deterioration between NATO and Russia, much more. At this time, it was actually a real war going on in Donbass, which is the eastern part of Donbass, which is a region of Ukraine.

Many people in Denmark, I would now discuss these matters with my fellow Danes, and I say "maybe you know that 14,000 people have been killed in this war?" "What? No, it's Russian propaganda." Well, it's definitely not, because it's the assessment of the OSCE, the Organization for Security and Cooperation in Europe, which I think is probably the only source we have for these kinds of figures. At least some thousands of this 14,000 are civilian people, and among those, many children. But the Russians can also see we don't cry for these children, we don't raise Russian flags for these children in our countries in the West. So, many Russians tend to think "OK, then, if we want to secure the security of Russian speakers, it should be Russia because the European Union is not at all interested." The Ukrainian government is certainly not interested in protecting human rights for those people who wanted to keep their language or have some normal relations to Russia.

So, this is something which is going on in Russia, and at least in part of the divided country of Ukraine. In February 2015, there was a very interesting conference in Minsk, and Lukashenko was the host there. It was an agreement between France, Germany, Russia, and Ukraine, and also those two republics. They signed an agreement according to which Ukraine was supposed to have direct negotiations with the leaders of those two republics – Donetsk and Lugansk. The idea was that Ukraine was supposed to amend its constitution to allow for autonomous entities in Ukraine. The thought being that Donetsk and Lugansk would be autonomous entities in Ukraine, deciding about which language there would be and deciding also about having veto in questions about military policy, and things like that. And I think it was actually the best you could achieve, and I think at this point I would commend Merkel, because she made this agreement without the immediate support of the U.S.A. She did it on her own; she brought Hollande from France with her, and made this agreement, which is the best you could achieve at the time.

But, very soon, it became clear that Ukrainian President Petro Poroshenko was not the master in his own house, as we say, because he wanted to get it through in the Parliament. What

happened? Some of these right-wing groups that Helga also talked about, exploded. Members of the Parliament, three people were killed at this point. They threatened Poroshenko, and said that if he would even go on and realize these provisions in the Minsk II Agreement, he would be killed in a basement. He didn't want to be killed in a basement, so he stopped it. Later on, Zelenskyy, the same goes for him. He said when he ran for President that he wanted to make peace. He wanted also to fulfill the agreements of Minsk II, and what happened? He was threatened too, and nothing happened. Both Poroshenko and later Zelenskyy said that we will not fulfill this agreement. It's clear speech, you would say.

But at this point, Germany and France didn't say anything. You could have imagined that they would have told the Ukrainian government, "Please, you signed an agreement. We expect that you will fulfill the provisions of the agreement." So much more that this Minsk II became part of the United Nations policy. The Security Council has adopted it as official UN policy, but the Ukrainian government didn't care about it, and no Western country would ever mention that they should fulfill this agreement.

Now, I see that I am running out of time. I'll just say that if you go a little further, Zelenskyy came to power – 70% of the Ukrainian population supported him. Why? Because he said he was for peace; he would like to have an agreement with Russia; he will solve their problems with negotiations in Donbass, with Lugansk and Donetsk. But he was threatened also, and he went back from this policy. Instead, he invited even more [military aid from the U.S.] from 2017-18, it was during the reign of Donald Trump, Ukraine was armed more and more, and they started to have common military exercises. They installed military technique also in the Eastern part, and also in Ukraine. So, you could say that even though Ukraine was not part of NATO, NATO was in Ukraine, of course. I would go even further, and say that last year, in 2021, there were several interesting things. One year ago, or even more, it was in March last year, Zelenskyy claimed that he had to declare war. He said he would like to take back Crimea and Donbass with the military, and supported by NATO, not with NATO

soldiers, but NATO equipment, NATO training, and things like that.

And in 2021, there was a naval exercise in the Black Sea with 32 countries participating in this. And further on, you could say that in February 2022, on Feb. 16, if you look at what the OSCE assessment is of what happened, where they count how many explosions, how many shootings, how many killings, how many this and that—it's their job to do this. They said that from Feb. 16th, there was an increase of almost 30 times more explosions. What does that mean? It means that the Ukrainian Army at this point already had started a war! 110,000 Ukrainian soldiers were ready in Donbass and ready to enter Donbass. Also, they had claimed, as I said, that they would like to take Crimea.

So, now we go to Feb. 24th. Putin had to deal with the situation. I'm not endorsing Putin's decision. I'm not sure it's right; I'm not saying it's right. But he had a very, very difficult situation. So, this situation did not just come out of the blue, out of nothing: Of course, there's a context, there's a history before that. And if we would like to solve the problem, we should find ways to find peaceful solutions. I think we should start here. We should start with "Why did we end up here?" And also, we need to somehow look into "Why did we end up here?" Maybe we made some mistakes, maybe we did some things here in our part of the world. Maybe we did something that could make Putin think that we had evil intentions. Because very often we say NATO is a defensive organization that couldn't dream of upsetting anything. But if you look at what is happening in Ukraine in the last year, at least from March 2021 to February 2022, if you look at what happened there, if you sit in Russia and watch what's happening there, it's very, very obvious, that there is the intention of taking this back.

This is a red line for Russia. They said so. There's no doubt that Russia has a red line, and somehow you have to act on it. I'm not saying it's the right thing to do, but to say that Putin is a madman, that he just became crazy or something, I think it's not relevant. I'm not saying he made the right

decision, but he's not a madman. He looks at the world from another angle, actually.

RASMUSSEN: Thank you very much, Jens Jørgen.

---

**English transcript:  
Introduction and Helga Zepp-  
LaRouche's keynote speech  
at the Schiller Institute's  
Danish-Swedish seminar  
We Need a New Security And  
Development Architecture for  
All Nations,  
Not a Strengthening of  
Geopolitical Blocs,  
May 25, 2022**

May 25, 2022 (EIRNS)—Michelle Rasmussen, vice president of the Schiller Institute in Denmark, opened the online seminar this afternoon:

Your Excellencies and diplomats from many countries on four continents, guest speakers, members and friends of the Schiller Institute, ladies and gentlemen,

Welcome to this seminar sponsored by the Schiller Institutes

in Denmark and Sweden, which is also being live streamed on YouTube. The title is, "We Need a New International Security and Development Architecture, Not a Strengthening of Geopolitical Blocs. NO in the Danish June 1 referendum about abolishing the EU Defense opt-out, and NO to Sweden and Finland joining NATO." I am Michelle Rasmussen, vice president of the Schiller Institute in Denmark, and I will be the moderator today.

After the start of the war in Ukraine, a dramatic shift in defense policy has been proposed in three of the Nordic countries. Denmark is having a referendum on June 1 about joining the EU's military activities, and Sweden's and Finland's governments want to join NATO. We think that it is necessary to discuss these issues from a higher standpoint.

Our keynote speaker, Helga Zepp-LaRouche, the founder and international chairwoman of the Schiller Institute stated on May 19, that this is the most dangerous moment in world history. There is war in Europe, and many experts are warning that if the war were not ended soon, and a diplomatic solution crafted, and if those advocating increasing the geopolitical confrontation were not politically defeated, the war could escalate to, even, nuclear war. At the same time, the world economy is in crisis.

While the dangers are great, there is hope, because there are solutions in the form of a new security and development architecture, including proposals by the late Lyndon LaRouche, the founder of our political movement, Helga Zepp-LaRouche and the Schiller Institute, for a security agreement modeled on the Peace of Westphalia, combined with increased economic development cooperation between countries.

We have called this meeting to discuss:

- What caused the current extremely dangerous military, and economic crisis.

- Why strengthening the EU military arm with Danish participation, and Sweden and Finland joining NATO would only exacerbate geopolitical conflict, and
- What are the principles upon which we can create a new security and development architecture, for the benefit of all nations and people.

We want to ensure that both the dangers and solutions are known, and that an effective movement is built to stop a further escalation of this war and its economic effects, and prevent future wars and economic destruction. Somehow, humanity must create the conditions where war is not an option, in this era of nuclear weapons.

---

## Helga Zepp-LaRouche Keynote

May 25, 2022 (EIRNS)—Here is the Keynote of Schiller Institute founder Helga Zepp-LaRouche: We Need a New Security And Development Architecture for All Nations, Not a Strengthening of Geopolitical Blocs: Why Sweden and Finland Should *Not* Join NATO, and ‘No’ in the Referendum in Denmark to Join EU’s Military,” the online seminar in Denmark and Sweden today. She was introduced by Schiller Institute in Denmark Vice President Michelle Rasmussen, who moderated the seminar.

The video is available here:

On the international Schiller Institute YouTube channel:  
[https://youtu.be/8Dt9D\\_D\\_U4U](https://youtu.be/8Dt9D_D_U4U)

On the Danish YouTube channel: <https://youtu.be/1Pji0vjD9Kg>

**Helga Zepp-LaRouche:** Hello, good day, Ladies and Gentlemen: As Michelle just said, I have stated that we are facing the most dangerous crisis in the history of mankind. Now, why am I am saying that? Obviously, that includes two world wars in the 20th century, the Cuban Missile Crisis, so it’s a big order.

Well, the first reason is the most obvious, for the very first time, we are facing the real danger of a global nuclear war, and if it would ever come to that, it for sure would mean the annihilation of the human species.

In the recent period, the illusion has developed that a limited nuclear war can be fought, and won, or that protracted, hybrid nuclear/conventional war can take place. This was the subject of a maneuver in January of this year, called "Global Lightning," which had the idea that you have some nuclear bombs, neutron bombs, space war, cyberwar, and this would go on for weeks. Now, the famous nuclear arms specialist, former MIT Prof. Ted Postol has developed all the arguments why this is completely ludicrous, that why, if one uses only one single nuclear weapon, it is the logic of nuclear war, that all will be used.

In the recent months, since the war in Ukraine started, you hear from all kinds of politicians and journalists and who knows who else making reckless talk, saying things like "even if there is the risk of nuclear war, we have to send heavy weapons to Ukraine. We can't be blackmailed." Or, "it won't happen, because nobody would be so foolish to do this." Well, I don't think that that is a convincing argument.

The second reason why I am saying we are in the worst crisis ever, is that we experience a civilizational breakdown, the end of an entire system. Now, this has many elements. We have an immediate danger of an escalation of the war, as a result of the present chicken-game policies conducted by NATO against Russia. We are facing a hyperinflationary blowout of the Western neoliberal financial system, which was long in process, even before the war in Ukraine started. We are looking at a world famine, which according to the United Nations is threatening 1.7 billion people with starvation. That is 20% of the entire human species. The pandemic is not over, and all of this is threatening social chaos as a result, and that chaos, all by itself, could threaten to plunge the

world into a war.

If one listens to the Western media, and all kinds of politicians, it is naturally all to be blamed on Putin. He is being given all possible names right now, that he has caused an "unprovoked war of aggression"; that he is responsible for world famine; that he is the cause of inflation; and so forth and so on. If you say any argument for the real causes of the present situation, you are immediately accused of fake news, you are called a "Putin agent," it is denounced as Russia propaganda.

Well, it has very little to do with Ukraine. In reality, this present confrontation is about the world order. It is a fight between a unipolar world, which is really a world empire based on the "U.S.-British special relationship," whereby the Anglo-American hegemon insists that only the so-called "rules-based order" which they have defined is valid; versus a world in which the rise of China and countries associated with Russia and China insist on their own right for economic development.

We are right now at the most precarious moment: The neoliberal system is collapsing. It is not strong enough any more to enforce its will, but the new order is not yet clearly defined. Naturally, in the officially allowed discussion, it is being said that this is a fight between the "democracies" and the "autocratic regimes." Well, right now, if you listen to what certain politicians and people like Stoltenberg are saying, we are heading toward a potential total decoupling between the West, plus the Five Eyes, plus Japan, Australia, and South Korea, versus a part of the world which includes Russia, China, the Shanghai Cooperation Organization, the BRICS, plus many countries that are now trying to become part of the BRICS, which is most of the Global South.

In frantic trips, Blinken is running around the world, trying to convince people to join the faction of the "democracies."

President Biden right now is in Asia, doing the same thing. Chancellor Scholz just went to Africa, von der Leyen to India, all in an effort to isolate Russia and China, but it's not working: Because India, Indonesia, Brazil, Egypt, Nigeria, South Africa, and many others do not want to be pulled into a geopolitical confrontation between the two sides. And what we are actually experiencing is a real renaissance of the Non-Aligned Movement.

Well, we should not overlook, given the American policies, the role of the British, which is "Global Britain," which is really a new word for the British Empire, which contrary to the views of many, has only changed its shape, but not its essence. Take, for example, an article by Malcolm Chalmers, Deputy Director General of the Royal United Services Institute (RUSI), which happens to be the oldest official think tank associated with the Royal household, and the British military. They describe themselves as the "world's oldest and leading U.K. defense and security think tank." They're proposing a "Cuban Missile Crisis on steroids," which could result over the Ukrainian attempt to retake Crimea, which would make it easier, in their view, to settle the Ukraine-Russia war. And this is the stunning proposition in this article, which has the headline, "This War Still Presents Nuclear Risks—Especially in Relation to Crimea," which was published on May 20 by the RUSI think tank. [<https://rusi.org/explore-our-research/publications/commentary/war-still-presents-nuclear-risks-especially-relation-crimea>]

Chalmers discusses how Russia could be forced into a nuclear confrontation, by sending evermore sophisticated weapons to Ukraine, from which it would ultimately back down. Chalmers describes NATO's strategy over the last three months as that of "boiling the Russian frog." You all remember the picture—according to the story, I don't think it's actually true—but according to the story, if you throw a frog into boiling water, the frog it will jump out; but if you put the

frog into the water pot, when the water is cold, and then you slowly increase the temperature, the frog ends up being boiled without noticing. So he talks about "boiling the Russian frog" by progressively increasing "size and sophistication of the weapons they have been prepared to supply to Ukraine." Because of those weapons, "the next period will see Ukraine reversing most of Russia's recent territorial gains, including Kherson and even Mariupol." That, however, would not occasion a nuclear threat, nor would Ukraine, using those weapons and territorial gains to destroy bridges, railheads, storage sites, and airbases inside Russia. But should Ukraine move to retake Crimea, strike a "tempting target," of the Kerch Bridge for example, now, that could lead to a "Crimea Missile Crisis," Chalmers argues. "A specific threat to use nuclear weapons in relation to Crimea ... might be viewed by Putin as a way to restore some of his coercive power, even if he (and the U.S.) doubted whether he would deliver on such a threat... If a red line were not accepted by Ukraine, Russia might then feel that it had to consider a series of further escalatory options, such as putting its nuclear forces on higher alert." They are already on alert. "Faced with the alternative of the likely loss of Crimea, Putin might believe that Ukraine (with U.S. encouragement) would be likely to blink first. It would be a moment of extreme peril, with all the parties seeking to understand the intent of each other even as they looked to pursue their national interests.

"Precisely because of the peril inherent in such a situation, a nuclear crisis of this sort could make it easier for leaders to make difficult compromises. Provided that the war was ended and the blockade of Odesa lifted, Ukraine's leaders might be willing to postpone a settlement of the Crimea question. For Putin, the failure of the invasion, and the subsequent success of the Ukrainian counteroffensive, would have been a massive humiliation. But he would at least be able to argue that the might of the Russian strategic arsenal had, at a moment of great national weakness, successfully deterred NATO's designs

for dismembering Russia. This could be enough for both sides to avoid the worst outcome of all."

I mean, this is complete insanity, you know! Saying that one has to threaten to retake Crimea, and then get all the nuclear weapons on the highest alert, and then we can sit down and settle. So he calls that a Crimea Cuban Missile Crisis on steroids.

Now, that policy of "boiling the Russian frog," that has not started three months ago, but that has been the method since 1990, when on Feb. 9, 1990, James Baker III promise to Gorbachev, that NATO would not move one inch eastward. In the entire Yeltsin period, there was a policy to reduce the former superpower into a raw materials exporting nation, with the "shock therapy" of Jeffrey Sachs, and between 1991-1994, the industrial potential of Russia was reduced to only 30%. There is a very important book by Sergei Glazyev, which describes the 1990s, with the title *Genocide: Russia and the New World Order*, because that is what was imposed on Russia at that time.

Now, the crime of Putin is that he tried to reverse that, and had some success with it. The answer was color revolutions, regime change, humanitarian wars, like the 20 years in Afghanistan, where as a result of the hasty retreat of NATO and the U.S. in August, now, there are 24 million people at starvation levels in Afghanistan, exposed to COVID, measles, polio, without adequate medicine. So, if one would have equally detailed TV coverage of Afghanistan for 20 years, like we see it now with Ukraine every day, maybe the world would have been equally upset—or, maybe not, because the Afghanis are not white.

Then you had the Iraq War in 2003, about which Nancy Pelosi admitted publicly that all responsible people knew ahead of time that there were no weapons of mass destruction. You had Libya. Hillary Clinton, during the Durham investigation in the

United States, had to admit that the entire basis of Russiagate were all lies. Did one see anything about that in the mainstream media? Absolutely not! At least not in Europe. Then there was Syria. Then you had the 2014 Maidan coup, about which Victoria Nuland bragged, \$5 billion were spent by the State Department on NGOs, and, let's not forget, the Azov Battalion, which media in the West are now saying, there are no Nazis in Ukraine—but it is a documented fact that there are.

Now, Putin, as a result of this “boiling the Russian frog,” over almost 30 years, on Dec. 15 demanded legally binding security guarantees from the United States and NATO. He has not received an answer from the U.S. or NATO on the core demands, only on arms control, but that was not the essence of what he was demanding. The head of the Russian Security Council, Nikolay Patrushev, said that Russia had no other way, because they were threatened in the existence of the statehood of Russia, when they made what they call the “special military operation” in Ukraine. And one can absolutely argue that Russia was in a situation, according to UN Charter Article 51, which is a question of self-defense and not of aggression.

Now, we are facing with Finland and Sweden, the sixth expansion of NATO. That is the answer, which Stoltenberg even brags about. He says, “Putin wanted less NATO, now he gets more NATO.” So the boiling temperature is just being increased.

One has to take this insane policy of causing a Crimea Cuban Missile Crisis, together with another British policy, which was exposed in a paper by the Henry Jackson Society in 2020, which they put again on the front page of the Henry Jackson Society website, which means it's ongoing policy of that think tank. It is a report outlining a strategy to use the infamous “Five Eyes” alliance—U.K., U.S., Canada, Australia and New Zealand—as the instrument to force through the decoupling of the West from China. This rabidly anti-Russia, anti-China

neocon think tank is run by British intelligence, through among others, the former MI6 Chief Sir Richard Dearlove, who is the main brain of Russiagate, which was completely discredited as a lie; and he was one of the founders of the Henry Jackson Society and is one of its principals today.

So, even the attempt to decouple China from the international system, before consummated, could detonate an economic nuclear bomb upon the entire world economy. China is not just the world's largest trading power: It's currently generating the highest rate of scientific and technological development on the planet, a productive power which the developing sector nations and the collapsing Western nations urgently require if they want to survive. But actual nuclear warfare could also be the result, because part of the Henry Jackson Society strategy is to build up ties with Taiwan leading to its separation from China. China has made abundantly clear that it will respond with overwhelming military force to any attempt to split Taiwan off from the rest of the nation of China. This is as dangerous a proposition as a NATO-backed Ukraine moving to retake Crimea. So, when President Biden made a gaffe in answer to a reporter on his recent trip to Japan, "Would the United States defend Taiwan militarily?" Biden said, again, "Yes." And he had to be correct, again, by the White House.

Now, the Chinese already had editorials where they said, this is not a "gaffe," this is a signal of what is the real intention of the United States. And Chas Freeman, who was Assistant Secretary of Defense for International Security Affairs, and he was the official translator for President Nixon in his 1972 trip to China, and a career diplomat, he warned, and called it a colossal mistake for Biden to have made such a stupid statement.

President Biden is currently championing these precisely British strategies on his current trip to Asia. Fresh from celebrating the expansion of NATO, Biden is to unveil a grandiose Indo-Pacific Economic Framework (IPEF) during his

stop in Japan as the highlight of the trip. National Security Adviser Jake Sullivan stated bluntly on Wednesday, May 18, that the message of the IPEF is that “democracies and open societies of the world stand together to shape the rules of the road. We think that message will be heard everywhere. We think it will be heard in Beijing.”

Fifty-two U.S. Senators sent Biden off on his trip with instructions that Taiwan be incorporated as one of the “countries” participating in the IPEF, which is clearly not acceptable from the standpoint of China, because it is a violation of the One China policy.

Now, just today, if you open the media, if you look at the TV, if you look at TV or newspapers, a huge scandal story about pictures from the supposed labor camps in Xinjiang, were “investigated” by a group of international media, that 1 million Uighurs would have been tortured, beaten in labor camps, forced labor, and so forth. Naturally, our so-called Foreign Minister Annalena Baerbock immediately had an outcry demanding a transparent clearing up of the accusations. Calls that all relations with China should be cut—after cutting relations with Russia—and that all trade with China should be stopped, now, let’s look at it realistically: China in 2021 was the third largest partner for the EU export of goods, 10.2%, and the largest partner for the EU import of goods, 22.4%; for Germany, it was the largest trading partner for goods in 2021, with a volume of trade of over €245 billion. To cut that would mean total economic suicide, which is already happening with the relations with Russia.

What is the source of this incredible story? The *Frankfurter Allgemeine Zeitung*, one of the leading newspapers in Germany, says, all the photos and data have been made available through Adrian Zenz, a German anthropologist, and longtime Xinjiang observer. Now, this Mr. Adrian Zenz claims that he got all of that from an “unnamed source” who had access to cyber, cyberwar spying and whatnot. Well, that’s a very dubious

observation. But Adrian Zenz is not an unknown entity: The blog, The Grayzone, and the very respected investigative journalist Ajit Singh and Max Blumenthal already wrote articles in 2019, after he had come up with a similar story about genocide in Xinjiang, that Mr. Zenz is a “far-right fundamentalist Christian who opposes homosexuality and gender equality, supports ‘scriptural spanking’ of children, and believes he is ‘led by God’ on a ‘mission’ against China.,” because the end-times are near and the rise of the anti-Christ is also coming. He is on a complete rampage, saying that [there is genocide in] Xinjiang because of a collapse of the demographic curve of the Uighurs, and Lyle Goldstein, who is professor at the Naval War College in the United States, says that such a statement is “ridiculous to the point of being inciting to those who lost relatives in the Holocaust.”

There is ample evidence that there is no “demographic collapse” of the Uighurs in Xinjiang: Just the opposite. There is a 2019 study in the British medical journal *Lancet*, which talks about a massive improvement of life expectancy among the Uighurs, a demographic growth rate which is much higher than that of the Han Chinese, an improvement in maternal health, in infant mortality, and all of this represents “a remarkable success story.”

Zenz’s so-called testimony comes from Uighur exiles who are cultivated by the U.S. State Department. Zenz served as a fellow at the Victims of Communism Memorial Foundation in Washington, D.C., which is a right-wing lobbying group born out of the National Captive Nations Committee. Now, that is a very, very interesting connection, because that was founded by Ukrainian nationalist Lev Dobriansky, who is heading this institution whose co-chairman was Yaroslav Stetsko, who was a leader of the OUN-B militia, which is the Nazi group that fought along with German Nazis during the occupation of Ukraine in World War II. Stetsko and his wife had a residence in Munich during the entire postwar period, and led from there

the "Anti-Bolshevik Bloc of Nations." After he died, Mrs. Stetsko went to Ukraine and rebuilt the OUN-B, the Bandera organization, in the tradition of the ideas of Stepan Bandera. Now, that is a direct connection to that apparatus, which was heavily led by the Western secret services—Bandera himself joined the MI6 in 1947, and the BND in Munich had a close, at least "knowledge" about these people (to say the least).

Zenz was also deployed by the Jamestown Foundation, a neocon think tank in D.C., which was founded by CIA director William Casey as an extra-governmental channel to pay Soviet dissidents.

If Germany or other European nations fall for this intelligence operation, which is exactly what the Henry Jackson Society talked about, namely the "Five Eyes" at work, if they follow this, it would be complete economic suicide. Now, even Henry Kissinger, at the age of 99 years, is more reasonable, and at Davos, he said the world has at maximum a window of two months to end the Ukraine war through negotiations, and he appealed to Ukraine that they should agree to a territorial compromise to get peace.

At the Schiller conference on April 9, we presented a completely different approach: There is an alternative to the complete decoupling between the so-called "democracies" and the Global South on the other side. The new system is already emerging rapidly. There are many countries which at the recent foreign ministers' meeting of the BRICS, want to be part of: Argentina, Indonesia, Egypt, Nigeria and many others. You have the BRICS enlarged, you have the Shanghai Cooperation Organization, almost all organizations of the Global South that want to be part of a new international security and development architecture, which basically is the combination of the Chinese Belt and Road Initiative, together with two other proposals by President Xi Jinping: The Global Development Initiative and the Global Security Initiative,

which is actively being implemented.

Now, what we need is such a conference, for a new international security and development architecture, in the tradition of the Peace of Westphalia. Now, the Peace of Westphalia was the recognition of all war parties that if they would continue the war, no one would be left to enjoy the victory, because they would all be dead. And that is why they developed the principle that any peace must be based on the interest of the other. The security interest of every country on the planet, which today would mean a security architecture emphatically involving Russia and China. And such a conference, must address the causes for such a war danger: Because it is not enough at this point to be against the war. You have to solve the problem that the collapse of the neoliberal financial system is in progress.

Lyndon LaRouche has a unique record that he foresaw what is happening today, the present crisis, already in August 1971, when Nixon ended the old Bretton Woods system, by replacing the fixed-exchange-rate system, with a floating exchange-rate system, and LaRouche predicted at that time, that if you would continue on that road, it would lead to a new depression, the danger of a new war, and fascism. And that is exactly where we are today.

LaRouche proposed Four Laws to solve the crisis. The first step, a global Glass-Steagall banking separation system, must end the casino economy. There must be capital and exchange controls to prevent the speculative manipulation of currencies, which we see right now in much of the world.

Every country must have a National Bank to make credit generation again the question of the sovereign government, and not that of private bankers, in the tradition of Alexander Hamilton. Then, these National Banks must be connected through a credit system which provides long-term, low-interest credit for real investment in the physical economy.

Also, the Fourth Law is that we must have a crash program for fusion technology, which in the recent period has made tremendous progress, and the commercial use of it is visibly on the horizon. Because we need a massive increase in the productivity of the world economy because just the fact that 1.7 billion people are threatened with starvation, that 2 billion have no clean water, is the proof that the present level of productivity has fallen way below the level of maintaining the present world population of 8 billion people.

And there must be international cooperation, not only for fusion technology, but also for space technology and space travel, because that is the vanguard of scientific and technological realm today.

So we are right now confronted with a situation where the leading governments and institutions are challenged: Are we able to solve the problems of the world, are we able to address the problems which threaten the very existence of mankind, or not? Now, the Schiller Institute has proposed for more than 30 years, first, the Eurasian Land-Bridge; the New Silk Road, and in 2013, we proposed the "New Silk Road Becomes the World Land-Bridge." Please show the slide: Now, this is a blueprint how we can overcome world poverty, how we can eradicate underdevelopment forever, and how can we create a new, modern world health system for every country in the world, which is the only way how we can overcome old and new diseases, this pandemic and threatening new pandemics.

This is absolutely possible, and this is the vision of how the world will look in a few years, anyway, if we avoid the present danger of nuclear war. The development of infrastructure connecting all continents is the natural way how infrastructure development will continue, provided there is peace. So I think that is something we need to put on the agenda for discussion, and the reason why, despite the incredible danger, one can be optimistic, is because we are the human species, we are capable of reason, and we are not

barbarians.

Thank you.

**Rasmussen:** OK, we have 10 minutes now questions to Helga. ... We have a question from Elena. While we're waiting for Elena, we have a question from Jens Jørgen Nielsen, one of our speakers.

**Jens Jørgen Nielsen:** Thank you for a very good presentation. I essentially agree with you. I have one question. As you may know, I live in Denmark, where we will have a referendum in a week's time, about the European Union: We are discussing in our country for the time being, the role of the European Union and whether it should have an army, how should we have security. I would like a few words: How do you think about the European Union in this context? Because I am somehow skeptical, but I would like to hear your opinion on the European Union and the development right now of the European Union in this context? And also specifically the question of the European military arm, which is the subject of referendum? And the policy toward Ukraine and Russia?

**Zepp-LaRouche:** When there was a referendum about the EU Constitution in France and Holland 2005, which was defeated, because the majority voted against it. And then they shifted it to the Lisbon Treaty, because by not calling it a "constitution" but by calling it a "treaty," it did not require a vote. So this was decided in great secrecy, but we were extremely closely watching it at the time. And if you look at the Charter of the EU as it was agreed upon in Lisbon in December 2007, it is practically interwoven with NATO, in such a degree that the Article 5 of NATO practically also involves the EU. In other words, when you join the EU, you are practically also part of whatever NATO does. And the character of NATO has also dramatically changed, in the last 30 years, after the collapse of the Soviet Union.

In the time of the Soviet Union, it was a defensive apparatus

against the Warsaw Pact. But in the recent period, it has turned into a completely anti-Russian Russophobe alliance, and therefore, when, in November 2013, when the Ukraine government under Viktor Yanukovych refused to join the EU Association Agreement, it was clear that if Ukraine would join the EU, it would give NATO access to the Black Sea, and that is why he opted out in the last moment.

So, I think that that is an important thing to keep in mind. And the fact that Ursula von der Leyen is at the forefront of all of the policies which I described as British, in my various examples, such as the fight of so-called democracies and so-called autocratic regimes, when she is talking about that every day: She went to India talking like that.

I think the present EU has completely lost touch with the interest of its member-states. I think they have become a gigantic waterhead of a bureaucracy in Brussels which makes for the most part completely ridiculous decisions and orders and rules which are absolutely contrary to the interest of the member countries. And I actually have called for Germany to move out of the EU, because we don't need a bureaucracy to have a unified Europe! We could have a Europe of the Fatherlands, in the spirit of Charles de Gaulle! We could work together for a joint mission to contribute to shaping a new world order in a positive way: We could do that by having national sovereign governments just working together. You don't need this bureaucracy. That is my view, and I would just advise anybody who has an interest in their own sovereignty to not join this colossus.

**Rasmussen:** Elena, why don't you ask your question now?

**Elena:** Thank you so much. I find everything that Madam Helga said very, very interesting. And of course, at the moment, as I am very interested in the situation between Ukraine and Russia, my optimistic feeling is that Russia is going to come to a solution with Ukraine. Because as I have heard today,

Putin has been somehow winning in the territories. So most likely something good will happen.

However, I think what Madam said is so beautiful, I would like to have something to read if possible. Because my connection was not very good, and I was not able to hear well. However, I would be very grateful if Madam could let me have what she said in a written form, that I can read and study. And I can write an article about what she has said, what are the goals of this new architecture and let other people to know about it.

**Rasmussen:** Elena we will have a transcript of Helga's comments, and we can send those to you and all the participants. And also the video of this conference will be available to send around.

We have one more questioner, Kwame. We can take a short question.

**Kwame:** I'm a Swede. Thank you for a nice presentation. My question, because I don't know: Would you say that China is united and in full control of the Chinese Communist Party? Or, are there some Chinese oligarchs that have good connections with their American counterparts? As for they send some money into the [inaud 51:09] laboratory, maybe to somehow get them connected to the globalists in the Western hemisphere. So, my question is, does the Chinese Communist Party have full control of the country?

**Zepp-LaRouche:** I would say, absolutely yes. And I just should say something, because right now, when you say "Communist," some people fall completely into a coma and have hysterical outbursts. I mean, the Communist Party of China is, in my view—and I don't even think that they would agree with that—but I think they're 90% Confucian, in the tradition of the ancient Chinese traditions and philosophy, which influenced Chinese policy for more than two millennia. And

naturally, there is an element of Marxism and communism, but it's a meritocracy.

The way people look at the CPC in the West is completely uninformed, and I can only—my best way of answering is that I was in China for the first time, in 1971, in the middle of the Cultural Revolution, and I could travel around in Shanghai, Tientsin, Qingdao, Beijing, I could visit the countryside: And I saw a country which was really distraught! People were poor, the conditions were very terrible. The beautiful garden of the Summer Palace had been painted all red by the Revolutionary Guards. In any case, this was 51 years ago, and when you go to China now, it is so developed! They have 40,000 km of fast train system, of which nobody in the United States or Europe can even dream, because we have nothing like that! China has made an incredible development: 850 million people have been lifted out of poverty. And I could say many, many more things.

Deng Xiaoping coined the term “judging truth from facts.” And if you look at the facts of the gigantic development of China in the last 40 years, in particular, then this Communist Party has done something right. And if you travel to China, and study Chinese history, and meet people in all ranks of life, professors, students, people living in the countryside, other professions, you go to restaurants, and you see how people live, you find a population which is primarily content. They're optimistic: They're not like the Europeans and they're for sure not like the Germans, who are completely pessimistic, and think nothing can function and you can't do anything anyway. No. That is not the view in China. They are optimistic; they have, to a very large extent, trust in the government. And I think that the Chinese model, which the West is now regarding as a big competitor and threat, the Chinese model is doing something right, which the West is not doing right! And rather than opposing it, we should go to the Five Principles of Peaceful Coexistence, and say: We should respect each other, even if the other one has a different social

system, and even if the other one has a different way of doing things, according to their history, and their tradition. And I think then, we can absolutely peacefully live together. And that is my stated view, and I think all the slanders about China are really absolutely unfounded, and in particular, this present campaign by this very dubious Adrian Zenz, we should squash before it really takes hold.

**Rasmussen:** All right, thank you very much Helga! We really appreciate your very in-depth discussion.

---

# **Tale af Helga Zepp-LaRouche, Schiller Instituttets konference, "100 sekunder til midnat på dommedagsuret: Vi har brug for en ny sikkerhedsarkitektur!"**

Den 19. februar 2022

HELGA ZEPP-LAROUCHE: God eftermiddag, god aften, alt efter hvor på planeten du befinder dig.

Hvis man ser på den nuværende strategiske situation ovenfra, ud fra historiens lange historiske bue, hvordan skal menneskeheden så skænke sig selv institutioner, der sikrer dens overlevelse på lang sigt, samt ud fra den nuværende

dynamik mellem et Kina i fremgang og Asien generelt og et svigtende vestligt liberalt system, synes det at være indlysende, at resultatet af denne historiske æra må være et nyt paradigme i de internationale relationer. Fortsættelsen af geopolitik, som i øjeblikket har bragt os på randen af atomkrig, og det vanvid som ingen steder kommer tydeligere til udtryk end i den militærdoktrin, der ligger bag manøvren "Global Lightning", som forudsætter en langvarig atomkrig – denne geopolitik må erstattes af en international sikkerhedsarkitektur, der garanterer sikkerhedsinteresserne for alle nationer på jorden, herunder Rusland og Kina samt udviklingslandene.

Konfucius tilskrives den idé, at det første, der skal til for at løse et problem, er at bringe orden i begreberne, for hvis begreberne er i uorden, fører det til misforståelser, som fører til skænderier, som fører til rystelse af statens fundament, og der kan ikke være nogen harmoni i verden. Derfor er det en af de mest presserende opgaver at klarlægge forskellen mellem den historiske sandhed om, hvad der er sket i løbet af de sidste godt 30 år, siden Sovjetunionens opløsning, og den officielle "beretning", der fortælles i de vestlige mainstream-medier, og faktisk i disse dage nu på sikkerhedskonferencen i München, hvor en bred repræsentation af eliten i NATO-fraktionen er til stede. Og hvor det ser ud til, at udenrigsminister Tony Blinken og den tyske udenrigsminister Annalena Baerbock synes at være to alen ud af et stykke – hvilket er et forbløffende skuespil.

Disse kræfters officielle linje er, at Putin er aggressoren, at Rusland er det eneste land, der har ændret grænserne i Europa i efterkrigstiden med magt, nemlig på Krim, og at den eneste relevante kamp er mellem de liberale demokratier og de aggressive, autokratiske stater, at NATO aldrig har gjort noget forkert, og at Rusland nægter suveræne lande som Ukraine retten til at vælge den alliance, de ønsker at være en del af. Det sidste, disse medier og politikere ønsker, er en præcis

undersøgelse af, hvordan denne nuværende situation er opstået.

Men at tingene sættes på plads, er en uomgængelig forudsætning for at nå frem til en positiv løsning på den nuværende situation. Sovjetunionens sammenbrud betød ikke den vestlige liberale models overlegenhed. Det kollapsede af præcis de årsager, som Lyndon LaRouche identificerede i 1984, nemlig dets tilslutning til Ogarkov-doktrinen, afvisningen af at acceptere præsident Reagans tilbud om at samarbejde om det, der senere blev kaldt det Strategiske Forsvarsinitiativ (SDI), som min afdøde mand Lyndon LaRouche var ophavsmand til, og fastholdelsen af principperne for det, som den sovjetiske økonom Preobrazhensky havde betegnet som "primitiv social akkumulation". Pave Johannes Paul II advarede dengang eftertrykkeligt om, at Vesten ikke skulle drage den konklusion, at de var moralsk overlegne, og som bevis herpå pegede han på udviklingssektorens tilstand, der var fattig og underudviklet, som et biprodukt af det vestlige liberale system.

I denne periode mellem Berlinmurens fald og Warszawa-pagten opløsning, var der en reel chance for noget helt nyt: Kommunismen var forsvundet, Vesten havde ikke længere nogen fjende, og Lyndon LaRouche og hans bevægelse havde først foreslået den produktive trekant, Paris-Berlin-Wien, og derefter, efter Sovjetunionens sammenbrud, Den eurasiske Landbro som grundlag for skabelsen af en fredsordning for det 21. århundrede.

Den tidligere amerikanske ambassadør i Moskva, Jack Matlock, har gentagne gange eftertrykkeligt hævdet, at Sovjetunionen ikke udgjorde nogen trussel i de sidste år af sin eksistens, og at Den kolde Krig ikke sluttede med Sovjetunionen, men at den faktisk var slut to år tidligere, fordi Gorbatsjov havde accepteret en demokratisering af Østeuropa og forskellige interne reformer, hvilket en stor del af den russiske befolkning hadede ham for, og betragtede ham som en forræder, i modsætning til folk i Vesten og især i Tyskland, som i store

folkemængder råbte: "Gorby! Gorby! Gorby!"

Argumentet om at der aldrig blev givet noget løfte til Rusland om, at NATO ikke ville udvide sig mod øst er en åbenlys løgn, som er blevet afsløret af samtidige vidner såsom Matlock. Der foreligger en diskussion af den daværende amerikanske udenrigsminister, James Baker III, den 9. februar 1990, hvor han bekræftede over for Gorbatsjov, at NATO "ikke ville rykke en tomme mod øst". Og for ganske nylig, på spektakulær vis, af Roland Dumas, den daværende franske udenrigsminister. Tydeligvis, på grund af den akutte krigsfare, brød han for fem dage siden sin mangeårige tavshed og vidnede i et langt interview med den franske hjemmeside "Les Crises" om det, han havde fortalt vores franske repræsentant, Jacques Cheminade, privat, allerede tre år forinden: at der dengang var en meget vigtig forhandling om nedrustning og demilitarisering af Warszawa-pagten i gang.

Dumas sagde: "og diskussionen begyndte således. Det var den russiske diplomat som via Gorbatsjov, men også via den russiske udenrigsminister, Sjevardnadze, bad om ordet, og som sagde: "Vi, den russiske delegation, vil gerne vide, hvad der kommer til at ske med NATO's bevæbning i forbindelse med nedrustningen? Og vi kræver," jeg husker det tydeligt; han var formel, "at de allierede tropper overholder to forpligtelser". Den første, hvor han var meget sentimental, er den der vedrører bevarelsen af monumenter i alle de sovjetiske lande, til minde om den sovjetiske hærs ære. Den anden er, at der skal være en forpligtelse for Warszawa-pagtens og NATO's tropper, og at der ikke må ske nogen forskydning af NATO-tropper i de områder af Sovjet-pagten, der skal afvæbnes." Og på spørgsmålet om hvorfor det ikke blev nedfældet i de egentlige traktater, sagde han: "Det blev ikke nævnt. Det vil sige, at folk, så påpasselige som amerikanerne, folk i Atlant-alliancen, vi anmodede ikke om, at det blev nedskrevet. Det er muligt, men i forhold til karakteren af den generelle diskussion, det vil sige et forsøg på at afvæbne for at gøre

en ende på truslen om krig, for det var det der betød noget, og for at forberede en anden periode i forbindelse med en tid, som var nedrustning, var det logisk.

“Så denne diskussion fandt sted: Den fandt først og fremmest sted, fordi russerne bad om det, fordi vi støttede det – først mig selv, og ligeledes amerikanerne, og naturligvis tyskerne.”

Jack Matlock understreger, at løftet om at selv før Sovjetunionens afslutning, var det almindeligt accepteret, at sikkerhed måtte betyde sikkerhed for alle, og at der var et argument, hvor Gorbatsjov retfærdiggjorde en reduktion af oprustningen af det sovjetiske militær. Matlock fortæller også, at præsident Bush senior i en af sine sidste taler i Kiev, da der stadig var et Sovjetunionen, rådede ukrainerne til, at de burde tilslutte sig Gorbatsjovs frivillige føderation, som han foreslog, og han advarede ukrainerne mod “selvmorderisk nationalisme”.

Lad os se videoen fra den tyske udenrigsminister Hans-Dietrich Genscher, som bekræftede dette meget tydeligt.

FORTÆLLER: Til gengæld for tysk enhed lovede Vesten at undlade at lade NATO rykke længere mod øst. I Washington afgiver den daværende udenrigsminister vidtrækkende løfter.

HANS DIETRICH GENSCHER: Vi blev enige om, at det ikke er hensigten at udvide NATO's forsvarsområde mod øst. Det gælder i øvrigt ikke kun med hensyn til D.D.R. [Østtyskland], som vi ikke ønsker at indlemme der, men det gælder helt generelt.

[skærmvisning – “1999”: Videoen viser udenrigsminister Madeleine Albright og tre udenrigsministre på et podium. Bag dem ses USA's, NATO's og andre flag.]

FORTÆLLER: Et kortvarigt løfte. De første østeuropæiske lande bliver optaget i NATO. Udenrigsminister Madeleine Albright stråler, da hun omfavner sine kolleger fra Polen, Tjekkiet og

Ungarn. Et truende greb set fra Moskvas synspunkt. Men de er for svage til at reagere. [slut video]

ZEPP-LAROUCHE: Så, man har Dumas, Genscher, Matlock, som alle bekræfter, at disse løfter blev aftalt, og som klart modsiger den officielle erklæring om, at sådanne løfter aldrig blev afgivet, hvilket NATO's generalsekretær, Jens Stoltenberg, altid gentager.

Så sent som i dag rapporterer Spiegel Magazine i Tyskland om et nyligt fremkommet, tidligere hemmeligt, klassificeret dokument i det britiske nationalarkiv, som blev opdaget af den amerikanske politolog Joshua Shiffrinson, om et møde mellem de politiske ansvarlige for udenrigsministerierne i USA, Storbritannien, Frankrig og Tyskland i Bonn den 6. marts 1991. I dokumentet står der, at alle var enige om, at et NATO-medlemskab for de østeuropæiske lande ville være uacceptabelt. Jürgen Chrobog, repræsentant fra Bonn, citeres: "At en udvidelse af NATO hinsides Elben ville være uacceptabel. Derfor bør Polen og de andre lande ikke tilbydes NATO-medlemskab."

USA's repræsentant på dette møde, Raymond Seitz, var enig i, at de under 2+4-samtalerne havde lovet Sovjetunionen, at NATO ikke ville udvide formelt eller uformelt mod øst.

Spiegel påpeger, at russerne allerede i 1993, længe før Putin, klagede over, at en udvidelse af NATO mod øst ville krænke ånden i 2+4-samtalerne. Det blev ikke skrevet ned, men begge parter handlede i 1990 i god tro, noget, som tilsyneladende er [gået] helt tabt.

Allerede dengang blev den gode tro imidlertid ikke delt af alle. I stedet for et nyt system, der ville yde sikkerhed for alle, hvilket også kunne have omfattet Ruslands optagelse i NATO, startede de neokonservative i USA og deres britiske kolleger "Projektet for et Nyt amerikansk Århundrede", som var et initiativ til at opbygge en unipolær verden. Den

irrationelle opstemthed overtog ikke kun markederne, som Alan Greenspan bemærkede på et tidspunkt i 90'erne, men det var euforien over, at det vestlige liberale system havde "vundet" Den kolde Krig, som blev den fortælling, der erstattede den historiske kendsgerning.

Francis Fukuyamas tåbelige og fuldstændig grundløse, forkerte argument om historiens afslutning, som betød, at det liberale demokrati ville brede sig til alle lande på verdensplan, begyndte at lægge et røgslør over de vestlige etablissemeters tankegang. Måden, hvorpå denne unipolære verden skulle oprettes, var imidlertid ikke så smuk. Farverevolutioner – orange, rosa, hvide, gule, arabiske – næsten hele regnbuens spektrum – blev støttet med milliarder af dollars: 5 milliarder dollars til Ukraine alene, til NGO'ere, før 2014, som Victoria Nuland åbenlyst pralede med. Det omfattede støtte til et kup i Kiev i 2014, som bragte offentligt bekendende nazistiske kræfter i Stepan Banderas tradition til magten; netværk, som var blevet opretholdt af NATO's efterretningstjenester i organisationer som den Anti-Bolsjevikiske Blok af Nationer i efterkrigstiden med henblik på en potentiel konfrontation med Sovjetunionen.

"Så disse efterretningstjenester vidste præcis, hvem der udførte kuppet på Maidan. Det var som en reaktion på den brutale undertrykkelse af den russisktalende befolkning i Ukraine, at folk på Krim ved en folkeafstemning stemte for at de ønskede at tilslutte sig Rusland, så der var ingen tvungen ændring af Krims grænser."

Naturligvis skulle FN-pagten og folkeretten i denne proces erstattes af en "regelbaseret orden". Dette skete med omfattende støtte fra Tony Blair, som i 1999 i Chicago argumenterede for humanitære interventionistiske krige, "retten til at beskytte": at man måtte erklære afslutningen på den Westfalske Fred.

Omstændighederne omkring den 11. september, som Lyndon

LaRouche havde advaret om ni måneder før det skete, som en "Reichstagsbrand", der var ved at ske, hvilket eliminerede en betydelig del af borgerrettighederne i USA og dannede grundlaget for de endeløse krige, begyndende med Afghanistan – den første krig baseret på løgne. Det der fulgte, var Colin Powells løgne over for FN i 2003 om masseødelæggelsesvåben i Irak, efterfulgt af krigene i Libyen med mordet på Gaddafi, forsøget på at vælte Assad-regeringen i Syrien og direkte og indirekte talrige andre militære operationer: Resultatet var millioner af døde og sårede og millioner af flygtninge.

Var alt dette i USA's eller Vestens interesse i almindelighed?

Resultatet var et gigantisk tilbageslag. Putin, som i de første år af sit præsidentembede havde mange beundrere i Vesten, blev i stigende grad upopulær hos arkitekterne af den unipolære verden, fordi han ikke underkastede sig den "regelbaserede orden". Han begyndte at genrejse Ruslands rolle som en aktør i verden. I 2008 i Georgien og i 2015 i Syrien og nu for nylig ved at kræve, at NATO's ekspansion mod øst ikke blot stoppes, men også tilbageføres til 1997-status, og ved at kræve skriftlige, juridisk bindende garantier fra USA og NATO om, at Ukraine aldrig bliver medlem, at der ikke må være offensive våbensystemer langs den russiske grænse, og at NATO ikke rykker længere mod øst.

Hvis man ser på de sidste 30 års historie, er dette faktisk et ganske beskedent krav. Også i lyset af, at Ukraine ikke opfylder kravene i NATO-traktatens artikel 5 og 10, som general Kujat, den tidligere stabschef for Bundeswehr, korrekt hævder.

I mellemtiden har et andet udslag af modstand mod den "regelbaserede orden" fået en fremtrædende plads. Kina, som havde sin egen plan for en eurasisk landbro, reagerede meget positivt på de programmer, som Schiller Instituttet foreslog for en ny silkevej, men som i første omgang mislykkedes. Det var for økonomisk svagt til at gennemføre disse planer efter

den såkaldte "Asien-krise" i 1997, hvor nogle asiatiske landes valutaer blev brutalt spekuleret i sæk af folk som Soros, der på en uge frarøvede landene det, som deres befolkninger havde oparbejdet i årtier.

Kinas reaktion på denne hændelse og de overordnede mål om fattigdomsbekæmpelse i hele verden var præsident Xi Jinpings bekendtgørelse af Den nye Silkevej i 2013 i Kasakhstan. Dette uden sammenligning største infrastrukturprojekt i historien er blevet en omfattende succeshistorie med næsten 150 involverede lande. Men især Kinas fortsatte økonomiske fremgang som lokomotivet i Bælte- og Vej-Initiativet fik fortalene for den unipolære verden og deres finansfolk i City of London, Wall Street og Silicon Valley til i stigende grad at karakterisere Rusland og Kina som "autokratiske", "autoritære" og værre ting.

Disse angreb havde som forventet den følgevirkning, der var et mareridt for folk som Zbigniew Brzezinski, Dick Cheney og beslægtede, nemlig at disse to lande – Rusland og Kina – har skabt et partnerskab uden fortilfælde. Den 4. februar, i begyndelsen af de Olympiske Vinterlege i Beijing, underskrev præsident Putin og præsident Xi Jinping et dokument om et omfattende strategisk partnerskab, som ifølge deres egne beskrivelser udgør en model for de fremtidige internationale forbindelser mellem nationer, der vil være baseret på gensidig hensyntagen til den andens interesser inden for det fulde spektrum af økonomiske, politiske, kulturelle og militære områder. [<http://en.kremlin.ru/supplement/5770>]

Denne aftale har formelt sat en stopper for ideen om en unipolær verden. Det er en historisk kendsgerning, der er kommet for at blive, ikke mindst fordi den kombinerer Ruslands marginale militære overlegenhed med den kinesiske økonomiske styrke, og i praksis indebærer det, at den slags trusler, som blev fremsat af de to unavngivne embedsmænd fra Det Hvide Hus, om at USA i tilfælde af en invasion af Ukraine ville forhindre Rusland i at diversificere fra olie og gas og nægte det adgang

til avancerede teknologier. Aftalen mellem Kina og Rusland har gjort denne trussel forældet.

Det er nu på tide, at alle klart tænkende og fredselskende mennesker i Vesten genovervejer den strategiske og historiske situation uden fordomme eller ideologiske tilbøjeligheder. Hvis menneskeheden skal have en sikker og lykkelig fremtid, må vi opgive den geopolitiske tankegang i form af konfrontation og erstatte den med en plan for samarbejde mellem alle nationer med henblik på en fælles fremtid for menneskeheden. For det er hvad vi har, på godt og ondt.

Det er på høje tid at erklære NATO for forældet og erstatte det med en international sikkerhedsarkitektur, som garanterer sikkerhedsinteresserne for alle nationer på planeten. I stedet for at behandle det nye omfattende partnerskab mellem Rusland og Kina som en fjendtlig sammenslutning, der skal bekæmpes med et nyt våbenkapløb, bør Europas, USA's og andre kontinenters nationer signalere, at de er villige til at indgå i en ny "westfalsk" fredsforhandling, som vil være baseret på den andens interesser og alles fælles bedste. Det stod klart for de kræfter, der forhandlede denne traktat fra 1644-1648, at der ikke kunne være nogen vinder i fortsættelsen af Trediveårskrigen, som i virkeligheden var kulminationen på 150 års religionskrig i Europa, hvor en tredjedel af befolkningen og værdierne var blevet ødelagt.

I dag ville det være så meget mere klart for alle parter, at en fortsættelse af konfrontationen, herunder truslen om atomar udryddelse af hele menneskeslægten, ikke vil efterlade nogen som vinder.

En sådan ny Westfalsk Traktat må være baseret på principper, som er i overensstemmelse med naturloven og lovmæssigheden i det fysiske univers. Den skal afspejle skønheden i den menneskelige art, som er den eneste hidtil kendte art, der er udstyret med kreativ fornuft, hvilket adskiller os fra alle dyr og andre former for liv. Naturligvis skal den nye

Vestfalske Traktat ligesom den oprindelige Vestfalske Fred omhandle alle specifikke emner som Minsk II-aftalerne og andre territoriale knaster, men også vor tids store udfordringer som f.eks. et globalt sundhedssystem til bekæmpelse af pandemier, afhjælpning af den globale hungersnød af bibelske dimensioner, som [den administrerende direktør for FN's Verdensfødevareprogram] David Beasley taler om, afhjælpning af fattigdom i hele verden og andre anliggender, der vedrører hele menneskeheden fælles bedste.

Den umiddelbare opgave, der ligger foran os, er at organisere alle landes samarbejde med projekter i Bælte- og Vej-initiativet, som allerede er beskrevet meget mere detaljeret i den rapport, vi offentliggjorde i 2014: "Den nye Silkevej bliver til Verdenslandbroen", en omfattende plan for udvikling og integration af alle klodens kontinenter. Den skal tage fat på den umiddelbare fare for et systemisk sammenbrud af det transatlantiske finanssystem, som de Fire Love, der blev udformet af Lyndon LaRouche for mange år siden, er den tilgængelige løsning på. ([https://larouchepub.com/lar/2014/4124four\\_laws.html](https://larouchepub.com/lar/2014/4124four_laws.html)) Og den skal definere de områder, hvor der er brug for et nødvendigt internationalt samarbejde, såsom den hurtigst mulige realisering af en ny økonomisk platform baseret på termionuklear fusionsenergi, for at opnå energi- og råvaresikkerhed for alle nationer. Den skal definere fredeligt samarbejde inden for rumforskning, rumfart og kolonisering af rummet.

Vi er den kreative art, og det er nu det rette tidspunkt i vores historie til at bevise det.

Et sidste punkt. Hvis man sammenligner den Westfalske Freds succes med Versailles-traktatens totale fiasko, som ikke tog hensyn til alle deltagende parter interesser, men blot udgjorde optakten til den næste verdenskrig, så burde det være indlysende, at princippet om alle nationers suverænitet, forenet af et højere mål om én menneskehed, skal opretholdes.

Vi bør derfor vende tilbage til ånden fra Berlinmurens fald, som kunne have været en "menneskehedens stjernestund" (på tysk eine Sternstunde der Menschheit), og potentialet i 2+4-aftalen, som ikke blot var en egentlig fredstraktat, der afsluttede efterkrigstiden og teoretisk set etablerede den tyske suverænitet, men som alle ved, er denne suverænitet som følge af den ovenfor beskrevne udvikling aldrig kommet til udtryk i tyskernes bevidsthed, hvor ordet "suverænitet", i modsætning til Frankrig, hvor suverænisterne er i flertal, ikke engang er kendt af den gennemsnitlige borger i Tyskland. Det skal der også rettes op på og gøres noget ved.

Så lad os vende dette yderst farlige øjeblik til en chance for at skabe en ny æra for menneskeheden. Lad os skabe en ægte "menneskehedens stjernestund", som er den udødelige art værdig, som vi er skabt til at være.

Mange tak.

---

**Helga Zepp-LaRouches  
hovedtale: Den humanitære  
krise i Afghanistan:  
På vej til en langsigtet  
løsning:  
Rådet for internationale**

# anliggender i Rusland og Schiller Instituttets videokonference

Den 10. februar 2022 – Goddag Harley; goddag Andrey.

Jeg har en lidt anderledes opfattelse: Jeg mener, at uanset hvem der er ansvarlig for gennemførelsen af sanktioner rettet mod Afghanistan og for indefrysningen af afghanske aktiver i USA og i Europa efter Talebans magtovertagelse i august, også bærer ansvaret for følgende: Ifølge den tyske UNICEF-chef, Christian Schneider, er 1 million børn under fem år akut underernærede i Afghanistan, og deres tilstand er af en sådan beskaffenhed, at de i Tyskland ville skulle behandles på en intensivafdeling, hvilket betyder, at de under de nuværende omstændigheder sandsynligvis vil dø. Ifølge FN befinder 8,7 millioner mennesker sig i en fremskreden tilstand af sult; 24,4 millioner eller 55 % af befolkningen befinder sig i en nødsituation, hvilket betyder, at de mangler alle de basale livsfornødenheder, mens 98 % ikke har nok at spise. Flere og flere familier sælger nogle af deres børn i håb om, at de andre vil overleve, og folk sælger deres organer.

Også massemedierne i USA og Europa har efter en kortvarig medieomtale i august og begyndelsen af september, næsten intet rapporteret om denne værste humanitære krisesituation på kloden. Lederne af de NATO-lande, som trak sig så hastigt tilbage fra Afghanistan i august, vidste naturligvis, at 80 % af landets budget kom fra bistand fra donorlandene, og at kombinationen af annulleringen af disse midler, indefrysning af afghansk kapital og sanktioner ville kvæle Afghanistans økonomi fra den ene dag til den anden.

Efter seks måneders tragedie og utallige forgæves appeller, bortset fra et par små indrømmelser for nylig, må man spørge

sig selv, hvad hensigten med denne politik er? Argumentet om at Taleban først skal anerkende kvindernes rettigheder osv. synes at være absurd, når disse kvinder og deres børn er døde. Er det hensigten at sabotere Talebans evne til at opretholde en fungerende stat i et sådant omfang, at oppositionen, herunder ISIS, al-Qaeda, narkotikasmuglere, krigsherrer osv. får herredømmet?

Konsekvensen ville være en ny og blodig borgerkrig, et helvede, hvor civilbefolkningen – mellem sult, frostgrader, COVID, epidemier, osv. som polio, mæslinger, dengue-feber og diarré – vil blive knust, og millioner af flygtninge vil forsøge at søge sikkerhed i nabolandene og i Europa. Det ville være en fortsættelse af det britiske imperiums store spil af Bernard Lewis og Zbigniew Brzezinski, som har til formål at sikre den geopolitiske destabilisering af Rusland og Kina, og at forhindre den økonomiske integration af Eurasien gennem Bælte- og Vej-Initiativet ved hjælp af de gamle virkemidler som terrorisme, opiumskrige og etniske konflikter. Hvis denne politik "lykkes", vil den blot være endnu et element i den store afsluttende akt i menneskehedens tragedie, som udspiller sig på verdenshistoriens scene, mellem Vestens modstandere og Rusland og Kina, og som nu har nået et punkt, der beskrives af {Bulletin of the Atomic Scientists} som 100 sekunder før midnat på dommedags-uret.

Der findes et modtræk til at redde Afghanistan, som jeg har kaldt "Operation Ibn Sina". Ibn Sina, som levede for ca. 1.000 år siden, var en af de største læger i verdenshistorien, hvis {Canon of Medicine} forblev en delvis reference indtil det 18. århundrede. Ibn Sina blev født i det nuværende Usbekistan; hans far stammede fra Balkh i Afghanistan. I tider med corona-pandemien er det yderst vigtigt at huske, at det var ham, der bl.a. erkendte karantænenes enorme betydning for bekæmpelsen af epidemier. Ud over at være et fremragende renæssancemenneske kan han udgøre en symbolsk figur for redningen af Afghanistan.

Operation Ibn Sina kan skabe en forandring til det bedre på to

måder. For det første kan den blive et synonym for internationalt samarbejde om at opbygge et moderne sundhedsvæsen og tilvejebringelse af mad til det afghanske folk. Hvis alle nabolande, såvel som USA og de europæiske nationer, der kæmpede i Afghanistan i 20 år som en del af NATO, og som derfor har en himmelråbende moralsk forpligtelse, hjælper befolkningen ud af denne ufortjente akutte nød og samarbejder om et lynprogram for bistandshjælp, kan det værste stadig afværges.

Ud over det humanitære aspekt vil Operation Ibn Sina også have en militærstrategisk dimension. Hvis Rusland, Kina, USA og Indien, de fire nationer med den største militære og økonomiske betydning eller befolkningsstørrelse, kunne samarbejde, kunne det udvikle sig til en tillidsskabende foranstaltning til løsning af de store strategiske konflikter. Afghanistan er i modsætning til Ukraine eller Taiwan, der har strategisk betydning, ikke en af Ruslands og Kinas kerneinteresser. Det ligger mange tusinde kilometer væk fra USA, mens Indien på den anden side har en central interesse i stabiliteten i egne geografiske omgivelser. Samarbejdet mellem disse fire magter, foruden mobiliseringen af andre eksisterende formater, såsom "Troika-plus", SCO og OIC [Organisationen for islamisk Samarbejde], med det formål at redde Afghanistan, kan være et skridt i retning af det nye paradigme i internationale relationer, uden hvilket det ikke vil være muligt at sikre menneskehedens fortsatte overlevelse.

Der er intet sted på denne jord – og det omfatter det strategisk eksplosive potentiale i de destabiliserende operationer omkring Ukraine og Taiwan – hvor menneskehedens moralske egnethed til at overleve, afprøves hårdere end i Afghanistan. Det er ikke vores sikkerhed, som vi skal forsvare i Hindu Kush, som den daværende tyske forsvarsminister Peter Struck havde hævdet den 11. marts 2004 for at motivere Tysklands deltagelse i krigen i Afghanistan, men det er vores medmenneskelighed.

Militære strategier, opfordres til at tage højde for et måske ukendt domæne for strategisk tænkning: Befolkningens moralske habitus – både deres egen befolkning og deres modstanders. Da den Franske Revolution mislykkedes på grund af den jakobinske terror, konstaterede Friedrich Schiller, at “et stort øjeblik havde fundet et lille folk”, at selv om den objektive mulighed var til stede, var den subjektive moralske kapacitet utilstrækkelig. Han skrev derefter {De æstetiske Breve} i den overbevisning, at fra nu af ville enhver forbedring på det politiske område, udelukkende være mulig gennem en forædling af den enkeltes karakter. Han mente, at “uddannelsen af evnen for ‘{Empfindungsvermögen}’, empati, er tidens mest presserende behov”, fordi det “vækker forbedringen af forståelsen”.

Ud fra dette perspektiv er overvindelsen af den “fordærvede ligegyldighed” hos dele af befolkningen, som gør dem lige så ufølsomme over for andre folks lidelser som for virkningerne af deres geopolitisk motiverede dæmonisering af den formodede fjende, en strategisk faktor af højeste betydning. “Operation Ibn Sina” bør derfor blive det flag, under hvilket alle kræfter, der ønsker at redde det afghanske folk, samles, af barmhjertighed, agapē, som ønsker at skabe et nyt paradigme i de strategiske relationer, som middel til endelig at overvinde truslen om krig, og som ønsker at forsvare vores arts menneskelighed.